

L'any de Mossèn Cinto

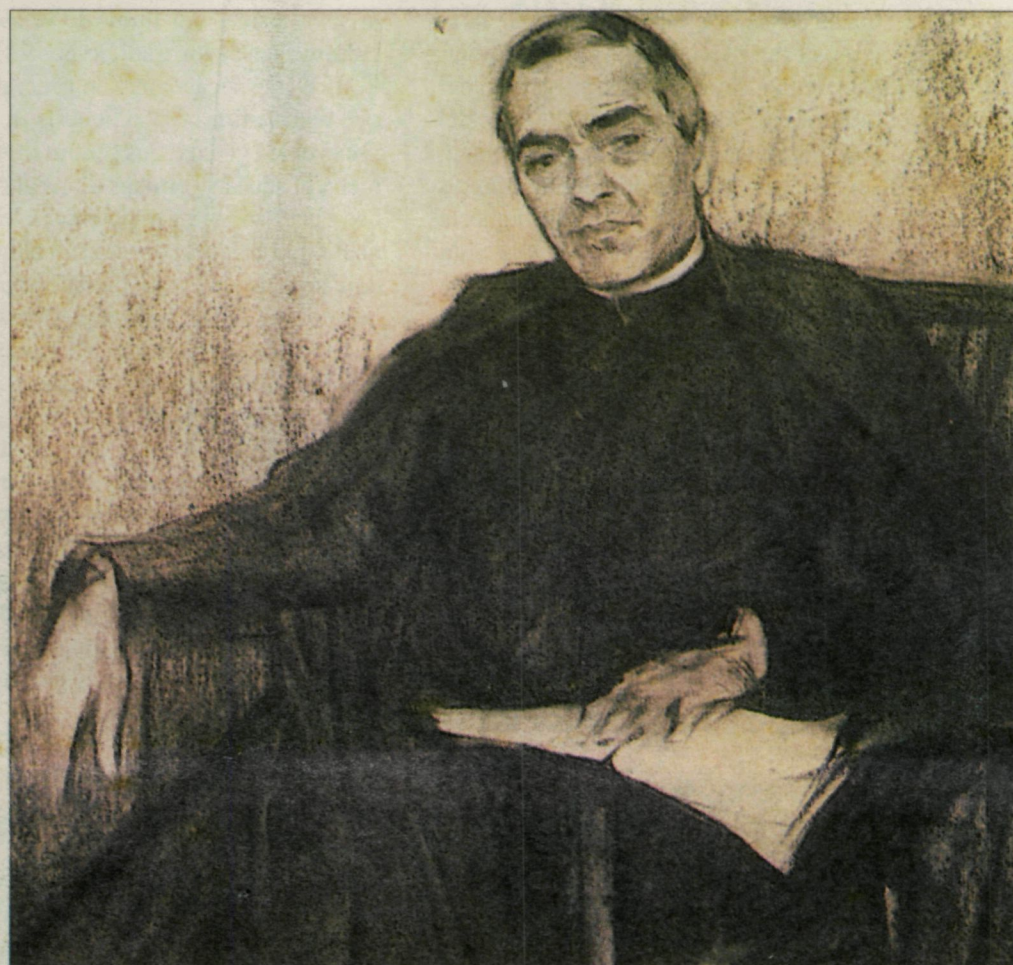
Commemoració del centenari de la mort de l'il·lustre poeta

Amb motiu del centenari de la mort de l'escriptor i sacerdot Jacint Verdaguer (Folgueroles, 1845 - Vallvidrera, 1902), la Generalitat de Catalunya ha promogut l'organització de l'Any Verdaguer, que té com a objectius fonamentals difondre la seva figura i la seva obra, i els valors espirituals i de catalanitat que va defensar i van marcar la seva trajectòria vital i intel·lectual. Des d'ara i fins al 19 de novembre —data oficial de cloenda de l'Any Verdaguer— Catalunya recordarà Mossèn Cinto, figura cabdal de la Renaixença, a través de quatre-centes activitats cíviques i culturals (conferències, exposicions, espectacles, música, llibres, iniciatives escolars...) que es realitzaran arreu de Catalunya.

Mons. Joan Carrera, bisbe auxiliar de Barcelona, escriu en l'article «Verdaguer i els pobres» que «la vida de

Mossèn Cinto passa pel món de la pobresa i la seva obra —en poesia i en prosa— deixa constància de la seva especial sensibilitat en aquest camp». Segons Ricard Torrents, rector de la Universitat de Vic i president de la Societat Verdaguer, l'autor de *L'Atlàntida* i *Canigó* «és un patriota, un enamorat de la geografia catalana i de la seva gent. Tot i que va aconseguir escalar llocs eminents, no va abandonar mai la seva condició d'home del poble». Per la seva banda, Narcís Garolera, professor titular de Literatura Catalana a la Universitat Pompeu Fabra, afirma que Mossèn Cinto «va saber unir a la perfecció religiositat i literatura. Va tocar les fibres més íntimes de la identitat catalana indissolublement lligades a una concepció cristiana del país».

Pàg. 2, 3, 4 i 5

«El Miracle té aquest to de santuari senzill»

Foto: Ramon Estany

El P. Sanromà, a l'esquerra de la imatge, acompanyat del P. Aleu Serras.

El P. Josep M. Sanromà, igualadí de 44 anys, ha passat de Montserrat al santuari solsonenc del Miracle, d'on, a més, ha estat nomenat superior en substitució del P. Jordi Castanyer. Sanromà, que havia estat prefecte de l'Escolania de Montserrat, afirma en una entrevista que «el Miracle té aquest to així de senzill, d'un santuari comarcal, molt estimat, com veig, per la gent de la comarca i dels voltants, i que també és veritat, molt desconegut, ja que tot sovint hi ha grups que arriben aquí i no l'havien vist mai». I afegeix en aquest sentit: «Una de les missions nostres és donar-nos a conèixer. Hi ha un desig per part de la comarca, tant de Solsona com de Cardona, de donar a conèixer aquesta zona i, certament, veig que el Miracle és un punt a tenir en compte, no únicament, i com és obvi, en l'aspecte religiós, sinó també en el vessant natural, cultural i artístic.» El P. Sanromà no ha fet sol el trasllat de Montserrat al Miracle, sinó que en aquesta nova etapa l'ha acompanyat el P. Aleu Serras, de 77 anys.

Pàg. 17

Els bisbes tornen a triar Rouco com a president

De cara al trienni 2002-2005, la Conferència Episcopal Espanyola (CEE) acaba de renovar tots els seus càrrecs, excepte el de secretari general, el titular del qual, Mons. Juan José Asenjo, té mandat fins a l'abril del 2003. A l'Assemblea Plenària de la CEE, els bisbes han tornat a escollir el cardenal de Madrid, Antonio M. Rouco, com a president de la CEE, mentre que per a la vicepresidència han triat l'arquebisbe de Pamplona, Mons. Fernando Sebastián. El cardenal Ricard M. Carles deixa el seu càrrec com a vicepresident i s'incorpora al Comitè Executiu de la CEE. Els altres membres escollits per formar part del Comitè Executiu són Mons. Elías Yanes, arquebisbe de Saragossa; Mons. Juan María Uriarte, bisbe de Sant Sebastià, i Mons. Antonio Dorado, bisbe de Màlaga. Dins de l'atapeïda agenda de la Plenària, els bisbes van emetre una nota de condemna de l'atemptat perpetrat per ETA a Portugalete.

Pàg. 8

Sumari

Pàg. 7 Fixada la data per als nou futurs sants

Pàg. 18 La diòcesi de Solsona ja navega per Internet

Pàg. 22 Bisbe Ciuraneta: «Banalitzar el sexe no ens porta per bon camí»

Pàg. 23 Tarragona: presentació del llibre «El seu primer petó»

Pàg. 24 Tercer centenari de la mort de sant Josep Oriol a Palamós

Nou impuls de la Pastoral Familiar i de la Vida a Barcelona

Joan M. Gutiérrez Delgado, col·laborador habitual de «Catalunya Cristiana», és nomenat nou responsable de l'Àrea Vida Humana

Pàg. 20 i 21

Editorial

Gaudí i Mossèn Cinto

Aquest any 2002, se celebra al mateix temps l'Any Gaudí i l'Any Verdaguer, per commemorar el 150è aniversari del naixement del primer i el centenari de la mort del segon; dos grans personatges de la cultura catalana. La societat civil s'està abocant perquè les noves generacions coneguin i admirin l'obra d'aquests dos homes genials que han deixat una empremta profunda en la nostra terra i fins i tot més enllà de les nostres fronteres.

Tots dos personatges tenen molts punts en comú (a més de ser contemporanis), per exemple, la seva catolicitat. Antoni Gaudí va ser un cristià exemplar, la seva vida i la seva obra, plena d'elements religiosos profunds, ha motivat molts cristians a demanar la seva beatificació, malgrat les moltes crítiques i campanyes de desacreditació que s'han efectuat. Jacint Verdaguer a més de cristià va ser sacerdot, conegut popularment com a Mossèn Cinto, a les seves obres destaca la seva profunditat espiritual, el seu sentit de la caritat i molts poemes que es canten o es reciten en l'actualitat dedicats a la Mare de Déu, en les seves múltiples advocacions i a molts sants populars.

Aquests dos cristians a més de ser grans artistes cadascú en la seva especialitat, arquitectura i literatura, són persones molt populars; ho van ser en el seu temps i ho continuen sent avui dia, especialment en el cas de Gaudí ja que els seus edificis continuen drets i són un dels elements visuals identificadors de Barcelona i de Catalunya. En el cas de Verdaguer, només cal veure els nombrosos monuments, carrers i places que porten el seu nom; la seva popularitat va ser molt gran en vida, en tots els sectors de la societat catalana, fins i tot, en aquells que estaven allunyats de l'Església, la seva mort va ser especialment sentida per totes les capes socials. Malgrat aquest coneixement, és important que en aquest 2002 es torni a potenciar la seva obra escrita, ja que en la nostra actual societat tan propensa al que és audiovisual s'ha d'impulsar i promocionar la poesia i en general qualsevol tipus d'escrit que obligui a la lectura. Així, per exemple, en aquests temps en què hi ha un debat tan gran sobre el tema de la immigració no ens ve malament rellegir el poema *L'emigrant* per ajudar-nos a entendre que és el què sent una persona que ha deixat

la seva terra i viu lluny de la seva gent, la seva cultura i les seves tradicions.

L'Església catalana i en general tots els cristians que compartim la fe d'aquests dos grans genis de finals del segle XIX, ens sentim orgullosos que s'homenatgi aquests germans d'una altra generació. Però hem d'estar atents i potenciar les seves virtuts i qualitats cristianes perquè no quedin ocultes o absents dels nombrosos estudis, conferències i exposicions que es faran al llarg de tot aquest any. Segurament que hi haurà molts intel·lectuals i polítics que voldran amagar i minimitzar la seva condició de creients, per això hem de fer un esforç perquè aquestes persones amb mala intenció no se surtin amb la seva i la societat pugui conèixer aquests dos personatges en tota la seva integritat humana, artística i espiritual.

Per això no ha d'estranyar-nos que de la mateixa manera que es va fer amb Gaudí en el moment en què es va parlar de la seva possible beatificació, també es vulgui tacar la imatge de Verdaguer amb enganys i mentides sobre la seva vida cristiana. De l'«arquitecte de Déu» es va dir que era maçó i que construïa simbologia religiosa només per obligació però no per convenciment. Del poeta de *Canigó* i *L'Atlàntida*, també sentirem crítiques o estudis en què es destaquin aspectes de la seva vida on es pugui criticar l'Església del seu temps. És cert que va passar per moments de dificultat i d'incomprensió, però va acabar sempre sotmetent-se a la disciplina eclesiàstica com demostra l'escrit de submissió que va firmar el 1898.

Com a exemple de la seva catolicitat i de la seva proximitat amb el Papa, valgui aquella anècdota del pelegrinatge a Roma en la qual va participar Verdaguer l'any 1878. El Pontífex del moment, que era Lleó XIII, va concedir audiència al grup de pelegrins i en assabentar-se que entre ells hi havia el poeta català de Folgueroles es va dirigir a ell personalment per demanar-li una còpia del poema *L'Atlàntida* del que tants elogis havia sentit. Mossèn Cinto va quedar descol·locat perquè no en portava cap, de còpia, així que després de rebre una salutació afectuosa del Papa i el regal d'una medalla es va comprometre a enviar-li'n una com més aviat millor, cosa que va complir en arribar a Catalunya enviant a Roma una edició del poema enquadernada acuradament amb una dedicació molt especial.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Sotsdirectora: Gna. Gemma Morató

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Guillem Farré, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Lluís Serra i Miriam Díez ROMA; Guillem Ferrer, ILLES BALEARS; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc, TORTOSA; Fàtima Alemany, VIC

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja, Joan Manuel Gutiérrez

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

E-mail: catcris@ibernet.com

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Secretaria i subscripcions: Victòria Camps, Antònia Canals

Administració i comptabilitat: Isabel Giralt

Autoedició i compaginació: Carles Agudo

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal: 75,02 € (12.480 ptes.)

Resta d'Europa: 137,92 € (22.950 ptes.)

Amèrica i Àfrica: 169,49 € (28.200 ptes.)

Àsia i Oceania: 235,01 € (39.100 ptes.)

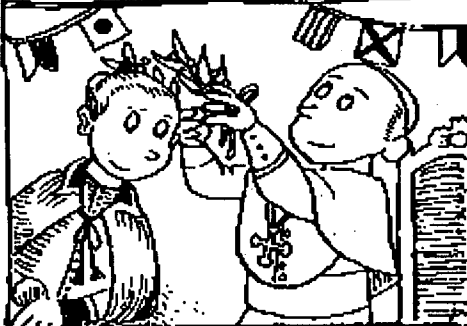
LA TIRA

Per Pilarín

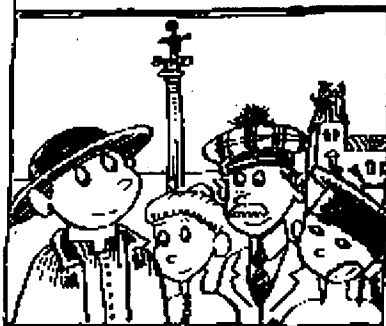
EN CINTO GUANYA LA «FLOR NATURAL» ALS JOCS FLORALS.

MOSSÈN JACINT VERDAGUER CORONAT POETA DE CATALUNYA.

VERDAGUER, EL POETA MÉS TRADUÏT DE LES LLETRES CATALANES.

PERQUÈ T'HO PUGUIS IMAGINAR, LLUISET, ERA COM L'OPERACIÓ «TRIUNFO» D'AQUELL TEMPS.

en primer pla

Verdaguer, el poeta de Catalunya

El 10 de juny del 2002 s'escau el centenari de la mort de Jacint Verdaguer i Santaló (Folgueroles, 1845 - Vallvidrera, 1902), figura cabdal de les lletres catalanes que va contribuir a llegar als catalans una llengua literària per al futur. L'Any Verdaguer ja s'ha posat en marxa. Des d'ara i fins al 19 de novembre —data oficial de cloenda— Catalunya recordarà l'il·lustre escriptor i sacerdot, autor de cançons tan arrelades a l'ànima del poble català com *L'Emigrant* o el *Virolai*.

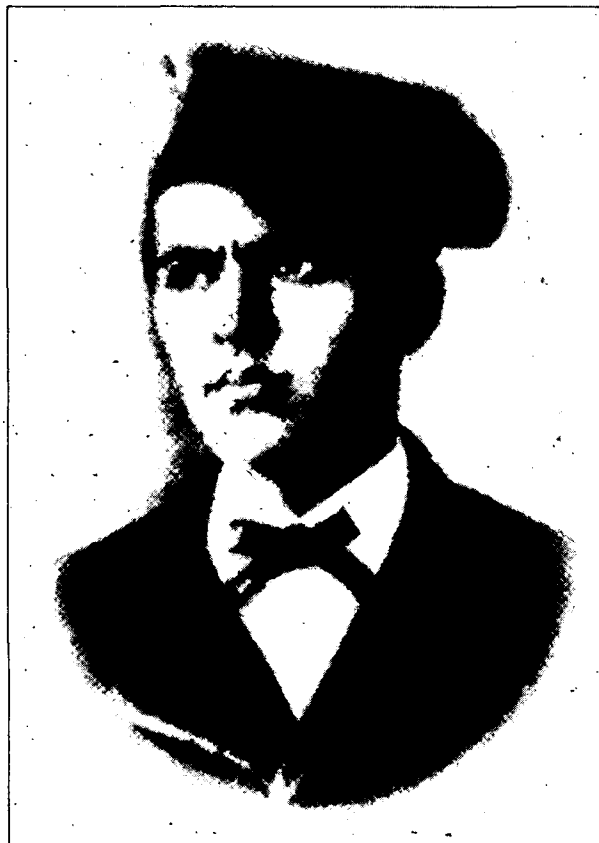
Jacint Verdaguer va néixer en una humil família pagesa. Va entrar al seminari de Vic el 1855. Ben aviat, va sentir-se atret per la poesia i en va començar el conreu. Als vint anys va guanyar els primers Jocs Florals de Barcelona, fet que el va permetre relacionar-se amb les personalitats més destacades de la Renaixença. El 1870, va ser ordenat sacerdot i la seva primera parròquia va ser la de Vinyoles d'Orís, a Osona. En aquest municipi va compondre un gran nombre de poemes i va ser on va començar a treballar en una de les seves obres mestres: *L'Atlàntida*. Mossèn Cinto va deixar la parròquia i va entrar com a capellà a la Compa-

nyia Transatlàntica (propietat dels marquesos de Comillas) el 1874, amb la intenció de recuperar-se d'una greu malaltia. Després de dos anys i ja recuperat, va residir al palau dels marquesos de Comillas com a capellà de la família. Va tenir ocasió de freqüentar els ambients socials més elevats i de crear, sota el mecenatge dels marquesos, alguns dels seus poemes més importants. Des del 1883, com a almonier, administrava la beneficència del marquès a famílies necessitades.

El 1886 escriu *Canigó*. Aquest any és important també per dos fets de signe contrari: d'una banda, la coronació a Ripoll com a poeta de Catalunya pel bisbe de Vic

—fet que mostra el cim de la glòria de Verdaguer— i, de l'altra, el viatge a Terra Santa —que significa el començament de la seva crisi espiritual. *Dietari d'un pelegrí a Terra Santa* (1889) són les anotacions que Mossèn Cinto va prendre mentre feia el viatge i que expliquen el desig de canvi d'orientació en la seva vida. Aquest canvi va consistir a dedicar-se més a les tasques eclesiàstiques que no pas a les literàries, cosa que va incloure una pràctica desordenada de la caritat, que el va omplir de deutes i, més tard, el va posar en contacte amb un grup d'exorcistes. Va ser aleshores que va entrar en la vida del poeta la família Duran, formada per una dona vídua i dues filles, a les quals va prometre que no abandonaria. Aquesta actitud d'ajuda incondicional als desvalguts i els comportaments que se'n van derivar li van valer la desconfiança dels marquesos de Comillas i, finalment, la decisió de prescindir dels seus serveis com a capellà domèstic.

Tampoc va ser entès per les autoritats eclesiàstiques que, amb un diagnòstic de folia, el van allunyar de Barcelona. Al santuari de la Gleva, prop de Vic, va anar descobrint que el lloc de repòs era realment declusió. Després de visitar el marquès i el bisbe Morgades, va ser obligat a romandre a la Gleva. El 1895, davant d'una situació d'empresonament insostenible, Verdaguer es va escapar i va tornar a Barcelona. Un mes després, un tribunal eclesiàstic el va suspendre de poder exercir les seves funcions sacerdotals i, per tant, de poder fer missa. Verdaguer va contraatacar amb un seguit d'articles enviats a la premsa diària. Posteriorment es

Jacint Verdaguer, amb 20 anys, quan va guanyar els primers Jocs Florals de Barcelona.

van publicar sota el títol *En defensa pròpia*.

El 1896 publica el llibre *Flors del Calvari*, com a justificació personal amb atacs contra els seus enemics, que mostraven un Verdaguer ferit i rebel decidit a demostrar la seva raó. El 1898 les llicències li van ser retornades, després d'haver signat un escrit de submissió a l'autoritat eclesiàstica. En els darrers quatre anys de la seva vida, Verdaguer va tornar a l'activitat literària. Va dirigir algunes revistes literàries de tema religiós (*Lo Pensament Català*, *L'Atlàntida* i *La Creu del Montseny*) i va preparar nous llibres. Li va ser atorgat un benefici eclesiàstic a l'església de Betlem, a Barcelona. L'abril del 1902 és traslladat, malalt, a Vil·la Joana, a Vallvidrera, on mor el 10 de juny. (M.A.C.)

Verdaguer i els pobres

La vida de Mossèn Cinto passa pel món de la pobresa i la seva obra —en poesia i en prosa— deixa constància de la seva especial sensibilitat en aquest camp.

No podem parlar de preocupació social en el sentit modern de la paraula. És contemporani de Lleó XIII i l'admira: «D'on traus la força, Lleó / qual rugit lo món desperta?», li canta en un poema. Però no viurà prou per poder veure les conseqüències de la *Rerum novarum*. La seva experiència personal, això sí, primer d'almonier i, després, d'acomiadat de la casa Comillas, juntament amb els canvis socials de l'última dècada del XIX, li fan intuir un futur conflictiu: «La trista situació de les classes pobres», escriurà a la marquesa de Comillas, amenacen de «cobrir-ho tot abans de gaire i esterilitzar lo camp dels pobres amb les ruïnes dels palaus dels rics».

Però és en l'Evangeli i en la proximitat als pobres on se li afina aquella sensibilitat, especialment després del seu viatge a Terra Santa. Els seus poemes sobre la infantesa de Jesús i sobre sant Francesc són especialment significatius. El 1885 publica un recull poètic, *Caritat*, destinat a ajudar les víctimes dels terratrèmols d'Andalusia.

Hi ha dues narracions breus de Verdaguer, molt atractives, en les quals s'uneixen la seva valoració dels pobres i la seva proximitat als escenaris de les seves vides.

La primera es diu *Almoina retornada*. Mossèn Cinto hi explica una visita a un pobre del barri barceloní del Camp de l'Arpa: «Sota el més meridional dels sisturons que baixen del Tibidabo a Sant Martí de Provençals... a la banda nord de l'església del Clot.» Allà, en una cambra misèria, hi vivia un valencià, anomenat *el moro*. Després de portar-li una ajuda, Verdaguer s'adona que a la paret hi té penjada una guitarra, «que s'havia deslliurat de les urpes del prestamista, o sia, de l'escanyapobres». *El moro*, aleshores, va voler tocar per a Mossèn Cinto «la tonada més bonica que en millors temps havia tocat en les vesprades de lluna sota les reixes del seu poble». El poeta es va emocionar: «Jo havia anat a fer-li una petita almoina —escriu— i ell me n'havia feta a mi de l'alegria del seu cor.»

L'altra narració és *Lo cornamusaire*: «Travessant la Rambla, enfilí el carrer de Tallers, per lo cantó de la ciutat en què es veuen més a prop la verdor dels camps i la blavor de les muntanyes.» «Passant Tallers amunt, vegí sortir-ne un gallego de barba blanca i figura venerable, tocant meravellosament l'enserrallada cornamussa...» Una veu insultà el músic captaire. Però aquest, amb serenitat i enteresa, seguí la seva via «esperant, tal volta, que al girar la cantonada se li giraria també el vent de la fortuna». A Mossèn Cinto, que en aquell moment es trobava desmoralitzat, l'exemple d'aquell home el retornà: «La seva serenitat impertorbable em deixà avergonyit i confós —comenta— més i millor que si m'hagués llegit un capítol de la *Imitació de Jesucrist*.»

Observeu que, en tots dos casos, el pobre apareix no com el qui rep, sinó com qui dona...

Mons. Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

No t'hem oblidat, Mossèn Cinto!

Hi ha gent encara a Catalunya que potser no sap més de Jacint Verdaguer que el seu nom; d'altres pensen que va ser un capellà polèmic del segle XIX i amb això ja en tenen prou. Es pot viure sense conèixer-lo, no cal dir-ho. Però quin univers se'ns obre al davant quan comencem a freqüentar-lo! Quin gran goig per a qui té una bona sensibilitat en llegir en veu alta aquells versos bells, enlluernadors, que res no tenen d'intel·lectuals o d'hermètics. I de quina altra manera veurà que aquesta sensibilitat es va engrandint i es va fent més subtil; la fe, més garantida; l'esperança, precisa, i la caritat, concreta i dilatada a mesura que ens fem amics de camí amb el poeta de Folgueroles, el qual ens fa de guia en els senders terrenals, no pas dient-nos que no hem de viure la vida, sinó que no hem d'oblidar, vivint-la, que «lo Cel és la corona de la vida atribolada i l'única i bella explicació de l'enigma de les amargors que passem en esta vall de llàgrimes. La idea del Cel està íntimament lligada amb la de la creu, com la conseqüència a la premissa, com la collita a la sembra, la flor a l'arrel i l'aureola de raigs a la testa del màrtir». Si encara no en teniu un, aneu-vos-en a comprar un llibre de poesia de Mossèn Cinto. Serà un dels pocs regals el valor intrínsec del qual sobrepassa d'una manera incalculable el seu preu venal. No són pocs els que es recorden de tu, Mossèn, però seran milers més en clausurar-se aquest primer centenari verdaguerià.

P. Raimondo Sorgia, o.p.
Teòleg i estudiós de l'obra de Verdaguer

Comença l'Any Verdaguer

■ Promogut per la Generalitat de Catalunya, commemora el centenari de la mort de Jacint Verdaguer

BARCELONA.— El 15 de febrer passat va tenir lloc al Saló de Sant Jordi del Palau de la Generalitat la inauguració de l'Any Verdaguer. Amb aquest acte institucional, que va presidir la imatge de Mossèn Cinto, comencen les prop de quatre-centes activitats cíviques i culturals que es realitzaran arreu de Catalunya per tal de commemorar el centenari de la mort de l'insigne poeta.

A l'obertura de l'Any Verdaguer, que es va dur a terme sota la presidència del president de la Generalitat de Catalunya, Jordi Pujol, hi van assistir, entre altres personalitats, el cardenal Ricard M. Carles, arquebisbe de Barcelona; el regidor de l'Ajuntament de Barcelona, Ferran Mascarell; l'alcalde de Vic, Jacint Codina; el secretari d'Estat d'Educació, Cultura i Esports, Luis Alberto de Cuenca; el president del Parlament de Catalunya, Joan Rigol, i els consellers de Medi Ambient, Cultura i Ensenyament, Ramon Espadaler, Jordi Vilajoana i Carme-Laura Gil, respectivament.

«Un país és la terra, la gent i l'ànima, i sobre aquests pilars s'hi pot fer molta cosa, però això és el més essencial, perquè són els fonaments», va dir el president de la Generalitat de Catalunya, Jordi Pujol, durant l'acte institucional que va servir per donar oficialment obert l'Any Verdaguer. Jordi Pujol va recordar que enguany també se celebra l'Any Gaudí i va manifestar el següent: «Es tracta de dues figures molt entrelligades al patriotisme, a la religiositat i al sentit de transcendència, que forma part de l'ànima humana i del país.» Per aquest

motiu, el president va afirmar que l'obra de Verdaguer «està al servei de l'ànima del país».

El president Pujol va recordar que l'obra verdagueriana està d'actualitat. Així, va esmentar que el poema que va llegir l'actor Lluís Soler —un diàleg entre el Puigmal i el Montseny— «és actual», ja que el centenari de la mort de Verdaguer «arriba en un moment en què el nostre país es planteja com seguir progressant en l'ànima i tem que pugui recular. (...) Ens plantejem com arribar a la plenitud de l'ànima». També va explicar que l'autor de *L'Atlàntida* i *Canigó* va donar un nou impuls a la llengua catalana i va insistir en la importància que l'obra d'aquest poeta s'ensenyi a les escoles, cosa que serà un dels puntals de l'any verdaguerià. Les múltiples activitats programa-

mades per als propers mesos tenen com a objectiu, segons l'associació E-cristians, «dinamitzar la societat civil, en especial, adolescents i escolars, buscant la seva complicitat, al costat de la dels agents creadors i consumidors perquè el coneixement de Verdaguer s'estengui i s'entengui com un valor de catalanitat».

El catedràtic Joaquim Molas —que presideix el consell literari de la comissió de commemoració de l'Any Verdaguer juntament amb Jordi Castellanos, Isidor Cònsul, Narcís Garolera, Josep Massot i Ricard Torrents— va pronunciar una conferència sobre l'obra de Jacint Verdaguer, en què va subratllar la modernitat dels seus escrits. Jacint Verdaguer és considerat amb justícia com el fundador del català literari mo-

dern. El seu lèxic riquíssim, de pregona arrel popular, és aplicat amb gran mestria tant als temes erudits com als populars. L'obra poètica de Verdaguer pot ésser dividida en tres parts: èpica, religiosa i històrico-patriòtica.

L'èpica verdagueriana comprèn fonamentalment dues obres: *L'Atlàntida* i *Canigó*. La primera és un poema basat en la llegenda del desaparegut continent, i mesclat amb força d'altres llegendes d'origen grec, relligades amb uns poderosos dots de fantasia i un gran sentit poètic. *Canigó* és una llegenda pirinenca del temps de la Reconquesta. Malgrat l'existència d'un argument, el veritable protagonista del poema és el Pirineu, amb l'esplèndid paisatge de les seves valls i rius.

Segons deia l'escriptor Carles Riba, la poesia de Verdaguer no ofereix un món de conceptes, sinó d'afectes. Dins de l'obra lírica ocupa un lloc destacat la poesia religiosa, expressió exaltada de la seva religiositat i feta d'una feliç conjunció d'elements místics i populars. Amb els temes històrics, llegendaris i populars, Verdaguer és el cantor enamorat de la terra catalana, a la qual dedica una part important de la seva producció. Hi destaquen *l'Oda a Barcelona*; *Nit de sang*, sobre la Guerra dels Segadors, i *Barres de sang*, sobre la llegenda de l'origen de l'escut de Catalunya. (M.A.C.)

Un dels moments de la inauguració de l'acte institucional.

Selecció de les activitats programades

EXPOSICIONS

- ✓ «Verdaguer pels camins d'Andorra». Itinerant a Andorra, Sabadell i Barcelona. Tot el 2002.
- ✓ «Gaudí i Verdaguer: tradició i modernitat en la Barcelona del canvi de segle (1878-1912)». Museu d'Història de la Ciutat (Barcelona). Març.
- ✓ Exposició sobre Verdaguer. Abadia de Sant Martí del Canigó. Juny.
- ✓ «Verdaguer des de Ponent». La Pobla de Segur. Juliol.
- ✓ «Verdaguer. Un geni poètic». Palau Moja (Barcelona). Del 10 de setembre al 30 de novembre.
- ✓ «Balaguer i Verdaguer. Dues visions del romanticisme». Biblioteca-museu Víctor Balaguer (Vilanova i la Geltrú). Octubre. Del 18 d'octubre al 17 de novembre.
- ✓ «Verdaguer, dos llenguatges: literatura i fotografia». Barcelona. Novembre.

CONFERÈNCIES I COL·LOQUIS

- ✓ Cicle de conferències Gaudí-Güell-Verdaguer. Institut d'Estudis Catalans. De l'11 al 13 d'abril.
- ✓ Marató de lectures d'obres de Verdaguer. Biblioteca Joan Triadú (Vic). 20 d'abril.
- ✓ Jocs Florals amb premi especial Poesia amb motiu de l'Any Verdaguer. Escola Nostra Senyora del Carme (Ripoll). 23 d'abril.
- ✓ Conferència Verdaguer vist des de Roma, a càrrec de Josep M. Benítez i Riera. Biblioteca Pública de Lleida. 7 de maig.
- ✓ V Col·loqui sobre Verdaguer: «Verdaguer i el segle».

L'Any Verdaguer reuneix una àmplia representació dels mons acadèmic, educatiu i cívic en la difusió de l'obra del poeta, alhora que suposa un impuls a l'edició i recuperació de la seva obra, gràcies a una vintena de projectes editorials.

Barcelona-Vic-Folgueroles. Del 6 al 9 de novembre.
✓ «Mossèn Cinto i els orígens del Museu Episcopal», conferència a càrrec de Miquel Ylla-Català. Museu Episcopal (Vic). 15 de novembre.

RECITALS POÈTICS

- ✓ Recital poètic de Verdaguer. Grup Toar i dels Armats de Lleida. Biblioteca Pública de Lleida. 9 de març.
- ✓ Recital poètic i musical sobre Verdaguer. Ripoll. 23 de març.
- ✓ Setmana Internacional de Poesia. Barcelona. Maig.
- ✓ Poesia i polifonia en el Centenari de Jacint Verdaguer. Coral Cantiga. Folgueroles. 17 de maig.
- ✓ Recital de poesies de Verdaguer. Voltregà. 23 de juny.
- ✓ Vetllada poètica en homenatge a Verdaguer. La Pobla de Segur. 6 de juliol.
- ✓ Festival de Poesia. Amb especial atenció a Verdaguer. Sant Cugat del Vallès. Novembre.

ACTES DIVERSOS

- ✓ «Sum Vermis - Verdaguer o fals». Representació escènica. Diferents poblacions dels Països Catalans.

- ✓ Concert de la Coral Sant Jordi dedicat a la figura de Verdaguer. Església del Pi (Barcelona). 23 d'abril.
- ✓ La Pomerola. Espectacle poètic i musical. Santuari de la Mare de Déu del Mont (Albanyà). 18 de maig.
- ✓ Concert: Verdaguer, a càrrec de la Coral Canigó. Folgueroles. 1 de juny.
- ✓ L'arpa de Jacint Verdaguer, a càrrec de la Camerata de Cançó. Museu-casa Verdaguer de Vil·la Joana. 8 de juny.
- ✓ Testimoni Verdaguer. Teatre Nacional (Barcelona). 29 de juny.
- ✓ Concert homenatge a Verdaguer. Orfeó Català. Palau de la Música (Barcelona). 20 d'octubre.
- ✓ Concert de la Schola Cantorum de Barcelona. Museu-casa Verdaguer de Vil·la Joana (Barcelona). 30 de novembre.
- ✓ Cantata infantil Verdaguer. Teatre Atlàntida (Vic). 13 de desembre.
- ✓ Verdaguer com a símbol de la catalanitat. Plaça Major (Vic). 11 de setembre.
- ✓ Aplec popular. Celebració religiosa solemne. Abadia de Sant Martí del Canigó. 11 de novembre.
- ✓ Acte de cloenda de l'Any Verdaguer. Palau de la Música (Barcelona). 19 de novembre.

INICIATIVES ESCOLARS I INFANTIL

- ✓ Promoció de la lectura de Verdaguer a les biblioteques. D'abril a novembre.
- ✓ Jornades de cloenda Verdaguer a l'escola. Folgueroles, Sant Miquel de Cuixà i Montserrat. Maig.
- ✓ Festa Tipogràfica (dins de la Festa dels súpers, del Club Súper 3). Barcelona. Octubre.

Ricard Torrents i Bertrana, rector de la Universitat de Vic i president de la Societat Verdaguer, i Narcís Garolera i Carbonell, professor titular de Literatura Catalana a la Universitat Pompeu

Fabra, són dos dels més grans experts que hi ha a Catalunya sobre la figura i l'obra de Jacint Verdaguer. Parlem amb ells sobre l'il·lustre escriptor, artífex de la literatura catalana moderna.

- ❶ Com es prepara la commemoració del centenari de la mort del poeta?
- ❷ Per què la figura de Verdaguer desperta encara avui dia una gran admiració en la societat catalana?
- ❸ Verdaguer és un dels màxims exponents de la Renaixença. Quins trets característics destacaria de la seva obra literària?
- ❹ Quins llibres de Mossèn Cinto recomanaria?
- ❺ Des del vessant religiós, què ha aportat Verdaguer a Catalunya?
- ❻ El verdaguerisme ofereix diferents punts de vista?

«Verdaguer no va abandonar mai la seva condició d'home del poble»

❶ Des de la Societat Verdaguer es prepara el V Col·loqui dedicat a Verdaguer i el segle XX, que revisarà l'impacte de la vida i l'obra del poeta al llarg del segle i aplegarà els estudiosos del poeta i del seu temps. Serà del 6 al 9 de novembre, s'obrirà al Palau de la Generalitat i es tancarà a l'Ajuntament de Vic i les sessions seran a la Universitat i a Folgueroles. Amb Eumo Editorial es prepara l'edició crítica de *Pàtria* per al mes de maig i de *L'Atlàntida* per al novembre. La Biblioteca de la Universitat de Vic té una pàgina web dedicada a Verdaguer. Des de la Comissió de la Generalitat es preparen més de quatre-cents actes, entre els quals destaquen els que tenen lloc en els diversos indrets de memòria verdagueriana a les terres de llengua catalana, els destinats al món educatiu, els espectacles escènics i els musicals. L'Any Verdaguer, amb l'Any Gaudí, crearan una conscienciació a l'entorn dels dos genis que representen el millor de la Catalunya moderna.

❷ Verdaguer és un personatge d'interès interclassista. La seva trajectòria vital té uns alts i baixos dramàtics, té clarors i ombres, que el fan humà, pròxim. És un patriota, un enamorat de la geografia catalana i de la seva gent. Tot i que va aconseguir escalar llocs eminents, no va abandonar mai la seva condició d'home del poble. En realitat la seva rebel·lió neix d'aquest fons indòmit, de defensa de la dignitat enfront de les arbitrarietats del poder. Quan va morir, tot el seu capital eren catorze pessetes, però deixava als catalans la immensa fortuna de quaranta títols de poesia i prosa i una llengua que havia recuperat el rang de llengua de cultura.

❸ Verdaguer es pot comparar amb Ramon Llull. Així com el mallorquí crea una llengua literària gairebé del no-res, Verdaguer la recrea des del gairebé no-res de la Decadència. Llull ha de crear el català des del llatí. Verdaguer el recrea des de la llengua del poble. Se serveix de les formes de cultura literària popular, com els goigs i el cançonier tradicional, les rondalles i els himnes, les devocions i el costumari. D'altra banda transforma els gèneres literaris com l'epopeia, l'oda, l'idil·li, la prosa de viatges i la prosa periodística. És un escriptor dotat d'una consciència aguda de la seva capacitat. És el primer escriptor català amb consciència moderna. La qualitat de la seva obra va convèncer els seus contemporanis, catalans i no catalans, que el programa de la Renaixença, de restaurar l'ús del català literari, estava en marxa. Fins els més escèptics se'n van convèncer. A partir de Verdaguer, tot va ser més fàcil per als escriptors en català.

Ricard Torrents.

❹ Recomanaria, d'una banda, llegir una biografia. Verdaguer, emmarcat en el seu temps i entrellaçat amb la seva obra, és un personatge apassionant. De biografies, n'hi ha mitja dotzena de bones al mercat. A la meua, *Verdaguer, un poeta per un poble*, intento de reflectir la personalitat única del poeta en un moment igualment únic en la història del nostre poble. Recomanaria, alhora, una antologia de poesia i de prosa. A més, les obres sempre recomanables són *L'Atlàntida*, *Canigó*, *Sant Francesc*, *Flors del Calvari*, *Pàtria* i *Aires del Montseny*. En prosa, les *Rondalles* són excel·lents, com ho són els llibres d'*Excursions i viatges*.

❺ En primer lloc una poesia mística singular. No és la poesia mística dels poetes com sant Joan de la Creu. És tanmateix una poesia que arriba a un alt grau d'incandescència sentimental. Des de l'idil·li de *Rosalía*, fins als laments de *Sum Vermis*, des de poemes astrals d'*Al Cel* a les versions del *Càntic dels Càntics*, a l'obra de Verdaguer, diguin el que diguin, hi ha poesia mística a tenir en compte. En això torna a ser comparable a Ramon Llull. D'altra banda, Verdaguer ha aportat a la vida religiosa dels catalans dos elements decisius. Primer, una bateria de símbols que va de les muntanyes sagrades del país (Montserrat, Montseny i Canigó), totes coronades amb la creu, a la toponímia menor de capelles i ermites, fins al santoral i el devocionari popular. Segon, un repertori de cançons que connectaven —no sé si encara connecten— amb els senti-

ments religiosos populars. I els reforçaven o els reforçaven. Montserrat i les festes de Nadal estan —estaven— impregnades de devoció verdagueriana.

❻ En el verdaguerisme, entès com l'estudi crític de la seva vida i la seva obra, hi ha hagut històricament diversos punts de vista o tendències. Un verdaguerista com Maragall el llegia de manera diferent que el llegia Riba, un altre gran verdaguerista. Francesc Matheu, l'editor de l'obra completa en aquella edició popular tan coneguda, en trenta volums de paper

roig; i l'editor Josep M. Casacuberta, a qui devem, entre altres coses, l'*Epistolari Verdaguer*, de més de mil cartes, van seguir metodologies diferents. Avui, si cal parlar de tendències, es pot dir que hi ha verdagueristes més atents a la llengua, d'altres a l'obra literària i d'altres a la biografia. El verdaguerisme no és monolític ni unidireccional. Jo em voldria mantenir en un punt eclèctic, que és el que sostenim des de la Societat Verdaguer, sense partidismes, ni polèmiques estèrils i amb un gran respecte per tothom qui estudia Verdaguer amb competència i honradesa.

«Va saber unir a la perfecció religiositat i literatura»

❶ Hi ha moltíssims actes previstos. La Generalitat de Catalunya en prepara uns quatre-cents, alguns dels quals ja han tingut lloc durant aquests dos primers mesos de l'any del centenari de la seva mort. Pel que en sé, n'hi haurà de cultes i de populars, col·loquis per a estudiosos i actes i publicacions per a simples lectors i admiradors de Verdaguer.

En fi, que al llarg del que s'ha anomenat Any Verdaguer tindrem ocasió d'aprofundir en molts aspectes de la figura i l'obra de l'escriptor, sovint massa oblidat.

❷ Verdaguer va constituir, ja en vida, un símbol de profunda catalanitat. Va saber tornar al poble la llengua i la cultura que n'extreia. Tothom

se sentia —i se sent encara avui— representat en l'obra del poeta. És cert que també hi ha la figura del capellà perseguit i maltractat pel poder, que el va acabar de fer carismàtic per a la majoria de catalans.

❸ És, sobretot, un geni de la llengua. Tenia el do i els coneixements per dur a terme una obra gegantina, amb la qual se superaven segles de decadència literària. El català passava a ser considerat un idioma de cultura del mateix rang que les altres llengües d'Europa, a la major part de les quals, per cert, va ser traduït.

❹ En primer lloc, els grans poemes èpics, *L'Atlàntida* i, sobretot, *Canigó*, la seva obra més rodona. Després els llibres poètics *Idil·lis i cants místics*, *Montserrat*, *Pàtria*, *Flors del Calvari* i *Aires del Montseny*. Sense oblidar les impressions literàries d'*Excursions i viatges* i del *Dietari d'un pelegrí a Terra Santa*, que Josep Pla considerava el millor llibre en prosa del segle XIX. I encara hi afegiria, també en prosa, els contundents articles periodístics *En defensa pròpia*, i un recull, pòstum, de *Rondalles*.

❺ Va saber unir a la perfecció religiositat i literatura. Va tocar les fibres més íntimes de la identitat catalana indissolublement lligades a una concepció cristiana del país. La seva obra, compromesa amb els ideals de la pàtria i de la fe, és l'exponent més definit i més divulgat de l'ideari catòlic i catalanista de vigatans com el bisbe Morgades, el canonge Collell, el futur bisbe Torras i Bages...

❻ La biografia de Verdaguer presenta dues etapes aparentment oposades: la del sacerdot àulic i escriptor de renom internacional, i la dels darrers anys, on el capellà-poeta es mostra rebel i crític amb el seu bisbe i el marquès que el protegia. Per a molts catalans, el Mossèn Cinto de l'última època, rebutjat pels poderosos, calumniat i acusat de boig, és la imatge que preval, per damunt de la que oferia un Verdaguer escriptor al servei de la causa de l'Església i del catalanisme.

Narcís Garolera.

AVÍS IMPORTANT

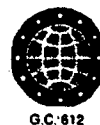
Pelegrinatges a **TERRA SANTA**

«*Pelegrins de la Paraula*» al país de Jesús

- Sempre estan en els nostres programes.
- Tant bon punt s'hi pugui anar, els reprendrem.
- Ens és molt útil tenir una llista de persones que esperin poder-hi anar.
- No dubteu a inscriure-us sense cap compromís per part vostra.

AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

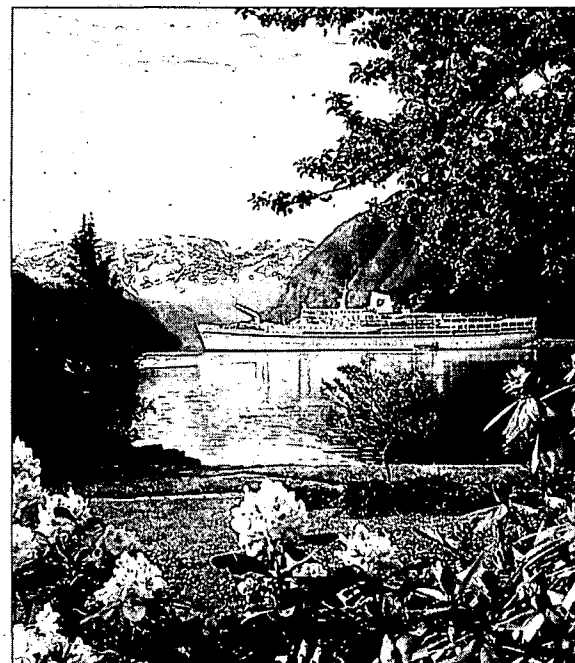
De l'1 al 15 de juliol

VIATGE ALS PAÏSOS ESCANDINAUS

- Noruega
- Cap Nord
- Lapònia
- Finlàndia
- Suècia

Impactes escandinaus:
capitals / fiords /
sol de mitjanit /
la meravellosa
naturalesa àrtica
amb la cultura
lapona:

DEMANEU INFORMACIÓ JA DES D'ARA

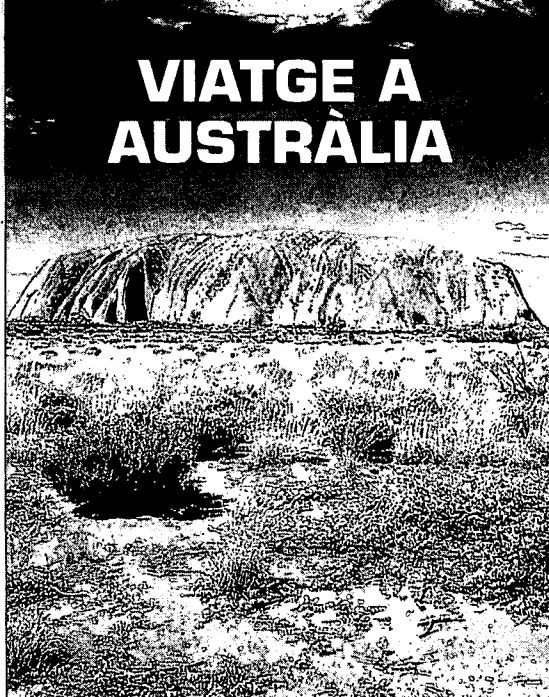
Del 19 al 26 d'agost

VIATGE A SARDENYA/ALGUER

Antigues terres indòmites enmig de la mar blava.

VIATGE A AUSTRÀLIA

Del 18 de
novembre
al 4 de
desembre

Les comunitats
humanes de
l'altre extrem del
planeta: els
nostres
antípodes i el
seu medi

Vaticà

església en el món

Ja hi ha data per als
nou futurs sants

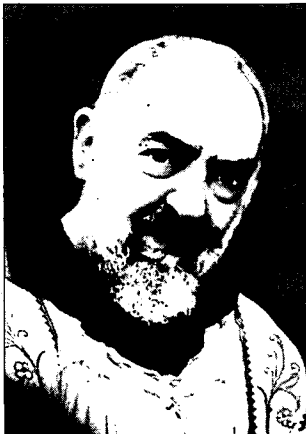
■ Entre ells, Josepmaria Escrivà, Pius de Pietrelcina i Joan Diego

ROMA.— Entre els futurs sants es troben personatges que han suscitat un interès extraordinari entre catòlics i no catòlics. Per aquest motiu, el Vaticà ha procurat que les cerimònies en les quals es proclamarà oficialment la seva santedat no se celebrin en dates properes per evitar problemes logístics.

El beat Josepmaria Escrivà de Balaguer (1902-1975), fundador de l'Opus Dei, serà canonitzat a Roma el 6 d'octubre i el beat Pius de Pietrelcina (1887-1968), el frare caputxí dels estigmes, serà canonitzat el 16 de juny també a Roma. Josepmaria Escrivà va ser beatificat fa deu anys pel Papa actual en una cerimònia celebrada a la plaça de Sant Pere a la qual van assistir més de 200 mil persones. La beatificació del P. Pius el 2 de maig del 1999, amb 300 mil pelegrins, va ser la més nombrosa de totes les que s'han celebrat mai a Roma.

En concloure la Jornada Mundial de la Joventut a Toronto, el Papa viatjarà a Mèxic per canonitzar el 30 de juliol Joan Diego, l'indígena mexicà que va ser testimoni de les aparicions de Guadalupe el 1531. Al dia següent, Joan Pau II aterrarà a Guatemala per celebrar la santedat del primer canari, Pere de Sant Josep de Bethencourt (1626-1667), apòstol dels presos i malalts a la capital guatemalenca i fundador dels Bethlemites Hospitalaris.

Segons ha confirmat la Santa Seu, el 19 de maig, a Roma, seran proclamades santes dues religioses: Paulina del Cor Agonitzant de Jesús (1865-1942), italo-brasilera, fundadora de la congregació de les Germanes de la Immaculada Concepció, i Benedetta

Josepmaria Escrivà, Pius de Pietrelcina i Joan Diego.

Bambiagio Frassinello (1791-1858), italiana, fundadora de la congregació de les Religioses Benedictines de la Providència. Juntament amb elles, el Papa també canonitzarà Alfons d'Orozco (1500-1591), predicador de l'emperador d'Espanya i Alemanya Carles V, Ignazio da Santhià (1686-1770), religiós caputxí italià, i Umile da Bisignano (1582-1637), franciscà reformat i famós confessor.

Mons. Javier Echevarría, prelat de l'Opus Dei, ha manifestat sobre els futurs sants que «cadascun va viure en un temps, en un país i en unes circumstàncies diferents. En els sants es reconeix sempre la fecunditat espiritual de l'Església, estesa per tot el món com una llavor de santedat per al testimoni de vida cristiana dels seus fills». Respecte del P. Pius, Joan Diego i Josepmaria Escrivà ha assenyalat: «El pare Pius, fidel al carisma dels caputxins, ens recorda la profunditat de l'amor que Déu ens té, comunicat a través de l'Església en els sagraments, especialment la penitència i l'Eucaristia. Joan Diego va ser el primer que va rebre la visita de la Mare de Déu a Guadalupe, on cada any milions de pele-

grins pregunten a santa Maria. En la història de Josepmaria hi trobem el rastre lluminós d'uns pares cristians, dels quals va rebre l'herència preciosa de la fe.» Per tot això, el prelat afegia que «avui només vull dir gràcies!».

Mèxic i Guatemala han acollit molt favorablement la visita que farà Joan Pau II per canonitzar Joan Diego i Pere de Sant Josep de Bethencourt. Així, el P. Antonio Roqueñi, que durant 20 anys ha treballat com a jutge en un tribunal de l'arxidiòcesi de Mèxic, ha destacat que la canonització de Joan Diego representa un punt de partida en la fe mexicana i manifesta la necessitat de vides exemplars davant la difícil situació del país. Per part seva, l'ambaixador de Guatemala al Vaticà, Acisclo Valladares, ha comentat que la visita del Papa serà «un privilegi per a tota la població. El Papa ha insistit que la pau és fruit de la justícia i que no hi pot haver justícia sense perdó, cosa que és una bona oportunitat perquè els guatemalencs ens puguem unir». Per a la premsa local, la presència del Pontífex al país serà l'esdeveniment més important de l'any. (C.C.)

COLÒMBIA

L'Església defensa la
negociació per
aconseguir la pau

BOGOTÀ.— Els bisbes colombians respecten i donen suport a la decisió del president Andrés Pastrana de trencar el diàleg amb la guerrilla, però consideren que la pau només vindrà a través de la negociació. «Segueix en nosaltres la convicció que el diàleg i la negociació són els camins per arribar a superar els conflictes i establir la cultura de la pau», destaca un comunicat de la Conferència Episcopal Colombiana. L'Església també convida les Forces Revolucionàries de Colòmbia a reflexionar i «canviar rumb amb la finalitat d'arribar a construir el país que tots volem» i als colombians a resar per la pau. Els prelatats ratifiquen que volen ser «ministres de misericòrdia i consol»: «A les víctimes del segrest, dels desplaçaments forçats, als familiars de les víctimes de matances, als qui han estat violentament privats de les seves propietats, els oferim el testimoni de la nostra proximitat i el suport de la nostra pregària.» (ACI)

NIGÈRIA

Els bisbes cerquen
guarir les ferides
del país

LAGOS.— «Guarir les ferides de la nació» ha estat el tema al qual va consagrar la seva última assemblea plenària la Conferència Episcopal de Nigèria (CBCN). Mons. John Olorunfemi Onaiyekan, arquebisbe d'Abuja i president de la CBCN, va analitzar la situació que travessa el país, marcada per conflictes ètnics i interreligiosos. L'arquebisbe va assegurar que la nació necessita un guariment de ferides físiques, morals i psicològiques infligides per la desesperació, la ira, la frustració i la incapacitat d'adquirir un mínim d'autorealització digna: «Véuen de la inseguretat de la vida i la propietat, la cobdícia i corrupció del qui hauria de gestionar més bé els assumptes de la nació, del concepte equivocat de poder polític, que condueix a perseguir el càrrec polític com un assumpte de vida o mort.» El prelat va cridar tothom a fer un examen de consciència i a donar prioritat al bé comú per damunt de l'interès personal o sectorial. També va demanar a la classe governant que assegurés als nigerians viure junts com una família. A més, va desafiar l'Església a demanar als seus membres que evitin l'extensió de la corrupció. (C.C.)

El Papa dona cent mil
dòlars a l'Argentina

ROMA.— Joan Pau II ha donat cent mil dòlars a Càritas Argentina. En una carta enviada per l'arquebisbe Leonard Sandri, de la Secretaria d'Estat, a l'arquebisbe de Paraná i president de la Conferència Episcopal Argentina, Mons. Estanislao Karlic, s'assenyala: «Amb aquest gest de caritat pastoral, Sa Santedat desitja unir-se personalment als nombrosos esforços que ja realitzen els pastors d'Argentina, així com altres grups i persones particularment sensibles a la fraternitat que neix de l'esperit evangèlic, a la vegada que els encoratja a promoure una actitud solidària, generosa i responsable en tots els ciutadans, que salvaguarda l'exigència d'una concòrdia social i la satisfacció de les necessitats peremptòries de tota la població.» (AICA)

Catòlics i musulmans, contra
l'extremisme

ROMA.— Per combatre l'extremisme religiós el diàleg no és suficient, es necessita també promoure el desenvolupament integral, subratllen en un comunicat de premsa líders de l'Església catòlica i de la màxima autoritat islàmica sunnita. El text recull les conclusions d'una trobada celebrada el 23 de febrer pel Comitè per al Diàleg del Consell Pontifici per al Diàleg Interreligiós i del Comitè Permanent d'Al-Azhar per al Diàleg amb les Religions Monoteistes. Catòlics i islàmics reconeixen que «l'extremisme, independentment d'on provingui, ha de ser condemnat, ja que no és conforme als ensenyaments de les nostres dues religions». La trobada també ha servit per descriure el que es pot entendre per «extre-

mista perillós»: «A vegades pot ser sincer en les seves intencions, però tendeix a considerar-se com l'únic que té raó i manifesta intolerància cap el qui no està d'acord amb ell, no accepta els altres amb les seves diferències, tendeix a violar els drets dels altres i utilitza o aprova la violència.» (Zenit)

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES

per a grans persones grans

Ajudeu-nos, si us plau, a fer el bé
(2100 0681 01 0200194299)NIF: G-08862781 Els donatius desgraven un 20% del total a la declaració de l'IRPF. (Llei 30/1994).
www.residenciapmiralles.org e-mail: persones@teletel.es

Espanya

El cardenal Rouco és confirmat com a president de l'episcopat

■ Fernando Sebastián serà el nou vicepresident

MADRID.— La LXXVIII Assemblea Plenària de la Conferència Episcopal Espanyola (CEE) reelegia el 26 de febrer com a president el cardenal Antonio M. Rouco Varela. Així, el cardenal, escollit per 54 vots, continuarà al capdavant de l'Església espanyola durant el trienni 2002-2005.

El cardenal arquebisbe de Barcelona, Ricard M. Carles, ha estat elegit amb el nombre més gran de vots (52) membre del Comitè Executiu de la CEE i deixa el càrrec com a vicepresident de l'episcopat espanyol. Per al proper trienni, Mons. Fernando Sebastián, arquebisbe de Pamplona, escollit amb 41 vots, pren el relleu al cardenal Carles en la vicepresidència de la CEE. Els altres membres elegits per formar part del Comitè Executiu són Mons. Elías Yanes, arquebisbe de Saragossa; Mons. Juan María Uriarte, bisbe de Sant Sebastià, i Mons. Antonio Dorado, bisbe de Màlaga. L'Assemblea Plenària ha renovat tots els seus càrrecs, llevat del de secretari general, el titular del qual, Mons. Juan José Asenjo, té mandat fins a l'abril del 2003.

En una roda de premsa celebrada després de la seva renovació, el cardenal Rouco puntualitzava que «no és objectiu fer interpretacions sobre les votacions», perquè «no es presenta cap candidat ni hi ha debat». El reelegit president de la CEE repassava els seus tres anys al capdavant de l'episcopat i constata que «l'ambient del treball col·legial ha estat frater. (...) Sempre hi ha hagut una cordialitat extraordinària en tota la història de la CEE». El cardenal Rouco

Mons. Fernando Sebastián, nou vicepresident de la CEE.

destacava les relacions mantingudes amb altres conferències episcopals i amb el Vaticà. Pel que fa a les informacions negatives que han afectat darrerament l'Església, com el cas Gescartera, assenyalava que «els escàndols no són de fa un o dos anys, sinó que hi són des de sempre. (...) Es deu als pecats dels fills de l'Església, però són més els testimonis d'heroicitat cristiana. (...) Sabem

que hi ha gent d'una puresa de fe i d'una ànima gran que se sent molt ferida per esdeveniments i notícies d'aquest tipus. S'ha de procurar que l'escàndol sigui el més petit possible».

En el seu discurs inaugural, el renovat president de la CEE centrava el seu parlament sobre la reivindicació de la ineludible contribució cristiana a la construcció europea, juntament amb una àmplia reflexió sobre la Trobada de Pregària per la Pau a Assís i els seus fruits, i sobre el pla pastoral de l'Església espanyola *Una Església esperançada. Mar endins!* Altres aspectes tractats en el discurs van ser la preparació de la Jornada Mundial de la Joventut, la reflexió sobre la iniciació cristiana i la transmissió de la fe, i la consciència cristiana davant del terrorisme d'ETA. En aquest sentit, la CEE desautoritzava el tancament de càrrecs públics de Batasuna a l'església del Bon Pastor de Vitòria.

D'altra banda, el president de la CEE anunciava la celebració d'un Congrés Social de Bisbes, organitzat juntament amb la Comissió dels Episcopats de la Comunitat Europea i la Conferència Episcopal Llatinoamericana, que se celebrarà a Madrid del 12 al 14 de maig.

Durant la Plenària, els bisbes han analitzat l'estat actual de canonització d'Isabel la Catòlica. Així, el cardenal Rouco ha indicat que el procés diocesà «es va obrir fa molt de temps a la diòcesi en la qual va morir, Valladolid» i que la intenció dels prelatos és «activar la tramitació en procés, donat l'inte-

res que ha suscitat a l'Estat espanyol i a bona part d'Amèrica». S'espera que el procés es pugui concloure l'any 2004, quan es compleix el cinquè aniversari de la mort de la reina.

El «ministre» d'Afers Estrangers de la Santa Seu, l'arquebisbe Jean Louis Tauran, intervenia també en la Conferència Episcopal i demanava que es respectessin els acords entre l'Estat espanyol i la Santa Seu. Mons. Tauran deixava clar que els acords Església-Estat són «un instrument de concòrdia i no de privilegi». El diplomàtic vaticà exigia un esforç per superar llacunes i problemes heretats del passat o que sorgeixen en el present, alguns dels quals considerava de «particular importància», com ara la qüestió de l'ensenyament de la religió a l'escola pública, «àrea en la qual la deterioració és evident i progressiva. (...) És essencial fer comprendre a tothom que l'Església no fa la competència a l'Estat».

El representant vaticà demanava també la col·laboració de l'Estat espanyol per a la construcció de la «casa europea», que implica la unificació progressiva del continent i la seva ampliació. Entre altres realitats «preocupants» de la societat espanyola esmentava la crisi demogràfica actual, «la superació de la qual exigeix, entre altres coses, un suport ferm i permanent de tothom a la família fonamentada en el matrimoni». (C.C.)

Mons. Sebastián presenta el llibre «Los orígenes de la pretensión cristiana»

Passades poques hores de ser elegit vicepresident de la CEE, Mons. Fernando Sebastián participava en la presentació del llibre *Los orígenes de la pretensión cristiana*, obra del fundador de Comunió i Alliberament Mons. Luigi Giussani. Mons. Sebastián assegurava que «el problema de l'Església a Espanya no és que la gent estigui sense batejar sinó que no creu en el significat del baptisme. Per això és important el llibre de Mons. Giussani per a l'evangelització, perquè marca un itinerari de fe». El nou elegit vicepresident de la CEE afegia: «La nostra pastoral té una feblesa fonamental: dona per fet que Déu és Algú per a la gent, que Déu és important. I no és així. Els nostres cristians i els nostres sacerdots no solen parlar de Déu perquè a l'Estat espanyol fa segles que estem sense parlar de Déu. Mai en la història, com ara, s'ha fet tan necessari reconstruir el batec religiós de l'home.» En aquest context, amb una «pastoral que no ha incorporat itineraris de fe», és on el llibre cobra tot el seu relleu perquè «fa servir un mètode de correlació existencial entre el procés de la fe i les estructures de l'existència humana». «Aquest llibre, d'una manera indirecta, és una dura denúncia de la domesticació que hem fet de la fe a la nostra Església contemporània.»

L'arquebisbe de Pamplona acaba afirmant que si «per a l'home religiós la temptació és distreure's de la pregunta sobre el Misteri de Déu, per al cristià la temptació és no acceptar la centralitat de Jesús que és l'únic home absolutament normatiu, el consumidor de tot el que és humà allí on es manifesta». (Infomadrid)

Anàlisi

Anàlisi

Anàlisi

Anàlisi

Al servei de la societat

La Conferència Episcopal Espanyola renovava els seus càrrecs directius. Els bisbes, lliurement, han exercit el seu dret al vot i han triat aquells que els representaran davant l'opinió pública. Així ho preveu el dret. Hi ha mitjans de comunicació que han presentat davant dels seus «clients» unes eleccions episcopals marcades per la pèrdua de poder d'uns per sobre d'altres. Per a ells, l'anomenat «vot de càstig» dels polítics domina també dins el món clerical. L'Església no és així. I tampoc ho han estat aquestes eleccions. El servei que l'Església ofereix res no té a veure amb el joc de poders. El bisbe és un servidor, la Conferència Episcopal una servidora de la societat a la qual és enviada. Lluny queden de l'Església bicefàlies, candidats, interpretacions tendencioses... La Conferència Episcopal Espanyola serveix i ha servit el nostre país des de la seva vessant de consell i de denúncia. Els seus documents orienten la societat, no solament l'Església, i ofereixen a tothom, sense excepció, una visió transcendent de la vida.

Allò que la societat interpreta com a «poder», l'Església l'anomena «servei». Potser aquí rau el «problema» —si en podem dir així— de les informacions que rebem en els mitjans de comunicació. Per al cristià servir no és un afegit al nostre fer de cada dia, sinó la raó per la qual val la pena viure. És notícia, doncs, l'atenció acurada d'una religiosa que serveix en un hospital, o es dedica a l'ensenyament o també, per què no, l'esforç per parlar de Crist en un poble musulmà... Tot això és servei... com ho és també el que, d'ara endavant, portaran a terme uns germans nostres, bisbes en aquest cas, que han estat triats per la Conferència Episcopal.

Des de l'òptica del «servei», les notícies són més planeres i les interpretacions més subjectives. En això, com en tot, seguim la imatge del Servidor per excel·lència, que va venir a donar la seva vida per a la salvació de molta gent.

Mn. Rafael Felipe

Rector de la Sagrada Família de Blanès

RESIDÈNCIA GERIÀTRICA BON VIURE

Som a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala de repòs, servei mèdic, sanitari i humà. Estadades per sempre, i per a convallescències. Poques places.

Tel. 934 274 453

PUJOLS JOIERS, els artesans de l'or

Medalles religioses, rellotgeria. Gran varietat de dissenys. Taller propi. Reparacions.

Visiti'ns al carrer Hospital, 29, de Barcelona, al costat de les Rambles. Tel. 933 182 284

Bon dia!

Compren materials d'enderroc (teules, radiadors, fàbriques en desús, reixes, portals, etc.) i material antic (llibres, biblioteques, botigues velles, etc.).

Truqueu a en Raimon o en Pau al
972 645 262

Espanya

Reptes de l'acció sociocaritativa de l'Església

MÚRCIA.— Del 22 al 24 de febrer la Universitat Catòlica de Sant Antoni (UCAM) ha organitzat, juntament amb el Consell Pontifici Cor Unum, un congrés internacional sobre «Caritat i Voluntariat per al III mil·lenni». Unes 2.500 persones van assistir a l'acte de cloenda, una eucaristia presidida pel president de Cor Unum, Mons. Paul Josef Cordes. Al llarg de tres jornades s'han trobat diferents carismes i grups d'Església que han reflexionat sobre l'amor i el servei als més desfavorits.

El president de la UCAM, José Luis Mendoza, ha anunciat com a primers fruits d'aquest congrés símbols concrets com una ajuda econòmica a Argentina per part de la Fundació Universitària o l'impuls, juntament amb Cor Unum, d'un hospici per a infants indigents en un país ortodox.

En aquest congrés ha quedat de manifest la importància de la solidaritat per als joves, «que veuen en l'ajuda al necessitat un gran bé que hem de rescatar i introduir en l'estructura social del món». Aquesta és una de les conclusions finals de la trobada, que també ha subratllat el testimoni del valor de la gratuïtat. Al llarg dels tres dies s'ha posat en relleu que la feina que desenvolupen els voluntaris, de vegades, «es veu entelada per la terrible eficàcia de la injustícia, de la marginació del sofriment». En aquests casos, apareix la desesperació i per això, «no és estrany que quan no trobem un sentit més elevat a la nostra acció, els dubtes sobre la validesa ens assaltin i la il·lusió inicial s'extingeixi».

En les ponències s'ha destacat que el voluntariat cristià és conscient que la victòria del mal és aparent. En aquest sentit, «el creient sap que mostra, amb la paraula i amb el testimoni, la presència salvífica de l'amor diví». En aquests tres dies, s'ha comprovat com la capacitat de donació que Crist va mostrar es continua fent present arreu del món: «El Redemptor de l'home és present en el pobre y en qui pateix i vol ser reconegut i estimat en cada criatura humana.»

L'objectiu d'aquest congrés ha estat relacionar l'acció del voluntariat amb l'àmbit de la caritat. Així, s'ha assenyalat que «la caritat és l'amor de donació que cerca ser reflex del poderós Amor de Crist. (...) Per això la caritat és molt superior a la solidaritat. (...) La caritat dota de sentit l'acció solidària i la santifica, tot omplint-la dels carismes de l'Esperit. La caritat permet que la solidaritat

arribi més enllà de la necessitat, més enllà de l'ajut concret». No es tracta només de cobrir les necessitats materials dels més desfavorits, sinó «de portar-los a experimentar de manera personal la caritat de Déu», apunta una de les conclusions del congrés.

La globalització també ha estat present en les jornades i ha remarcat tres principis bàsics que hi estan relacionats: reconèixer la dignitat humana, la solidaritat nascuda de la fraternitat humana i la subsidiarietat. Per això, el voluntariat ha de contribuir a una cultura globalitzada de la solidaritat. Així mateix, es fa necessària la promoció d'òrgans internacionals de control i guia que «mirin d'encaminar la

globalització econòmica, política i social vers la millora de les circumstàncies vitals de tots els habitants de la terra, però amb una atenció especial envers els més febles». (C.C.)

Mons. Cordes.

La identitat del voluntariat cristià

Mons. Paul Josef Cordes, president del Pontifici Consell Cor Unum, recordava en una roda de premsa el primer dia del congrés que «la credibilitat de l'Església depèn molt de l'acció caritativa i de l'acció d'amor dels cristians». Així, insistia en la necessitat que els voluntaris «proclamin creïblement l'Evangeli» i en la urgència d'«orientar les grans agències benèfiques en aquesta direcció».

El president de Cor Unum va tancar el cicle de conferències del congrés amb una reflexió sobre *La identitat del voluntariat cristià*. En la ponència, Mons. Cordes destacava l'acció humanitària prestada pels primers cristians que atendien les necessitats socials de la seva època: «Fan realitat la tasca deixada per Jesús de posar en pràctica l'amor al pròxim. (...) Impressiona, al mateix temps, el fet que aquestes formes de servei social tinguessin lloc en relació estreta amb les assemblees eucarístiques; el llaç temporal i efectiu entre litúrgia i amor al pròxim era irrenunciable.» I subratllava la singularitat que diferencia el voluntariat cristià: «El voluntari que es dedica al pròxim necessitat no li planteja preguntes sobre el seu credo religiós, sinó que dona l'amor que ell mateix ha rebut de Déu, ja que el mateix Pare celestial estima tots els homes sense diferències. Això no obstant, el voluntari cristià no oblida que l'home no únicament viu de pa.» També assegurava que la proximitat de Déu s'aconsegueix «posant en pràctica el doble manament: estimar Déu amb tot el cor i el pròxim com a un mateix».

Finalment, Mons. Cordes, en l'eucaristia de cloenda del congrés, confirmava que la identitat del voluntariat cristià neix de l'experiència de la transfiguració de Jesús, «que baixa del Tabor per entrar en les profunditats de la vida quotidiana».

IV Congrés Nacional de Germanats i Confraries

SALAMANCA.— Del 14 al 17 de febrer s'ha celebrat a Salamanca el IV Congrés Nacional de Germanats i Confraries de Setmana Santa. Durant quatre dies personalitats de l'Església, de la Universitat, del món confrare i escultors han debatut sobre els diferents aspectes que afecten les confraries penitencials. Les conferències van començar amb la pronunciada el dijous 14 pel rector de la Universitat Pontifícia, Julio Manzanarès, a la qual va seguir una altra de basada en els aspectes jurídics de les germanats, pronunciada pel degà de la Facultat de Dret Canònic de Salamanca, Federico Aznar Gil, que va obrir el debat entre entitats públiques i privades. José Sánchez Herreros, catedràtic d'Història Medieval de la Universitat de Sevilla, i José Portela Sandoval, catedràtic d'Història de l'Art de la Complutense de Madrid, van oferir la seva particular i docta visió històrica i artística de les germanats.

La projecció eclesial i popular de les confraries i els aspectes religiosos i socials van ser els temes que van defensar els catedràtics Luis Maldonado Arenas, José Ramos Domingo i José Román Flecha. Molt interessant va resultar una taula rodona constituïda per sis escultors representants de diferents escoles i moderats pel director de la revista *Pasos*, Antonio Bonet Salamanca. Pel que fa a la participació es va rondar el nombre de tres-cents congressistes arribats de tots els punts de l'Estat. La representació catalana va estar formada per set persones que representaven la Setmana Santa de Badalona, Tarragona i Reus. El congrés vinent tindrà lloc l'any 2006 a Saragossa. Això no obstant, amb periodicitat anual se celebren les trobades nacionals que enguany tindrà com a seu la ciutat riojana de Calahorra, els dies 4, 5 i 6 d'octubre. (Manuel Zamora)

Any marià agustí recol·lecte

MADRID.— L'orde dels Agustins Recol·lectes celebra durant aquest any el 75è aniversari de la seva consagració a la Mare de Déu, que va fer el beat Vicenç Soler el 8 de desembre del 1926, quan el religiós va consagrar l'orde a la Mare de Déu del Camí de Monteagudo, a Navarra. Més de la meitat dels agustins recol·lectes dels darrers tres segles han fet la seva professió religiosa davant d'aquesta imatge mariana. L'orde dels Agustins Recol·lectes va néixer «a l'emparedament de Maria» i va defensar els títols especials com els del Socors o de Gràcia, tot i que la Consolació és la Mare de Déu recol·lecta per excel·lència. De fet, la seva imatge és a totes les esglésies dels agustins recol·lectes i en pren el nom una de les vuit províncies recol·lectes, així com molts convents i fraternitats seglars. (IVICON)

PORTUGAL

Festa litúrgica dels beats Francesc i Jacinta

FÀTIMA.— El 20 de febrer, aniversari de la mort de Jacinta, es va celebrar a la parròquia de Fàtima la festa litúrgica dels beats Francesc i Jacinta. Hi va haver una concentració de més de 2.000 infants de totes les escoles de Fàtima a l'església parroquial. Hi van fer una «visita al sagrari» seguida d'adoració al Santíssim, tal com ho feien els pastorets. Després, van anar cap a la «pila baptismal» on van ser batejats els vidents y van renovar les

promeses del baptisme. Van sortir en processó, des de l'església parroquial fins al santuari de Covà d'Iria, amb una aturada al monument dels Pastorets.

El programa de la festa va acabar a la Capelinha de les Aparicions amb una concelebració eucarística, presidida pel bisbe de Leiria-Fàtima, rector del santuari, rector de Fàtima i el postulant, P. Kondor. (Jaume Vilalta Berbel)

Mons. Lluís Clavell és rector de la Pontifícia Universitat de la Santa Creu de Roma

«Crist ha de germinar evangelitzant la cultura i inculturant la fe»

El 16 de febrer arribava a Catalunya, concretament a Tarragona, l'exposició *Germinabit*. La mostra, que s'ha pogut visitar recentment a Roma, reflecteix l'expressió religiosa en llengua catalana al segle xx. Mons. Lluís Clavell, rector de la Pontifícia Universitat de la Santa Creu de Roma, ha pogut gaudir d'aquesta exposició a Roma i ha escrit una reflexió sobre l'evangelització a partir d'aquesta visita.

—Què el va portar a reflexionar sobre l'evangelització arran de la visita a l'exposició *Germinabit*?

—Em va semblar que tant el document *Arrels cristianes de Catalunya*, com el Concili Tarraconense com la carta del successor de Pere, Joan Pau II, per al nou mil·lenni (*Novo millennio ineunte*) invitaven a tocar aquesta qüestió tan important i tan engrescadora en l'última conferència de la fase romana de *Germinabit*. L'exposició ens ha ajudat a tots a reforçar el coneixement de les nostres arrels. Quan un arbre té bones arrels, encara que hi hagi períodes de sequedat, resisteix les dificultats i acaba creixent molt. A Catalunya tenim bones arrels. Es tracta de llançar-nos cada vegada més a fer conèixer l'amor de Déu que s'ha manifestat en Crist, Déu fet home, que ens fa veure que a Déu Pare l'interessa tot el que és la nostra vida, per

petit que sigui.

—Vostè diu que el que ha de germinar és Crist i que per col·laborar en aquest «fer germinar», en l'evangelització, se'ns demana molta pregària i docilitat a l'Esperit, però realment en som, de dòcils?

—Crist ha de germinar de la manera que ens proposa l'Església com a Mare i Mestra: evangelitzant la cultura i inculturant la fe en la cultura. En el nostre cas: en la cultura catalana. Ha de germinar Crist tot complet, sense reduir-lo a una mesura petita o a les nostres categories, que més aviat s'han d'obrir plenament a Crist, que és alhora Déu i home. En aquest sentit, és ben bonic encara el llibre *Emmanuel* del gran Carles Cardó. L'estic meditant amb molt de profit. La docilitat sempre pot millorar i ho hem de demanar al l'Esperit Sant que és el gran Mestre que ens recorda tota la

veritat ensenyada per Crist. Avui ésser dòcils pot costar, perquè hi ha gent que oposa llibertat i docilitat, quan en canvi Jesús diu: «La veritat us farà lliures.» Obrir-se a l'Amor que Déu ens té i als seus ensenyaments ens fa lliures i feliços.

—A l'exposició es mostra documentació sobre alguns models dels sants de principis del segle xx. Què ens poden ensenyar?

—El gran nombre de sants, beats i venerables de començaments del segle xx ens fa veure que la santedat és a l'abast de tothom. Joan Pau II explica que santedat no vol dir una vida extraordinària, practicable només per alguns genis de la santedat. Els camins de la santedat, de l'amor a Déu i als altres que tenim al costat o que estan lluny, són moltíssims; podríem dir tants com persones, perquè cadascú té el seu camí, que consisteix sempre a seguir Crist, que passa al costat nostre i ens diu: «Si algú vol venir darrere meu, que es negui a si mateix, agafi la Creu i em segueixi.» Ningú no ha estat mai més lliure i més feliç que Crist i que els seus deixebles. Els sants esmenats es van ocupar molt de l'ensenyament i ens diuen que hem de llegir moltes vegades l'Evangeli per tal d'identificar-nos amb Crist, que no ens treu la nostra personalitat, sinó que la millora per servir els altres.

—El Papa, a la *Novo millennio ineunte*, torna a fer una crida a la santedat de vida. Espanta aquesta crida a ser sants?

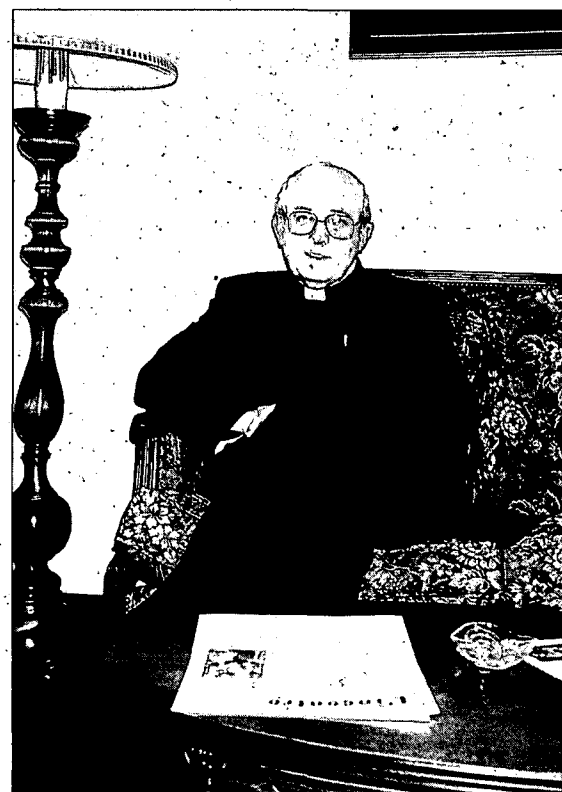
—Si un només mira la pròpia feblesa, n'hi ha per espantar-se, perquè ser sant és una cosa ben exigent. Però no es tracta de fer coses grans, sinó de procurar fer bé i amb amor el deure de cada moment. Recordo el que deia el beat Josep Maria Escrivà que la santedat gran consisteix a convertir la prosa diària en poesia heroica, com són els versos hendecasil·labs.

—A Catalunya es viu una forta secularització, què es pot fer?

—Potser hauríem de veure més clarament que Déu és present a la nostra feina, als nostres viatges en autobús, metro o cotxe; que està al costat nostre quan veiem la televisió o quan parlem amb una persona a la feina o a casa en família. Ens hauríem d'ajudar a trobar el nostre Pare Déu en totes les coses, també en les contrarietats. Això és el que tracta de fer l'Esperit Sant en cadascú de nosaltres dia i nit. Potser hem de recordar més sovint que som temples del Esperit Sant i vessar en els altres l'alegria i la pau de sentir-se fills de Déu.

—També diu, en la seva reflexió, que una de les característiques de la tradició cristiana catalana és la de la romanitat plena d'afecte, també es dona avui dia?

—Em sembla que sí. El signe més evident d'aquesta romanitat afectuosa és la unió amb el successor de Pere, que tira endavant d'una manera tan bonica i sacri-

Mons. Lluís Clavell.

ficada la tasca de confirmar-nos sempre en la fe, com Jesús va demanar a Pere en el darrer sopar. Veig que tantíssims catalans estimem molt Joan Pau II i resem per ell, seguim moltes celebracions eucarístiques del Sant Pare per televisió. Potser l'estimem més ara que el veiem més feble físicament, però sempre amb tanta alegria, moltes vegades saludant i jugant amb el seu bastó. Al mateix temps, com Jesús, Joan Pau II és signe de contradicció, perquè com Jesús porta la Creu i ens ajuda a portar-la; sempre hi ha gent que no s'estima la Creu i la rebutja, fins que potser al cap d'uns anys s'adonen que la Creu és font de felicitat profunda.

—Com va ser rebuda la mostra *Germinabit* a Roma?

—Jo diria que no ens esperàvem una acollida tan bona. Va venir molta gent a veure l'exposició; també hi va haver una bona participació a les conferències i especialment als concerts, que estaven sempre pleníssims. Va ser molt emocionant el concert de l'escolania de Montserrat. Molts romans, de tot tipus i condició, han conegut una mica més la nostra cultura, amb les seves arrels cristianes. Moltes persones han estat a Catalunya i els ha agradat tenir Catalunya a casa seva durant un temps.

—Ara arriba a Catalunya, per què recomanaria anar-la a veure?

—Ho recomanaria sobretot per dues raons. Està molt ben pensada i molt ben feta: llibres, obres d'art molt ben seleccionades, ex-libris famosos, vídeo, etc. Algú podria pensar que una exposició de llibres serà avorrida. En aquest cas és al contrari. A Roma, la gent l'ha admirada molt. La segona raó és que visitar-la ens fa agrair a Déu que Crist ha vivificat la nostra cultura i la nostra manera de ser, i això ens permet llançar-nos amb molta confiança cap al futur.

Rosa María Jané Chueca

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 169,49 €** ☐
Àsia i Oceania: 235,01 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
(Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms
 Adreça
 Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐
 Títular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: **CATALUNYA CRISTIANA**
 Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

opinió

Punt de vista

Pius Pujol

Hem de callar, avui, els cristians?

Per fer front a una injustícia tan terrorífica com és ETA totes les propostes són poques. És clar, aquí tots coincidim.

Enfront d'unes lleis dels nostres governs que també fan molt de mal, hi ha una majoria que les accepta. No aconseguim trobar altre motiu que un desconeixement de la llei de Déu. Sols en diré 3 o 4, la cara i la creu.

La llei del divorci o separació: fa més de vint anys que és en vigència. S'havien vist mai tantes famílies malmeses i fills tan poc estimats? Que cadascú s'ho respongui. Amb la llei de Déu no direm que portar tot això sigui fàcil, però el sacrifici que t'aconsella, dóna el seu fruit. Per dir això m'emparo en els dos mil anys d'història.

La despenalització de l'avortament, que ajuda tant Catalunya a ser la zona d'Europa amb menys naixements. És millor això, o les famílies nombroses dels que creiem en la llei de Déu? Aquestes veritats xoquen.

La despenalització de l'eutanàsia: els cristians hem de dir sense por d'equivocar-nos: «Això és un crim!» Sols Déu és amo de la vida i de la mort. També és l'amo de l'escola de l'amor. Al món li falta amor i no criteris materialistes inventats per homes segons conveniències. El cristià no pot admetre l'intent de treure Déu de la societat, ja sabem que és impossible, però nosaltres ens hem d'esmerçar de valent per evitar-ho. No volem lleis que matin les criatures les quals són fetes per viure i per ser estimades.

Una altra monstruositat que tenim és la sida, que afecta uns per ignorància religiosa i altres perquè no volen saber res que parli de Déu.

Els cristians hem de cridar fort per fer-nos sentir.

Tenim el pensament dirigit a milions de persones que sofreixen aquesta malaltia. Tenen tanta pobresa que ni poden curar-se, no hi ha medecina per a ells. Als països desenvolupats no pateixen tant però, ara per ara, tampoc no tenen cura.

Quina realitat tan trista donen els governs i la ciència amb la seva manca de fe. Sols saben dir «feu servir preservatiu, no tindreu mai tant perill». Fins aquí arriba la societat del benestar?

Els cristians hem de cridar fort, tant fort com vergonyoses són llurs solucions. Com és possible aconsellar i fer pressió donant la comoditat de les màquines subministradores del condó?

Fixem-nos bé els cristians, i ens adonarem quanta raó tenim quan diem que és per aquí que comencen a matar el sagrament de l'amor com és el matrimoni. És aquest camí el que condueix a l'avortament. Per aquí s'ha estudiat la despenalització de l'eutanàsia fent ús de les paraules més farisaïques; dient que l'home té dret a una mort digna.

Però encara n'hi ha més, amb una ceguesa total destrossen la meravella del sexe. Les coses bones són més cares, les que no costen res, no valen res.

Aquí sento la responsabilitat de fer pública una confessió. Ja sóc home entrat en una pila d'anys i, l'experiència m'autoritza a dir que aquesta desorientació que ara pregonen els governs, jo ja l'havia après pel meu compte quan era jove. Vaig tenir el mal gust de deixar la llei de Déu pensant només en el gaudir i que sàpiga tothom que mai no vaig ser feliç. Per això puc dir que als joves els enganyen.

La retrobada amb Jesucrist m'obliga a dir la veritat, ja que puc demostrar-ho; si algú en dubta o no em creu estic prest al seu servei. L'amor sense les obres que li donin suport, és una presa de pèl.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Oració quaresmal

En Quim, un bon amic, em diu que l'impressionen molt les oracions del missal. Afirma que les troba molt austeres, concises i aptes per expressar la pregonesa del cor davant Déu. Afegeix que imagina que els qui les van redactar, segles enrere, eren persones que cercaven el Senyor a les palpentes. Oraven enmig de la fosca de la fe i, en la pregària, se'ls apareixien algunes esclatxes de llum.

Avui, segon diumenge de Quaresma, quan el meu amic ha vingut a saludar-me, després de la celebració eucarística, m'ha dit que l'oració col·lecta era molt expressiva i que, fins i tot, venia a ser un programa quaresmal. Intentaré resumir les idees que, arran de la pregària, ha tingut en Quim. Asseguro que la seva intuïció l'ha dut per camins de claror.

Cada any, el segon diumenge de la Santa Quaresma, llegim l'evangelí que narra la transfiguració del Senyor. «La seva cara es tornà resplendent com el sol, i els seus vestits, blancs com la neu.» I encara l'expressió de l'apòstol sant Pere: «Senyor, que n'estem de bé, aquí dalt!» Aquest és l'horitzó en el qual col·loquem la pregària: «Oh Déu, vós que ens maneueu d'escoltar el vostre Fill estimat i ens alimenteu espiritualment amb la vostra paraula; feu que, purificada la nostra visió interior, fruïm de la contemplació de la vostra glòria.»

En efecte, la Quaresma ens porta a conèixer més i més el misteri de Crist. A experimentar el tracte amb el Redemptor. Fins al punt que ens hem d'endinsar en la pregonesa del ser deixebles. És, per això mateix que el Pare celestial, en la

transfiguració de Crist, fa sentir la seva veu: «Aquest és el meu Fill, el meu estimat, en qui m'he complagut; escolteu-lo.» Aquesta és la qüestió: escoltar Crist. S'assembla a la petició del salm 94: «Tant de bo que avui sentís la meua veu.» Escoltar Crist amb la màxima atenció. De manera que no se'ns escapi cap de les seves paraules. L'atenció a Jesucrist és l'aliment espiritual de la Paraula de Déu. Els fets i les paraules del Senyor estan continguts especialment en els evangelis. Bona ocasió per conèixer-los! No obstant això, són tan importants, que no hauria de passar cap jornada que no llegíssim algun fragment dels evangelis, ni que fos una petita ratlla. Si aconseguíssim de fer-ho...!

La pregària suplicava la purificació de la nostra visió interior. Visió que depèn de l'exterior. Per aquesta raó hem de preguntar-nos lleialment per les coses en què es fixa la nostra mirada. Els ulls són una porta oberta al cor. Per ells s'estableix una estimativa. A través d'ells copsem el bé i el mal. Per ells omplim l'ànima de desigs bons o desviats. A través d'ells assolim serenar o desfici. La purificació de la mirada interior evoca la dita del sermó de la muntanya: «Feliços els nets de cor, perquè veuran Déu.» La visió divina només és assolida pels cors purs, pels qui tenen el do de la purificació de la mirada interior. Mirada que, un dia, en els traspàs pasqual —en el terme del pelegrinatge— esclatarà com una ponceïlla, en flor gemada de la contemplació de la meravellosa glòria de Déu.

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@eresmas.net)

El tabernacle

Els pobles nòmades al principi van ser, més que adoradors, temerosos dels esperits. A poc a poc, aquestes tendències es van simplificar i van derivar cap a formes monòlates. Cada clan se sentia protegit per un esperit, que lentament es va anar acceptant com a divinitat. La peculiaritat d'Abraham és que reconeix que la seva divinitat és Déu, és a dir, un ésser personal i comunicable, per això es pot convertir en el seu amic predilecte. Ell aprofita els llocs sagrats per establir aquesta comunicació. Siquem, Mambré o Beerxeba en són testimonis.

Els descendents del patriarca, d'arrel beduïna, amb feina a Egipte, primer agrícola i posteriorment de peonatge, quan fugen al desert, tornen als seus orígens pastorívols. La seva fe aleshores es purifica en l'experiència mística del Sinaí. Déu ja no serà lloat a llocs alts, ni als boscos frondosos. Per al Senyor s'aixeca una tenda, que és estada entre el seu poble, a la qual anomenem Tabernacle. (Una cosa semblant existia a les tribus àrabs preislàmiques, però a diferència d'aquestes, en aquest recinte no s'hi tanquen ídols.) El Déu d'Israel és un ésser espiritual i viu invisiblement a sobre del propiciatori. La Bíblia descriu amb detall aquest lloc. Fa pocs dies ha sortit a la venda una maqueta d'aquest venerable lloc. Ho indico de gust i la recomano, és bona, parlo amb coneixement de causa, perquè he participat en el projecte i en aquells que seguiran. És un objecte magnífic per regalar, per a la catequesi o per repassar els textos bíblics (Domus-kits / Bibliocio, és la referència comercial).

Recordo que, en l'última conversa que vaig tenir amb l'enyorat P. Guiu Camps, m'explicava que la descripció del Tabernacle que llegim a la Bíblia no correspon a la seva realitat històrica, és una idealització postexfílica. Quan ho vaig sentir em va decebre, però després vaig comprendre que aquestes visions i descripcions són una prova de la vitalitat de la fe hebrea que no era pura arqueologia religiosa.

Tot això em porta a un comentari d'actualitat. Hem pogut veure a Barcelona exposicions d'icones russes, amb alguns signes d'antiguitat, una va ser inaugurada per la Reina, i l'altra, presentada per una entitat bancària. Aquests dies, col·laborant amb l'associació manresana Amics de l'Art Romànic del Bages, vam presentar una mostra d'icones d'orígens diferents: russes, gregues, romaneses, coptes, poloneses i etiòps. Uns quants preguntaven: «De quin segle són?» Quan sentien que es van «escriure» recentment, van marxar decebuts. Si aquesta actitud l'hagués tingut un antiquari resultaria lògica, però el més trist és que a vegades es tractava de gent d'Església, i això sí que és greu. Si d'Orient només ens quedessin icones antigues, serien Esglésies purament arqueològiques. Molt més encertades van ser les apreciacions del P. abat de Montserrat durant la seva visita. Els seus comentaris i els del monjo amic I. Fossas van ser una delícia. Etiòpia té una Església viva, amb un monacat excel·lent pobre i les seves icones així ens ho proclamen. El P. abat recordava que recentment els havia visitat el Patriarca d'aquest país. Aquesta visió mereix la pena tenir-la, pot ser una reflexió teològica, una contemplació mística i un acte ecumènic. No en va en la inauguració vam escoltar el P. Martí, de la parròquia ortodoxa de Barcelona. Altres apreciacions són purament estètiques o, encara pitjor, frívolament comercials.

Notes insignificants

Germà Adrià

També a les presons
volem estimar-te

El Lopi fa 14 anys que està pres. Compleix condemna per dos homicidis. Baralles, venjances del seu món. Des de fa temps estudia i escriu molt. M'ha enviat ja dos llibres de poesies.

En el segon, n'he trobat una, la menys poètica, però la més realista. I a la poesia, hi afegeix de pròpia mà aquesta nota: «M'agradaria que algunes persones mancades de llibertat la llegissin, per si els pot ajudar una mica.» La converteixo en *Nota insignificant* perquè molts puguin llegir-la.

«Et prego, Senyor, des de la presó.

Suposo que la meua súplica aconseguirà travessar totes
[les portes i totes les reixes.

A Tu, quina sort!

podem pregar-te a tot arreu.

Perquè Tu sempre ens acompanyes.

Fins i tot estàs presoner amb nosaltres.

Recorda't de mi, Senyor,

i de tots els meus companys de presó,

recorda't de nosaltres, encara que alguna vegada,
només ens recordem de Tu per blasfemar-te.

Tu, Senyor, jutja'ns amb justícia.

No facis cas de les condemnes que ens han posat els homes.

Jutges que no s'assemblen gens a Tu.

Ensenya'ns a viure en pau.

No ens fem la vida impossible;

que no ens bellugui la rancúnia, ni l'enveja,
ni la falsedat, ni la traïció.

Apropa't a nosaltres quan mesurem el pati pas a pas,
i deixa en nosaltres unes paraules d'amistat i de

[comprensió mútua.

Tanca't amb nosaltres a la cel·la, vetlla els nostres somnis,
perquè almenys en somnis, visquem la llibertat.

Et parlem de la llibertat, Senyor,
perquè Tu saps que per a nosaltres
és el do màxim i més cotitzat;

que sempre pensem en la nostra llibertat.

Que sapiguem guanyar-nos, Senyor, aquesta llibertat,
i que, quan la recuperem, aconseguim viure-la en pau,
sense perjudicar ningú.

Tanca les presons, Senyor, perquè només són una escola
de dolor, de soledat, de desesperació, d'odi, de violència.

Dóna'ns a tots, Senyor, el do del teu amor,

que ens faci compartir, que ens ajudi a perdonar,

que ompli el buit dels nostres cors;

que ens faci somriure, encara que tinguem ganes de plorar.

També a les presons volem estimar-te.

Mostra'ns el teu amor, Senyor.

Que sigui visible entre nosaltres.

Amén.»

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

Accidents a la carretera

«**A** les carreteres, més morts que a l'Afganistan» és el títol que fa setmanes publicava un rotatiu italià a portada. Les dades són esgarrifoses: 6.600 morts i més de 300.000 ferits. Aquestes xifres semblen més adients d'un comunicat de guerra. La indignació pujava de to quan van comentar la fugida d'un conductor després d'atropellar una nena de 10 anys. Les dades a l'Estat espanyol, comparativament amb el nombre d'habitants i de cotxes, no són gaire més bones: 4.129 morts l'any passat, que són més, ja que no es compta els que es produeixen a les zones urbanes i no se segueix el procés de les víctimes més enllà dels 30 dies posteriors a l'accident. Darrere d'aquestes xifres, bateguen històries personals i familiars de patiment i de dolor.

No es tracta d'una catàstrofe natural, difícilment evitable, ni d'una execució lliurement executada per un grup terrorista. El pitjor de tot és que ens hem acostumat als accidents de carretera. Ens sembla normal que n'hi hagi cada cap de setmana. Es produeixen gràcies a la confluència de molts factors: personals, ètics, socials, econòmics, polítics, tècnics... acompanyats d'una fatalitat que no descansa. Encara que ben mirat, creure en els àngels custodis explica que no n'hi hagin gaires més.

Les carreteres tenen connotacions tècniques i polítiques. El seu traçat, el peralt, les corbes, la pintura, la senyalització, l'amplada dels carrils... són temes tècnics. La dotació d'infraestructures és un tema polític amb repercussions econòmiques. Dos exemples. Què passa a un burgalès, a un saragossà o a un valencià si volen viatjar per carretera a Barcelona o Madrid? Molt senzill: si van a Barcelona, tenen autopista de peatge.

Si van a Madrid, autovia de franc. No hi ha color. Per què l'autovia de Barcelona a Lleida no ha acabat encara el tram Igualada-Cervera?

La legislació també és un tema fonamental així com la seva aplicació. Hi ha el risc que prevalgui l'afany recaptador per sobre de les mesures preventives, no obstant això les sancions són inevitables. La causa principal dels sinistres a la carretera s'atribueix a l'excés de velocitat. El Servei Català de Trànsit ha tramitat 16.507 cartes d'avertència a conductors per anar a més de 120 km/h a l'autovia de Castelldefels entre el 18 de gener i el 20 de febrer. El percentatge d'infractors correspon a un 2%. Les catàstrofes estan per sota d'aquest percentatge però els morts s'incrementen. La ingestió de begudes alcohòliques per part dels conductors acostuma a ser nefasta, així com actualment l'ús que fan del mòbil mentre conduïxen.

Les carreteres són escenaris on es desenvolupa la convivència. N'hi ha que t'atropellen amb prepotència perquè et segueixen a un metre i a gran velocitat perquè els deixis passar amb un risc greu a causa d'un imprevist. D'altres circulen a pas de tortuga i converteixen la conducció en una letargia i en una desesperació per a tots els que els segueixen. N'hi ha que han de demostrar la seva superioritat sobre els altres, sense adonar-se que no els resultaria gens fàcil si tinguessin un vehicle més modest. D'altres, però, són educats, responsables, prudents... El volant accentua els hàbits personals i els valors ètics en la nostra relació amb els altres. Llàstima que el preu d'alguns mals hàbits sigui la mort de qui els té i encara pitjor la mort de persones innocents que van tenir la fatalitat de creuar-se en el seu camí.

Zoom

Eduard Brufau

Per enèsima vegada un motí violent en una presó brasilera. Resultat: una quinzena de reclusos morts. Els centres penitenciaris, lluny de ser un lloc per reeducar el delinqüent, en força països són autèntics inferns de violència, càstig i venjança. La criminalitat en algunes presons és fins i tot superior a la dels carrers o barris més conflictius. I en aquests casos és pitjor el remei que la malaltia.

Esqueles a Catalunya Cristiana

Tel. 934 092 810

GESMOR

DES DE 1950

Servei permanent

24 hores

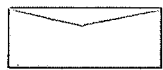
Ens desplaçem a domicili

Tramitació
d'enterramentsEn cas de defunció,
què s'ha de fer?

Truqueu al 902 11 65 93

Descomptes especials per a subscriptors,
parròquies i comunitats religioses

Cartes del lector

□ Per molts anys, «Catalunya Cristiana»!

Vull fer arribar una vegada més el meu agraïment als fundadors, directores, redactors i col·laboradors que han fet i fan possible el que puguem gaudir amb la lectura d'aquest magnífic setmanari.

Quantes i quantes coses he descobert per mitjà de *Catalunya Cristiana*! Quin goig veure tants noms i cares conegudes d'aquesta gran família que és l'Església amb qui em sento plenament vinculada! La formació que et transmet és com una pluja suau que et va amarant l'esperit, i així mateix la informació que et dona et situa enmig d'aquest món nostre ple de contrastos.

Per a mi, és com un membre de la família amb qui et trobes setmanalment per compartir la fe, les alegries, les angoixes, els projectes, l'esdevenidor. Veure que, malgrat la gran quantitat de notícies negatives que els mitjans de comunicació ens presenten, encara, per sort, hi ha moltes persones, institucions i associacions que treballen amb il·lusió i tenacitat per eradicar el mal del món.

També he de fer elogi de la profunditat espiritual dels continguts dels articles que setmanalment els col·laboradors fixos ens fan arribar. Valoro i agraeixo aquest compromís. Des d'aquestes ratlles, elevo la meua pregària per a tots i desitjo continuïtat i que no manquin mai els mitjans per seguir tirant endavant aquesta gran publicació. Si em llegeix algú que encara no hi està subscrit, li recomano que ho faci, ja que li asseguro que no se'n penedirà.

ROSA M. MARTÍ i ROIG
Barcelona

□ Puntualització informativa

Amb alegria i agraïment he pogut llegir a *Catalunya Cristiana* del dia 21 de febrer (pàg. 9) la notícia sobre la petició perquè sant Ignasi de Loiola sigui doctor de l'Església. Es dona compte de l'escrit dirigit pel prestigiós jesuïta català Josep M. Benítez, degà d'Història Eclesiàstica de la Pontificia Universitat Gregoriana, i per tots els professors membres del seu Consell acadèmic demanant a la Santa Seu aquella declaració. Es recorda el precedent de la sol·licitud promoguda el 1999 a la Fundació Balmesiana de Barcelona, amb el resultat de 435 signatures, entre les quals les de vint-i-cinc jesuïtes catalans, que van donar suport a una petició en aquest sentit, com ja ho havia fet l'any anterior Schola Cordis Iesu. És ben just que Barcelona s'hagi situat així com a capdavantera, suposades les estretes i profundes relacions de sant Ignasi amb Catalunya i Barcelona.

He d'observar, malgrat tot, una deficiència d'informació: en aquell escrit es diu de mi que vaig ser membre fundador de la Schola Cordis Iesu. Cal precisar que aquesta obra es va iniciar el 1925 i va ser el fruit fecund del carisma apostòlic del P. Ramon Orlandis i Despuig, s.i. (1873-1958). En canvi, jo no vaig prendre-hi contacte fins l'any 1944. Justament va celebrar amb motiu del LXXV aniversari de la fundació de la Schola un homenatge al P. Orlandis, del qual també es va fer ressò *Catalunya Cristiana*.

FRANCISCO CANALS VIDAL
Barcelona

□ Sobre la religiositat popular

He tingut una gran alegria que aquest setmanari dediqui bona part del número 1.170 a la reivindicació de la religiositat popular. Així mateix ho ha manifestat la feligresia de Poblenu de Pineda de Mar, que m'ha animat a enviar aquesta carta, cosa que faig amb molt de gust.

Fa setze anys que en aquesta parròquia de Sant Joan B., de Poblenu de Pineda de Mar, s'hi va fundar la Confraria de Crist Jacent i la Verge Dolorosa per part de feligresos d'origen andalusí i de casa nostra. Des del 1986 s'hi celebra una solemne processó el Divendres Sant, però sense que l'acompanyi cap sacerdot. Les imatges van ser retirades del temple parroquial, després d'haver estat beneïdes: la Verge Dolorosa, pel missioner diocesà Mn. Jordi Carreras, i el Crist Jacent, pel bisbe Jaume Camprodon. És una contradicció que tots sofrim fa setze anys. Els confreres van llogar un local per guardar dignament les imatges i venerar-les. Quina pena!

La constància, el respecte i la dignitat amb què s'ha conservat aquesta Confraria mereix tota la nostra consideració. És un exemple clar de la religiositat popular que demana «pas a l'Església». Transcriu frases del vostre setmanari: «La saviesa popular té una força incontenible que justament en aquest segle XXI que ara comença no es pot menysprear.» Ens vam equivocar l'any 1986? Jo crec que sí i hem de saber corregir-nos i demanar perdó.

JOSEP M. MIR i TERIXIDOR
Rector d'Hostalric

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL,
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Confessió freqüent?

—El Sant Pare, en la Novo millennio ineunte, es refereix de manera molt concreta a la pràctica del sagrament de la Reconciliació. La recomanació és molt bona, però a la pràctica no és massa fàcil. Generalment, de confessors dedicats a l'administració d'aquest sagrament i disponibles, n'hi ha pocs, i els que hi ha més aviat són persones molt grans que fa l'efecte que estan allí perquè no poden fer res més. Si portes una vida regular complint amb l'Església sense gaires entrebancs morals en la teva consciència, em pregunto si val la pena anar a amoïnar per quatre febleses. No valdria més deixar la confessió per a les faltes veritablement greus?

—És veritat que no hi ha necessitat de manifestar els pecats venials en la confessió. La mateixa eucaristia, els sagraments (com l'aigua beneïda), les obres de pietat i de penitència són suficients per al perdó d'aquests pecats. Però és molt convenient manifestar-los. També es cert, com afirmava el papa Pius XII, que la confessió freqüent o de devoció no es va introduir en l'Església sense una especial intervenció de l'Esperit Sant. No tingui por d'amoïnar els mossens amb les petites febleses. Jo voldria, com a capellà, que m'amoïnessin hores i més hores per ajudar els fidels a lliurar-se més i més al Senyor i a encendre's en desigs d'una vida santa. Moltes persones si anessin al metge per manifestar-li petits símptomes potser evitarien malalties molt greus. A més, si no ens acostumem a sincerarnos en les coses petites, tindrem molts problemes per obrir-nos en assumptes importants i no hi ha més perillós en el camí de la santificació que els atacs de l'anomenat dimoni mut. Igualment ha de considerar que si reservéssim exclusivament la confessió per als pecats mortals posaríem en evidència els penitents que hi acudissin.

Sé que el que diré no està de moda, però des d'aquest consultori m'atreveixo a recomanar com un mitjà magnífic i insubstituïble per avançar en la fidelitat cristiana la confessió freqüent. Tant de bo que pogués ser cada setmana! I si fos possible amb un confessor fix, que ens cònegui i ens estimuli a anar endavant. Molts atletes que han estat famosos haurien estat uns desconeguts sense un bon entrenador que hagués tret el més bo d'ells mateixos. Pel que fa als mossens grans que atenen exemplarment les confessions en moltes esglésies, doni gràcies a Déu i que hi siguin molts anys. Tenen molta experiència i santedat i ens poden ajudar molt. El servei que realitzen és un gran do per a tota l'Església i una expressió genuïna del seu ministeri.

Pràctiques orientals

—Veig que s'han posat de moda pràctiques orientals com el ioga, la meditació... No li sembla que són un perill per a la fe?

—Des del punt de vista doctrinal no hi veig cap inconvenient que un cristià faci exercicis de ioga o relaxació mental i corporal amb finalitat terapèutica, sempre que aquestes pràctiques no substitueixin la pregària i la meditació cristianes. També han de parlar compte que els centres on s'imparteixen aquestes disciplines respectin la nostra fe. Si no ho fan, val més no anar-hi.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a:
elconsultori@hotmail.com -
catcris@ibernet.com - www.balmesiana.org -
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).
Cal indicar sempre «Consultori».

Diàleg obert

Per tal d'augmentar la participació i el debat entre els nostres lectors, us oferim aquesta secció dins de «Cartes del lector», on els temes d'actualitat són els protagonistes. D'aquesta manera, esperem afavorir el diàleg obert en el nostre setmanari.

□ Apunts per a una Quaresma

Fa uns quants dies que hem encetat la Quaresma. En efecte, una Quaresma més. Ara bé, això dit així ens pot fer caure en una perillosa rutina, en aquella en què el propòsit sia una «x» més o menys banal a la qual se li afegeixen totes les pràctiques de pietat pròpies del temps. O pitjor encara, en el sentit que el compliment estricte dels preceptes siguin una obligació que ens porti a un final d'autocomplaença i justificació fent-nos dir, en acabar: «Apa, ja està fet!»

De ben segur que per als lectors d'aquest setmanari les coses no són així, i que s'entén que la Quaresma és un do, una gràcia que se'ns concedeix de bell nou, tot pensant que donar-nos-en 2002 o les que facin falta només és explicable per l'amor immens que Déu ens té. Per tant, cal aturar-se i fer una revisió que arribi al més pregon dels nostres cors, ajudats per la pregària, el recolliment, la convicció i la seriositat. (No farem pas «dissabte» sense demanar ajut i sense saber el que s'ha de netejar i/o llençar). La Quaresma és, doncs, aquell temps «fort» que ens permet preparar-nos per tal de poder esdevenir homes nous per la Resurrecció de

Nostre Senyor Jesucrist i ser, amb Ell i per Ell, llum del món. «Que brilli igualment la vostra llum davant la gent; així veuran les vostres bones obres i glorificaran el vostre Pare del cel» (Mt 5,16).

Amb això vull dir que, sense tenir cap pretensió de proposta, hauríem d'aprofitar aquesta Quaresma per reiniciar l'obertura, a les nostres comunitats, de viure una autèntica comunió, dialogant, acollint i perdonant-nos. El contrari pot semblar que ens estiguem sectoritzant un xic massa, tant d'una banda com de l'altra, i que de vegades «com que tot cau» vinguin ganes de quedar-nos a casa, però això aniria, evidentment, en detriment de la nostra autèntica missió.

No n'hi ha prou amb l'estricta observança de la Llei, aquesta s'ha de culminar amb l'adopció de les actituds corresponents davant de l'existència, i de tota la nostra existència com a cristians. Ens ho diu el mateix Jesucrist al sermó de la muntanya, en concret: «No us penseu que he vingut a anul·lar els llibres de la Llei o dels Profetes; no he vingut a anul·lar-los, sinó a dur-los a la plenitud» (Mt 5,17).

ESTANISLAU FIGUEROLA GUAL
Reus

Dimensió catecumenal de la Quaresma

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

Per celebrar la Pasqua

La conseqüència més òbvia de la dimensió pasqual de la Quaresma (vegeu l'article anterior) és la seva dimensió de temps fortament sacramental i ascètic, com a forma de situar els cristians en la condició espiritual adient per a la Pasqua. Aquesta acció sacramental i ascètica pot ésser pròpia dels qui es preparen per rebre els sacraments de la iniciació, o també dels qui ja són cristians i volen renovar la seva fidelitat a Crist. En el primer cas parlem —en els termes del Ritual de la iniciació cristiana dels adults— de la Quaresma com a «temps d'il·luminació i purificació», en el segon cas parlem de temps per refer l'itinerari de la vida cristiana, per la penitència. Aquest refer l'itinerari té molt a veure amb la pauta catecumenal. D'això en parlarem en el proper article.

En qualsevol cas, però, l'objectiu és comú: preparar-se personalment i en l'Església per celebrar la Pasqua. Mantenir aquesta orientació il·lumina no solament el catecumenat baptismal, sinó

també les celebracions de la confirmació i les primeres participacions a l'Eucaristia. Igualment, la celebració del sagrament de la reconciliació troba en aquesta orientació el seu sentit més ple, com a «baptisme de llàgrimes», i participació del misteri pasqual com a reconciliació entre Déu i els homes.

Temps de purificació i d'il·luminació

En l'itinerari del catecumenat, el primer diumenge de Quaresma és el dia assenyalat per a l'elecció. Els qui han rebut la instrucció i la formació cristiana (iniciació doctrinal, litúrgica, moral i missionera) són formalment declarats pel bisbe com a «elegits» per Déu per ésser fidels de l'Església, membres del Cos de Crist, fills estimats en el Fill. Des d'aquest dia, els elegits entren en un procés que manifesta clarament quins són els actors de la formació d'un cristià: Déu, l'Església i el mateix candidat. Déu és el terme de la pregària de l'Església, i és el que dona al candidat la força de

caminar endavant amb la gràcia de l'Esperit Sant. Això queda ben expressat pels anomenats «escrutinis», o exàmens de les disposicions del catecumen. Es tracta bàsicament de pregàries, no pas de preguntes i respostes de caràcter doctrinal. És Déu el qui examina el cor dels catecúmens, i els enforteix perquè les seves disposicions i decisions s'enrobustixin amb la seva gràcia. Les pregàries són pregàries de l'Església amb i per als catecúmens. A la vegada, l'Església els confia les dues grans pregàries simbòliques de la seva fe: el «símbol» de la fe catòlica i apostòlica, i la síntesi de la seva pregària, tal com el Senyor li ha confiat: el Pàrenostre.

Aquest procés no queda només, per tant, en l'esfera personal dels «elegits», sinó que envaeix tota la vida de la comunitat eclesial, que resta compromesa amb la realitat espiritual dels candidats. La comparació més freqüent de la catequesi patristica en relació amb els catecúmens és la de la maternitat: la Mare Església viu intensament la gestació d'aquests que naixeran com a fills seus. I, com una

mare, no pot quedar-se indiferent als fills que porta en el seu si. El mateix sant Pau al·ludia a aquesta imatge en la carta als Gàlates 4,19: «Fillets meus, pels quals sofreixo altra vegada dolors com de part, fins que Crist quedi format en vosaltres!»

La gràcia catecumenal de la Quaresma

És cert que només una presència dels catecúmens en la comunitat cristiana pot facilitar l'experiència que tot això suposa. Tanmateix, no estem tan lluny d'això com potser es podria pensar. D'una banda, cada vegada són més entre nosaltres els adults que demanen ésser cristians i es preparen per rebre el sagrament de la iniciació. És un fet pel qual cal donar gràcies a Déu! D'altra banda, la Quaresma és una bona oportunitat —especialment enguany, en què seguim els evangelis propis dels escrutinis— perquè totes les comunitats s'obrin a la missió i preguin per tants germans que arreu, sobretot en les Esglésies joves, neixen en Crist!

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- ❑ Va néixer a Ferrières (França) el 1591.
- ❑ Cofundadora, juntament amb sant Vicenç de Paül, de les Filles de la Caritat.
- ❑ Es va dedicar amb les seves religioses a tenir cura de malalts, pobres i marginats en general.
- ❑ Va morir el 15 de març del 1660.
- ❑ Canonitzada el 1934, Joan XXIII la va declarar patrona dels assistents socials el 1960.

Era la filla d'un noble, però nascuda fora del matrimoni. Son pare, però, ho va intentar amagar i la va educar com a filla legítima. Fins que als catorze anys, òrfena ja de pare i mare, ho va descobrir. Aquest fet li va suposar entrar en la seva primera gran crisi, que ella va voler resoldre fent-se religiosa. Els seus parents, però, tenien altres plans per a Lluïsa. La van convèncer perquè es casés amb un home important, ni més ni menys que el secretari de Maria de Mèdici. Els familiars probablement devien creure que aquest matrimoni li donaria l'estabilitat econòmica que li corresponia. Però van ser justament les dificultats econòmiques creixents del marit les que van començar a enterbolir unes expectatives tan falagueres i a posar tensió entre els cònjuges. A l'angoixa provocada per l'endeutament del matrimoni, s'hi va afegir en qüestió de poc temps una

Santa Lluïsa de Marillac

malaltia del marit. Amb tot aquest panorama Lluïsa de Marillac es va plantejar seriosament la separació, però la mort de l'home a causa de la seva afecció finalment ho va fer innecessari.

Arran de tot això, Lluïsa de Marillac va entrar en una segona crisi existencial en què, com és comprensible, es va començar a interrogar per què havia de ser ella la que s'endugués totes aquestes desgràcies. També es va qüestionar si això era la voluntat divina i si Déu realment existia. En ple desgavell interior Lluïsa va anar a demanar consell espiritual a sant Francesc de Sales, que li va recomanar una gran dedicació als desvalguts, tal com feia sant Vicenç de Paül. I és així com juntament amb aquest sant va crear les Filles de la Caritat i va començar a obrir cases per als marginats.

Les crisis i els profunds dubtes de Lluïsa de Marillac no són un fet excepcional en l'existència humana, més aviat són coses que acostumen a passar a tothom amb més o menys intensitat. Ser sant, com podem veure, no significa ser perfecte, ni haver-ho tingut sempre tot clar. Al capdavant, tots els sants han estat humans.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral
i altres celebracions

(Cicle litúrgic A; ferial II)

Temps de Quaresma

(Salteri: setmana 4)

MARÇ

10. Diumenge

IV de Quaresma. Morat. Lectures: Samuel 16,1b.6-7.10-13a / Salm 22 / Efesis 5,8-14 / Joan 9,1-41

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Simplicí, p.; Macari, b.; Càndid (Candi), mr.; beata Maria-Eugènia de Brou, rel. i fund.

Festa Major: a Riner.

11. Dilluns

Fèria. Morat. Lectures: Isaïes 65,17-21 / Salm 29 / Joan 4,43-54

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Eulogi, prev. i mr.; Santes, Àurea, ab.; Rosina, vg.

12. Dimarts

Fèria. Morat. Lectures: Ezequiel 47,1-9.12 / Salm 45 / Joan 5,1-16

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Innocenci I, p.; Maximilià, mr.; Bernat, b.; Teòfanès, monjo; beat Lluís Orione, prev.

13. Dimecres

Fèria. Morat. Lectures: Isaïes 69,8-15 / Salm 144 / Joan 5,17-30

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Roderic i Salomó, mrs.; Ramir, monjo i mr.; Santes, Patrícia, mr.

14. Dijous

Fèria. Morat. Lectures: Èxode 32,7-14 / Salm 105 / Joan 5,31-47

ALTRES CELEBRACIONS: Santes, Matilde, emp.; Florentina, vg.

15. Divendres

Fèria. Morat. Lectures: Saviesa 2,1a.12-22 / Salm 33 / Joan 7,1-2.10.25-30

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Ramon de Fitero, ab. i fund.; Climent Maria Hofbauer, prev.; Santes, Madrona, vg. i mr.; Lluïsa de Marillac, rel. i fund.

16. Dissabte

Fèria. Morat. Lectures: Jeremies 11,18-20 / Salm 7 / Joan 7,40-53

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Agapit, b.; Arnau, ab. i mr.; Heribert, b.; Ciríac i companys mrs.; Abraham, erm.; Santes, Eusèbia, vg.

Lectures bíbliques

Diumenge IV
de Quaresma

Lectura primera

1Sa 16,1.6-7ç10-13a

Segona lectura

Ef 5,8-14

David és ungut rei d'Israel

Ressuscita d'entre els morts i el Crist
t'illuminarà

Lectura del primer llibre de Samuel:

En aquells dies, el Senyor digué a Samuel: «Omple d'oli el corn i vés-te'n. T'envio a casa de Jesè, el betlehemita: Entre els seus fills veig el qui jo vull per rei.» Quan arribà, va veure Eliab i pensà: «Segur que el Senyor ja té davant el seu elegit.» Però el Senyor digué a Samuel: «No et fixis en el seu aspecte ni en l'alçada de la seva talla. L'he descartat. Allò que l'home veu no és allò que val; l'home veu només l'aspecte exterior, però Déu veu el fons del cor.» Jesè va fer passar davant de Samuel els set primers dels seus fills, però Samuel li digué: «D'aquests set, el Senyor no n'escull cap.» I Samuel afegí: «No queda cap més fill?» Jesè respongué: «Encara queda el més petit: és a pasturar el ramat.» Samuel li digué: «Aneu a buscar-lo. No ens posarem a taula que no sigui aquí.» Jesè el féu anar a buscar. Tenia el cabell roig i els ulls bonics; tot ell feia goig de veure. El Senyor digué a Samuel: «Ungeix-lo, que és ell.» Samuel va prendre el corn d'oli, el va ungir enmig dels seus germans, i des d'aquell dia l'Esperit del Senyor s'apoderà de David.

Salm responsorial

22,1-3,4,5,6

El Senyor és el meu pastor, no em manca res.
em fa descansar en prats deliciosos;
em mena al repòs vora l'aigua;
i allí em retorna;
em guia per camins segurs,
per l'amor del seu nom.

R. El Senyor és el meu pastor, no em manca res.

Ni quan passo per barrancs tenebrosos
no tinc por de res,
perquè us tinc vora meu;
la vostra vara de pastor,
m'asserena i em conforta. R.

Davant meu pareu taula vós mateix,
i els enemics ho veuen;
m'heu ungut el cap amb perfums,
ompliu a vessar la meua copa. R.

Oh sí! la vostra bondat i el vostre amor
m'acompanyen tota la vida,
i viuré anys i més anys
a la casa del Senyor. R.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians
d'Efes:

Germans, en altre temps vosaltres éreu fosc, però ara que esteu en el Senyor sou llum. Viviu com els qui són de la llum. Els fruits que neixen de la llum són tota mena de bondat, de justícia i de veritat. Mireu bé quines coses són les que agraden al Senyor; i no us feu solidaris de les obres infructuoses que ells cometien en la fosca; més aviat, denuncieu-les, perquè el que fan en secret ens avergonyiria fins de dir-ho. Però tot allò que la llum ha denunciat queda clarament visible, ja que les coses són clares i visibles quan són llum. Per això diuen: «Desvetlla't, tu que dorms, ressuscita d'entre els morts i el Crist t'illuminarà.»

Al·leluia

Jn 8,12b

Diu el Senyor: Jo sóc la llum del món;
el qui em segueix tindrà la llum de la vida.

Evangeli

Jn 9,1-41

Anà a Siloè, s'hi rentà i tornà veient-hi

Lectura de l'evangeli segons sant Joan:

En aquell temps, Jesús veié tot passant un cec de naixement. Escopí a terra, va fer amb la saliva una mica de fang, l'estengué sobre els ulls del cec i li digué: «Vés a rentar-te a la piscina de Siloè.» Aquest nom significa «enviat». Ell hi anà, s'hi rentà i tornà veient-hi. La gent del veïnat i els qui l'havien vist sempre captant deien: «No és aquell home que vèiem assegut captant?» Uns responien: «Sí que és ell.» Altres deien: «No és pas ell; és un que s'hi assembla.» Ell digué: «Sí que el sóc.» Dugueren als fariseus l'home que abans era cec. El dia que Jesús havia fet el fang i li havia obert els ulls era dissabte, dia de repòs. També els fariseus li preguntaren com havia arribat a veure-hi. Ell els digué: «M'ha estès fang sobre els ulls, m'he rentat, i ara hi veig.» Alguns fariseus deien: «Aquest home que no guarda el repòs del dissabte no pot ser de Déu.» Però altres responien: «Com és possible que un pecador faci tals miracles?» I es dividiren entre ells. S'adreçaren al cec altra vegada i li digueren: «Ja què és a tu, que ell t'ha obert els ulls, tu què en dius d'ell?» Ell contestà: «Que és un profeta.» Li respongueren: «Tot tu vas néixer en pecat i ens vols donar lliçons?» I el van excloure de la sinagoga. Jesús va sentir dir que l'havien exclòs de la sinagoga i, quan el trobà, li digué: «Creus en el Fill de l'home...» Ell respongué: «I, qui és, Senyor, perquè hi pugui creure?» Jesús li diu: «Ja l'has vist: és el mateix que parla amb tu.» Li diu ell: «Hi crec, Senyor.» I l'adorà.

Solsona

diòcesis

«Una de les nostres missions és donar-nos a conèixer»

■ El P. Josep M. Sanromà és el nou superior del Miracle

EL MIRACLE.— Josep Maria Sanromà i Alcuí Serras són, des de principis d'aquest any, monjos del Miracle. El seu ingrés al monestir del Solsonès s'ha fet en previsió del trasllat dels pares Jordi Castanyer i Daniel Codina a la casa que Montserrat té a Sant Miquel de Cuixà, al Conflent. El P. Sanromà, igualadí de 44 anys,

que havia estat prefecte de l'Escolania de Montserrat, és el nou superior del Miracle, en substitució de Castanyer. Ha estat en un dia fred i boirós de principis de febrer que ens hem apropat al Miracle per conèixer més de prop els nous estadants del monestir, i en concret el P. Josep M. Sanromà, que és el primer cop que fa el servei de pare superior.

—Parli'ns de quina és la seva vinculació amb Montserrat.

—Vaig entrar a Montserrat amb 19 anys. Jo sóc d'Igualada, de molt a prop, i senzillament ja coneixia el monestir, i per aquest motiu, en el moment que vaig voler fer una experiència de vida en comunitat, vaig anar a Montserrat.

—Quina formació o estudis ha tingut a Montserrat?

—Tinc els estudis que fem tots aquells que entrem a Montserrat. Per tant, la mateixa formació d'un noi que surt del Seminari, és a dir, el batxiller en teologia, que és el que se'ns demana per ser ordenats. I posteriorment, en diversos aspectes relacionats amb les tasques que he portat a terme a Montserrat.

—Quina sensació va tenir quan li van proposar d'anar al Miracle?

—La sensació és la d'arribar a un moment del qual havia pensat moltes vegades que m'agradaria fer l'experiència: el canvi d'una comunitat de vuitanta persones a una comunitat de sis o set. Penso que totes dues tenen elements molt enriquidors, i sempre he pensat que m'agradaria viure l'experiència d'una comunitat petita i molt més familiar. Quan m'ho van proposar, al primer moment em va sorprendre molt, sobretot no pel fet de venir al Miracle, sinó pel fet d'anar-hi com a superior, que és el que no se m'havia ocorregut mai. Aleshores, com he dit, va ser la sensació de dir: doncs, mira, finalment podré fer aquesta experiència que tantes vegades havia rumiat. Altres cops, quan calia portar monjos cap al Miracle, jo m'hi havia ofert, però donades les responsabilitats que tenia a Montserrat no podia ser.

—Com és la vida quotidiana aquí al Miracle?

—Bé, la vida aquí al Miracle és molt familiar i senzilla. La inspiració està una mica en el que ens diu la regla de sant Benet, segons l'ora et labora propi dels monjos. Mirem de repartir el llarg del dia amb un estil d'horari pensat i encarat per l'estil del lloc d'oració. Fem la pregària del matí a les set, amb l'ofici de lectura i laudes, tots junts. Després tenim l'Eucaristia a la una del migdia, just abans de dinar, i tenim les vespres, la pregària de la tarda, a les vuit. Entremig d'aquests horaris, cadascú decideix i organitza les seves hores d'estudi, de lectura i de treball. Un treball molt dedicat a la casa, al santuari, ja que tot ens ho hem de fer nosaltres. A part dels tres àpats, també tenim al vespre una

fem dins de la comunitat, no a l'església.

—El Miracle, amb aquest entorn tan rural i solitari, representa un canvi molt gran respecte de Montserrat. Com el veu, vostè, que prové d'un entorn més visitat i transitat, per dir-ho d'alguna manera?

—Sí, el Miracle té aquest to així de senzill, d'un santuari comarcal, molt estimat, com veig, per la gent de la comarca i dels voltants, i que també és veritat, molt desconegut, ja que tot sovint hi ha grups que arriben aquí i no l'havien vist mai. Jo crec que una de les missions nostres és donar-nos a conèixer. Hi ha un desig per part de la comarca, tant de Solsona com de Cardona, de donar a conèixer aquesta zona i, certament, veig

que el Miracle és un punt a tenir en compte, no únicament, i com és obvi, en l'aspecte religiós, sinó també en el vessant natural, cultural i artístic. I després, amb la història de la comarca, que està lligada al Miracle.

—En aquest aspecte, cal destacar la tasca de revitalització cultural que es porta a terme al Miracle, oi?

—Bé, des que hi ha presència dels monjos, fa cent anys, el Miracle sempre ha estat un lloc d'intens treball cultural. De fet, els monjos feien escola. Però també em sembla a mi que ara ens toca ser, segons les necessitats del moment, continuadors d'aquesta tasca, a la comarca i a Catalunya; això, a partir dels elements que tenim i d'altres elements que voldríem millorar, en

l'àmbit d'informació i en l'àmbit d'arribar més a la gent.

—Hi ha una continuïtat amb els projectes del Miracle iniciats pels anteriors monjos?

—Sí, tot va endavant. El canvi de superior no vol dir que es canviï tot el que estava programat. Superiors o no, els monjos que passem per aquí el que intentem fer és tirar endavant el santuari. I aleshores hi ha una sèrie de projectes o coses pensades que s'han d'anar duent a terme a mesura que tinguem possibilitats, humanes, econòmiques i de tota mena. Però hi ha un punt d'interès, sobretot amb motiu del centenari, de donar una empenta en aquest sentit.

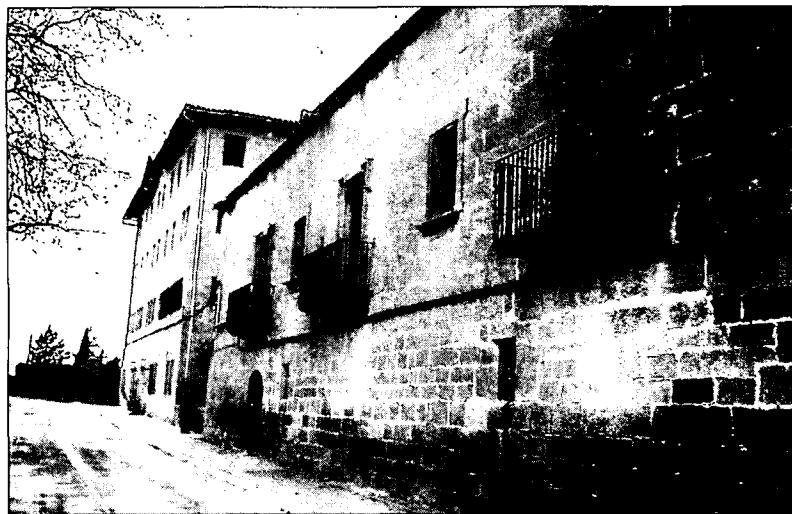
—Parlem ara d'un element primordial en la vida dels monestirs. Creu que avui dia la pregària és menys valorada, que potser la gent busca més la tranquil·litat?

—Bé, una cosa és cercar la tranquil·litat i una altra és trobar-se amb Déu, fer una experiència de fe. Jo diria que aquí tenim totes dues possibilitats. A mi em sembla que el tema religiós, d'una banda, està oblidat i desconegut i, de l'altra, està buscat de maneres que no poden arribar-hi. En conclusió, a mi em sembla que hi ha una recerca per part de molta gent, sobretot

jove, del fet religiós. El que passa és que no saben ben bé ni com ni quan ni on. També és veritat que hi ha molta gent que no té cap mena de formació en aquest sentit, i busquen sense saber gaire bé què busquen. Pel

El P. Sanromà, a la dreta, acompanyat del P. Alcuí Serras.

El Miracle, un santuari molt estimat per la gent de la comarca.

P. Alcuí Serras

El P. Alcuí Serras ha estat company de viatge del P. Josep M. Sanromà de Montserrat al Miracle. El P. Serras ja havia estat superior de la comunitat benedictina de Riner, i és una persona molt coneguda a la comarca. A l'abadia del Bages havia estat major dom en l'època de l'abat Cassià. Té 77 anys, però encara es considera una persona jove. Recorda que ja havia estat al Miracle durant quinze anys. Els darrers tres anys els ha passat a Montserrat, i ara ha tornat amb molt de gust. «Jo, certament, m'havia fet a la idea, en tornar a Montserrat, que aquesta ja seria la meua estada definitiva. Ara bé, quan ha convingut que tornés, no m'ha sabut gens de greu», afirma content.

que fa al tema de la pregària, jo afegiria que s'està revitalitzant i que se li està donant de nou una importància fonamental, per a l'experiència de fe, sigui cristiana o no, perquè totes les grans tradicions religioses ens parlen d'aquesta manera de viure la fe. I nosaltres, a través de la casa d'espiritualitat, que és un lloc que tenim perquè la gent pugui estar aquí, estem oberts a aquesta necessitat que se'ns pot demanar. I si la gent no en sap més, potser és perquè tampoc no els ho hem ensenyat prou bé.

Text i fotos: Ramon Estany

Tres projectes de Mans Unides

SOLSONA.— El projecte que la Delegació de Solsona de Mans Unides es proposa finançar a través de la Campanya 2002 està constituït per tres projectes de desenvolupament que es faran al sud de l'Índia. Dos d'aquests projectes es troben a l'Estat de Tamil Nadu i el tercer, a l'Estat de Karnataka. El primer projecte, amb un cost de 28.864,38 euros, consisteix en la creació de dos centres per a l'aprenentatge de tècniques informàtiques per a joves descastats. El segon, amb un cost de 48.792,83 euros, serà l'ampliació d'una escola-residència per a nois i noies de castes baixes o descastats afectats per la ceguera o altres discapacitats físiques. El tercer projecte, el més ambiciós, amb 60.663,72 euros de pressupost, és la construcció d'un col·legi de primària mixt. (R.E.)

Solsona

La diòcesi ja navega per Internet

■ El bisbat més jove de la Tarraconense ha estat el darrer a disposar d'una pàgina web

SOLSONA.— La web de la diòcesi de Solsona (www.bisbatsolsona.org) ja compleix amb plena normalitat les funcions per a les quals ha estat creada: ser mitjà d'informació i ressò d'activitats de les parròquies. De fet, a la primera pàgina ja surt una finestra amb novetats fresques d'ac-

tualitat, com notícies extretes dels fulls parroquials de les principals parròquies o una presentació dels actes i dels objectius del proper Aplec de l'Esperit. Aquesta web ha estat confeccionada per Mn. Fermí Manteca Rodríguez, rector de la parròquia d'Ivorra, a la Segarra.

Mn. Manteca, durant la presentació de la pàgina web.

Mn. Fermí ja té una bona experiència amb la realització de pàgines web. En concret, la seva comunitat parroquial d'Ivorra ja fa temps que disposa d'un espai a Internet (www.santdubte.com) que fa servir sobretot per donar informació relacionada amb el prodigi del Sant Dubte d'Ivorra.

Pel que fa a la web del bisbat de Solsona, hi destaca la profusió de dades sobre les diferents parròquies; completades amb fotografies, per bé que encara en falten unes quantes, que s'aniran completant a mesura que aquestes vagin fent arribar dades i informació.

La portada, molt clara i senzilla, mostra el cartell dels 400 anys del bisbat, amb un menú molt ràpid que ens porta infor-

mació sobre el territori, el bisbe, les parròquies, els organismes, les publicacions, l'economia i la història, així com una secció molt important, l'agenda, que s'anirà renovant cada mes.

Com es va dir en la presentació, des de la Delegació de Mitjans de Comunicació del bisbat de Solsona s'espera que aquesta pàgina no sigui estàtica, sinó que sigui viva i en constant evolució, ja que anirà rebent informació i dades de totes les parròquies. Serà, per tant, un mitjà de comunicació intern, però també extern,

per tal que tots aquells religiosos, missioners i persones vinculades amb la diòcesi solsonina puguin mantenir un contacte més directe i instantani amb Solsona.

Text i fotos: Ramon Estany

Pàgina principal de la web.

BARCELONA

IV Simposi de la Fundació Claret

BARCELONA.— *Famílies joves: el repte de viure i comunicar l'experiència cristiana* serà el tema sobre el qual girarà el IV Simposi de la Fundació Claret, que tindrà lloc els dies 5 i 6 d'abril a la sala d'actes del Col·legi Escolàpies (c/ Aragó, 302, de Barcelona). Així, el quart simposi de la Fundació Claret aborda una de les realitats més importants per a la comunicació de l'experiència cristiana: la família, especialment en les seves primeres etapes.

El simposi versarà sobre dos dels reptes fonamentals dels pares joves: el repte de viure l'experiència cristiana i el repte de transmetre aquesta experiència cristiana als fills. Les comunicacions, els debats i la taula rodona oferiran una bona oportunitat per a la interpel·lació i l'enriquiment mutu entre edats i perspectives diferents.

El primer dia, 5 d'abril a la tarda, les ponències faran una aproximació sociològica i psicològica a la realitat de les famílies joves de la nostra cultura. Els ponents seran Fernando Vidal, professor de Sociologia a la Facultat de Ciències Humanes i Socials de la Universitat de Comillas (Madrid), i Carles Pérez Testor, director del Centre Mèdic Psicològic de la Fundació Vidal i Barraquer i vicedegà de Recerca i Doctorat de la Facultat de Psicologia i Ciències de l'Educació Blanquerna de la Universitat Ramon Llull (URL).

El dissabte 6 d'abril al matí, el simposi abordarà el repte de viure l'experiència cristiana. Per parlar-ne han estat convidats Jordi Llisterrí, periodista, i Francesc Torralba, filòsof i teòleg, i professor de la URL. També s'hi inclouen dues comunicacions. La primera, a càrrec de Lluïsa Geronès, professora d'institut i catequista de Banyoles: *La vida de les famílies joves (generositat, compromís, reptes, llums i*

ombres, goig i sofriment...) i la seva aportació a la comunitat cristiana: signe d'esperança? La segona comunicació serà a càrrec de Joan Novell i Lourdes Gomà, matrimoni de Tàrraga representant de la generació més gran: *Els canvis que va experimentant la vivència de la fe en la família.*

Finalment, la tarda del 6 d'abril el simposi analitzarà el repte de transmetre l'experiència cristiana als fills. Francesc Romero, periodista, presentarà la ponència *El repte de comunicar l'experiència i els valors cristians als nostres fills*, mentre que M. del Mar Galceran, directora del Centre de Postgrau de la Fundació Pere Tarrés i professora d'Educació Moral de les Escoles Universitàries de Treball Social i Educació Social de la URL, parlarà d'*Educar els fills en els valors cristians en una societat plural, oberta i multireligiosa.*

Finalment, hi haurà una taula rodona moderada per Àngels Bayod, professora de Psicologia de la Facultat de Filosofia de la URL i coordinadora de l'àrea de Psicologia de la Religió de la Fundació Vidal i Barraquer. Els integrants de la taula rodona, que presentarà diverses experiències i perspectives sobre la vivència i la transmissió de la fe en família, seran: Eulàlia Mas, casada i mare, i membre de la Pastoral Universitària del bisbat de Barcelona; Francesc Roma, jesuïta i educador de la fe de pares i fills a l'escola; Teresa Magriñà, àvia, i exsecretària de l'Escola de Psicologia de la Fundació Vidal i Barraquer, i Salvador Grané, casat i pare, i enginyer.

Per a informació i inscripcions: Fundació Claret, c/ Nàpols, 346, 1r 2a, tel. 934 761 450, fax 934 761 451, a/e: fundacio@claret.es, web: www.claret.es/fundacio (C.C.)

EDITADA PER LA URC (Unió de Religiosos de Catalunya)

GUIA DE CASES D'ESPIRITUALITAT DE CATALUNYA

Casa d'exercicis i acollida Marcos Castañer

Religioses filipenses missioneres d'Ensenyament
Ctra. de Ribes, s/n — 08550 Els Hostalets de Balenya
Tel.: 938 898 295

La casa recés Marcos Castañer es troba a catorze quilòmetres, en direcció a Barcelona, entre Tona i Centelles. Abans de casa d'espiritualitat havia estat casa-noviciat de les religioses filipenses, des del 10 de setembre del 1942. Va ser quan el noviciat es va traslladar a Barcelona, el 1954, que la construcció va ser destinada a casa d'exercicis espirituals, una de les activitats apostòliques del seu fundador, el P. Marcos Castañer.

LLEGENDA

PODEU TROBAR LA GUIA A LES LLIBRERIES RELIGIOSES O BÉ A LA URC. TEL. 933 024 367

Barcelona

Mil actuacions de la Schola Cantorum

■ Joan M. Aragonès, fundador i director, lamenta que el gregorià encara no sigui prou apreciat a Catalunya

BARCELONA.— Dissset anys després del seu naixement, la Schola Cantorum de Barcelona va celebrar el segon diumenge de Quaresma l'actuació número mil a la parròquia de Santa Anna de Barcelona. «No podia admetre el deteriorament i l'abandó en què es trobava aquella música sacra que l'Església reconeix com a pròpia de la litúrgia romana, sense excloure'n l'altra música», afirma Joan M. Aragonès en recordar les motivacions que el van portar el 1985 a fundar aquella incipient Escola i Aula de Cant Gregorià, ubicada a l'oratori de Sant Felip Neri

«No es podien perdre aquelles melodies que aixequen l'esperit i que acosten a Déu i ens ajuden a la pregària personal i comunitària», afegeix Joan M. Aragonès, que, amb la col·laboració del felipó Antoni Serramona, es va decidir a treballar de totes totes per tornar el gregorià al lloc que li correspon. Així, a través d'un anunci al diari, una quinzena de persones van respondre a la crida i es van posar a assajar i a cantar. En un primer moment només actuaven en celebracions com les de la Immaculada, l'Advent o la Quaresma, fins que més endavant van començar a fer-ho cada diumenge. Ara, tant de temps després, són una cinquantena de membres i tenen al seu currículum actuacions tant a

Catalunya com a la resta de l'Estat, i cada Setmana Santa canten en una catedral important d'arreu: Segòvia, Salamanca, Palència, Càceres, Almeria, la Seu d'Urgell, Lleida...

Tot i el camí recorregut, Joan M. Aragonès, que va tenir la sort de rebre una bona formació musical i litúrgica durant el seu pas per l'Escolania de Montserrat, no s'està de reconèixer que el gregorià encara no s'aprecia prou a Catalunya, sobretot si tenim en compte la bona acceptació que rep en altres indrets de l'Estat. «Tenim molta gent en contra que veuen el cant gregorià com una cosa passada», afirma en aquest sentit Joan M. Aragonès (Barcelona, 1928), «però jo dic que la nostra motivació no és nostàlgica i, encara menys, involucionista d'un passat més romàntic que

Joan M. Aragonès.

actual. Aquest gènere musical té un valor indiscutible tant des del punt de vista religiós com estètic i cultural, fins i tot per a l'home i la dona d'avui».

D'altra banda, un segon obstacle que dificulta l'avenç del gregorià és el relleu generacional. El fet que sigui en llatí i que per entrar-hi calgui conèixer la litúrgia i l'espiritualitat de l'Església no són coses que precisament en facilitin l'acostament

als joves. A més, té unes característiques molt diferents del que es porta en la nostra època: és modal i sense acompanyament, i és difícil d'interpretar, més que res perquè està escrit en claus antigues. Però són justament aquests trets els que configuren el cant gregorià: que sigui monodia —a una sola veu—, a capella—sense acompanyament—, amb llatí i ritme lliure, tal com precisa Joan M. Aragonès, germà del prevere i rector de Torrelavit, Josep M. Aragonès.

A part de les actuacions que cada diumenge la Schola Cantorum fa a Santa Anna, a dos quarts d'onze del matí, per enguany en tenen previstes d'altres: el 7 de març, a les vuit del vespre, concert al paranimf de la Universitat Central, entrada lliure; el 10 de març, a les onze del matí, actuació amb altres grups de cant gregorià a l'església de Santa Maria de Terrassa; el 19 de març, a les set del vespre, missa cantada a la parròquia de Sant Pere de les Puel·les de Barcelona; el 26 de març, a dos quarts de nou del vespre, concert a la ciutat de Tàrraga, i el 18 d'abril, a dos quarts de nou del vespre, concert a la parròquia de Santa Teresa de l'Infant Jesús de Barcelona. Finalment, la Schola Cantorum de Barcelona també actuarà a la ciutat d'Àvila el dia 6 del mes d'abril.

Carme Munté

Recés de preparació a la Setmana Santa per a joves

BARCELONA.— La Delegació diocesana de Joventut de Barcelona organitza un recés de preparació per a la Setmana Santa des del 24 de març al vespre (Diumenge de Rams) fins al 26 de març a la tarda (Dimarts Sant). El lema és: «Aneu a dir-ho als meus germans.» El recés, que és obert a tots els joves, tindrà lloc a la casa de la Sagrada Família de Vallvidrera amb la predicació de Mn. Fidel Catalán. Les inscripcions poden fer-se a la Delegació diocesana de Joventut, tel. 933 011 277, o contactant amb Mercè Lajara al telèfon 933 791 520. (C.C.)

18è Fòrum Vida i Evangeli

L'HOSPITALET DE LLOBREGAT.— Sota l'epígraf *Creients en Déu. Germans en Déu?*, tindrà lloc els dies 9 i 10 de març, al col·legi Joan XXIII de Bellvitge (l'Hospitalet de Llobregat), el 18è Fòrum Vida i Evangeli. Cal destacar l'aportació que farà al fòrum Xavier Marín, islamòleg i professor de la Universitat Ramon Llull, en pronunciar la conferència *La religió porta al fonamentalisme?* El mateix dissabte 9 de març es desenvoluparà la primera taula rodona: *Les conseqüències socio-*

polítiques de la situació actual, després de l'11 de setembre, amb la intervenció de Montserrat Caminal (historiadora), Pere Ortega (economista) i Joaquim M. Cervera (sociòleg). A continuació, hi haurà una segona taula rodona: *Camins des de la base per forjar comunitats de convivència intercultural*. El diumenge 10 de març s'iniciarà a les deu amb la pregària del matí i, a continuació, M. Lluïsa Geronès pronunciarà la conferència *Fidelitat a Jesucrist i a la persona*. (C.C.)

Recordant...

Dr. Pere Tarrés

La pistola del Dr. Tarrés

El Dr. Tarrés assegurava que durant la guerra, l'any 1938, estant al front, com a metge, mai no havia acceptat la pistola que li oferien i que li pertocava pel fet de ser capità metge. Sempre que li insistien que l'acceptés la seva resposta era la mateixa: «Com a metge, he de curar i salvar vides. Jo ja en tinc prou amb el bisturí.»

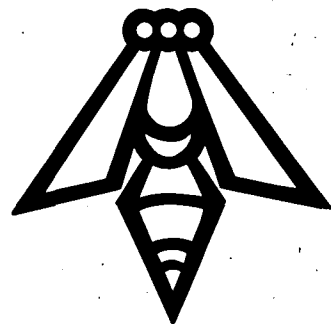
Mn. Francesc Raventós

Vicepostulador de la causa de beatificació del Dr. Pere Tarrés

CERABELLA

zona industrial, A
ES 08181 SENTMENAT (BARCELONA)
Tel. +34.93.715.31.02 Fax +34.93.715.02.51

CERERIA ABELLA,
Sant Antoni Abat, 9
08001 BCN
t. 934 41 09 07 / fax. 934 41 70 47

CERERIA ABELLA,
Boters, 5 (Portaferriusa)
08002 BCN
t./fax. 933 18 08 41
NOC,
Comte Borrell, 41
08015 BCN
t. 934 42 93 28 / fax. 934 41 90 47

cerers
des de
1862

Nou impuls de la Pastoral Familiar i de la Vida a la diòcesi de Barcelona

Per una autèntica cultura de la VIDA

Mons. J. González-Agápito ha nomenat recentment Joan M. Gutiérrez Delgado, col·laborador habitual de *Catalunya Cristiana*, nou responsable de l'Àrea Vida Humana de la Delegació episcopal per a la Família i la Vida. Amb

aquest nomenament, l'arxidiòcesi de Barcelona vol impulsar l'evangelització en tots aquells temes relacionats amb la vida humana: drets humans, avortament, eutanàsia, fecundació *in vitro*, bioètica, sexualitat, amor humà...

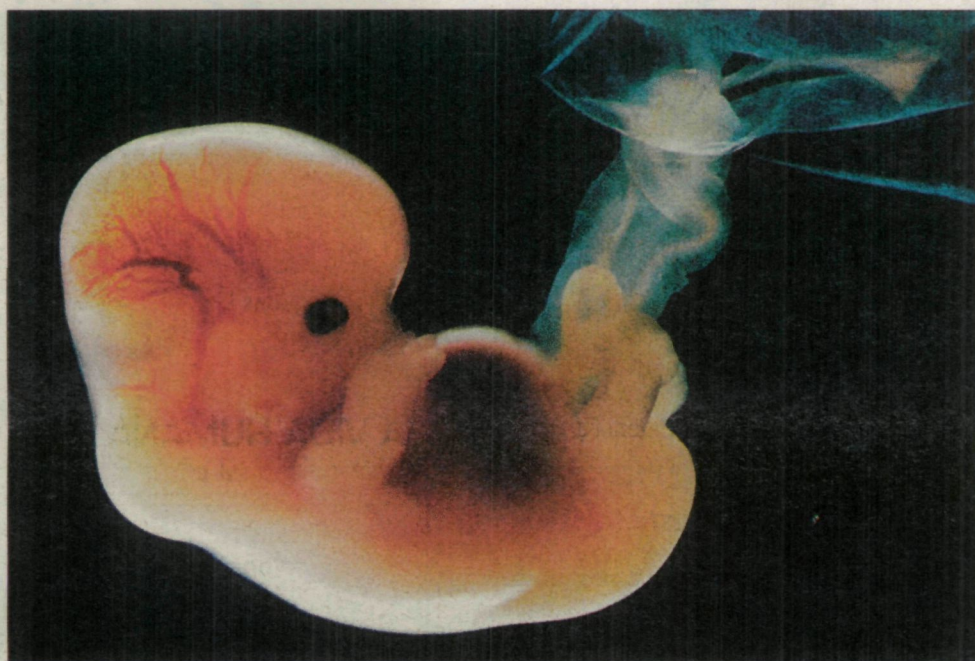

La Delegació episcopal per a la Família i la Vida té com a objectiu anunciar l'Evangeli en el camp del matrimoni i de la família. Des que es va crear, manté viva en tota la comunitat diocesana la consciència de la missió al si de la realitat conjugal i familiar.

Cal assenyalar que la Delegació encoratja els moviments, els grups i la resta de comunitats cristianes a amarar les seves vides i les seves famílies d'aquells valors evangèlics sobre la família: amor, generositat, pregària, solidaritat, caritat, etc.

La Delegació, que actua en el cor de l'arxidiòcesi de Barcelona, és el subjecte actiu més immediat i eficaç per a l'actuació de la Pastoral Familiar. Lluita perquè es dugui a terme una consciència cada cop més gran de la gràcia i de la responsabilitat, rebuda del Senyor, per tal de promoure la Pastoral Familiar i de la Vida entre els diocesans.

Però la Delegació no és un arbre amb un únic tronc. Està formada per un seguit de branques o àrees que permeten una eficàcia més gran en el terreny pastoral: Àrea de Pastoral Matrimonial i Familiar, Àrea de relació amb parròquies i moviments, Àrea d'Estudi i de Recerca... i Àrea de Vida Humana.

La vida humana és un gran tresor que cal preservar des de la concepció.

REEVANGELITZAR DES D'UNA PASTORAL MÉS INNOVADORA

És justament l'Àrea Vida Humana la que s'encarrega, d'una manera més específica, d'estudiar i de donar solució als problemes i les iniciatives relacionades amb la vida. Cerca defensar i promoure la vida des dels valors humans i cristians. Vol il·luminar, des de la perspectiva cristiana, els problemes relacionats amb la vida. Per a això, ha de plantar cara tant als ambients científics com al secularisme, marcadament difosos a la nostra societat actual.

Tant Joan M. Gutiérrez com Efraín Pérez, el seu col·laborador més pròxim, impulsaran definitivament la Pastoral de la Vida Humana a la diòcesi de Barcelona. Es tracta d'innovar, d'obrir nous camins a una pastoral, de vegades obsoleta, tot superant mètodes d'evangelització per obtenir un influx més gran sobre els ambients secularitzats. La

feina no serà fàcil. S'enfronten a un seguit de problemes coneguts per tothom i de difícil solució: la secularització de la vida social, la mentalitat tecnocràtica, la ruptura entre fe i cultura, i els prejudicis socials sobre la religió en el camp de la vida humana.

Justament és Joan Pau II qui encoratja els creients a promoure la cultura de la vida. Des dels seus missatges i, especialment, des de l'encíclica *Familiaris consortio* i la *Carta a les famílies*, ens convida a no recular en la promoció dels valors que ennobleixen la família i la vida humana.

I l'Àrea Vida Humana coincideix amb Wojtyła en aquests ideals: promoure la civilització de l'amor i ser conscients de la presència de Crist en la família i la vida. Ideals desenvolupats magistralment pel Summe Pontífex en la *Carta a les famílies*. És un escrit personal, ple d'afecte paternal envers totes les famílies del món. El seu to amable i col·loquial no treu que esdevingui un veritable programa per als creients.

EL REpte DEL RESPECTE I DEL DIÀLEG

Justament aquest programa sobre la civilització de l'amor i la cultura de la vida és el que vol potenciar l'Àrea Vida Humana. Un programa que s'inicia defensant la vida i contemplant-la com un do de Déu. Un do que ningú no té dret a usurpar amb actes violents (avortament, eutanàsia, ter-

rorisme, violacions dels drets humans...) envers l'ésser humà. L'ésser humà és un bé comú tant de la família com de la humanitat. El respecte envers ell ha de ser sagrat. L'home i la dona, creats per Déu i posats al si d'una família, tenen dret a la pròpia afirmació per raó de la seva dignitat humana (cf. *Carta a les famílies*, 1994).

No és senzill fer entendre a un món hedonista i materialista el sentit del valor cristià de la vida. Justament quan es rebutja de soca-rel tot el que tingui a veure amb la religiositat i amb la cultura cristiana. Quan allò que importa moltes vegades és el plaer del propi cos, les hores d'autosatisfacció que cadascú pot donar-se en les relacions amb els altres i l'egocentrisme latent en aquestes circumstàncies. S'emascara la idolatria vers la pròpia comoditat en la defensa del benestar o de drets aconseguits de cara al progrés laic del món.

Des de l'Àrea Vida Humana, d'una manera oberta i solidària, es busca mantenir viva la flama del diàleg entre ciència i fe, entre cultura secular i cristianisme, entre la mentalitat immanent i la perspectiva vertical de la vida humana. És una necessitat que neix en el cor dels pastors i evangelitzadors, tal com ho demana el mateix Con-

Activitats

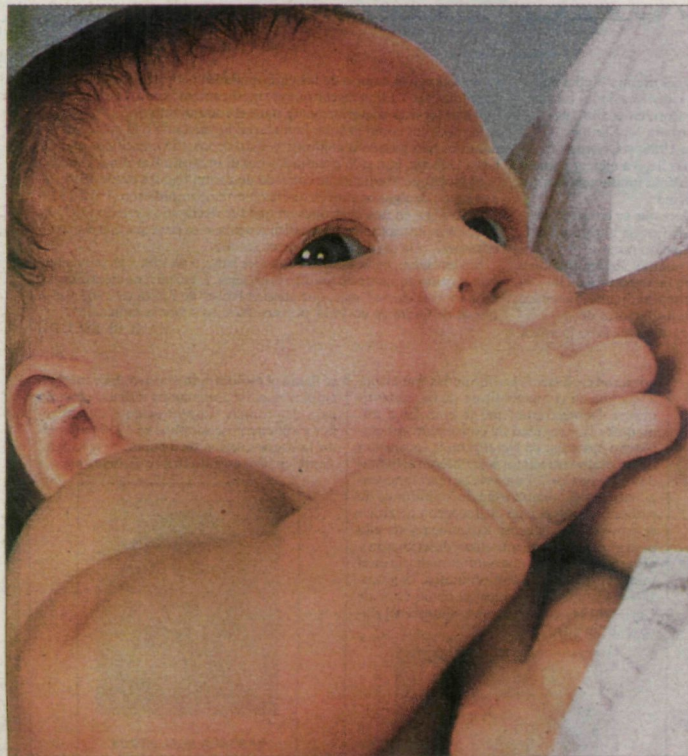
- Simposi sobre la Família i la Vida (cap a l'abril-maig)
- Publicació de tríptics sobre clonació, eutanàsia, drets humans...
- Seminàris i conferències per a parròquies, moviments i comunitats cristianes

cili Provincial Tarraconense (núm. 12-14).

FONAMENTAR BÉ LES PRÒPIES CONVICIONS

Però, abans d'establir aquest diàleg amb la mentalitat moderna, cal fonamentar bé el pensament cristià sobre la vida. Des del rigor científic, filosòfic i teològic l'Àrea Vida Humana presenta als creients elements de reflexió per fer cada cop més sòlides les pròpies conviccions cristianes.

Temes com l'avortament, la fecundació *in vitro*, la clonació, l'eutanàsia... ja no ens poden continuar desorientant, i encara

Poques coses són tan boniques com un nadó recent nascut.

menys ser-nos indiferents. Per això, l'Àrea Vida Humana ofereix, al llarg de l'any, mitjans per aconseguir aquesta finalitat: una veritable orientació cristiana en els temes relacionats amb la vida humana. Des de tríptics i llibres fins a seminaris i conferències, passant per la pròxima creació d'una pàgina web a Internet, i tot plegat no únicament al mateix centre.

També projecta els estudis i mitjans de difusió d'idees a d'altres centres o entitats tant eclesials (facultats, instituts de teologia, fundacions...) com civils (de l'Ajuntament, de la Generalitat o de l'Estat central). Per a això compta amb un equip de col·laboradors i amb l'assessorament d'acadèmics i de científics creients, experts cadascun d'ells en un tema específic.

Amb això s'aconsegueix donar base, no únicament doctrinal, sinó també científica als valors i als comportaments encarnats en la cultura de la vida. De manera que l'Àrea Vida Humana manté obertes dues directrius en la seva pastoral. La primera, de cara a la formació doctrinal i científica dels preveres, religiosos, religioses i laics. I la segona, de cara a la difusió dels valors i els comportaments cristians en premsa i mitjans de comunicació en general.

PRENDRE CONSCIÈNCIA

Sobretot cal prendre consciència. I prendre consciència de la situació actual de la família i de la vida humana en el si de la nostra societat occidental. Donant un cop d'ull al panorama actual contemplem la creixent mentalitat divorcista, l'alarmant baixa natalitat, l'acceptació social de l'avortament voluntari, l'equiparació de les parelles de fet amb el matrimoni, etc.

Aquesta situació fa necessària una nova evangelització de la societat. No únicament de cara a transmetre els valors evangèlics, sinó també els valors humans i vitals, elementals per al progrés humà de tota societat. Transmetre els valors significa predicar de paraula i d'obra, sense embuts ni ambigüitats, la urgència col·lectiva d'estar oberts a la vida.

En els temes relacionats amb la vida humana, les famílies tenen una importància nuclear. De fet, són el darrer reducte d'escalf en un món cada cop més inhumà. Per

Mare i fill constitueixen una imatge perfecta de la bellesa i del sentit de la vida humana.

això, des de l'Àrea Vida Humana es contribueix al desenvolupament integral de les famílies des de l'aspecte formatiu i informatiu en temes sobre vida humana.

Malauradament, moltes vegades no s'entén la vida humana com un do diví, ni com un bé humà a defensar. La vida familiar esdevé per a determinats infants com una font de lesions psíquiques i fins i tot físiques. L'infant maltractat o abandonat en la soledat és una crua realitat.

UN MITJÀ A L'ABAST DE TOTHOM

La nova direcció de l'Àrea Vida Humana vol arribar a tots els diocesans, també als no practicants, i fins i tot als no creients.

Presentar-se com un mitjà a l'abast de tothom implica diàleg. D'aquesta manera, el diàleg entre fe i cultura és una més de les preocupacions de l'Àrea. No és fàcil arribar a tothom, i encara menys en una societat tan plural com la nostra. Però promoure la vida exigeix dialogar amb aquells que mantenen actituds pessimistes, i fins i tot destructives dels valors i contra la vida mateixa. Així i només així podrem arribar a construir entre tots la cultura de la vida.

Des de l'Àrea Vida Humana també es busca donar solucions als problemes que qualsevol persona vulgui plantejar, ja sigui de forma

personal o col·lectiva: adreçar els interessats vers el servei d'atenció espiritual als matrimonis, famílies i la resta de persones que ho demanin; vers el servei d'orientació familiar i individual en temes familiars i personals relacionats amb la vida humana (avortament, violència domèstica, fecundació *in vitro*...).

L'Àrea Vida Humana no busca imposar, sinó defensar els valors que rau en la mateixa naturalesa de l'ésser humà. Els inactius es justifiquen pensant que és impossible canviar la situació actual. Però això és ser injust, sobretot per als que pateixen innocentment i a la pròpia pell l'hedonisme de la societat actual. No es pot deixar en mans del progrés tècnic ni del benestar econòmic el futur de la humanitat.

És urgent revitalitzar els autèntics valors humans i comptar amb paràmetres ètics i d'acció que ajudin a orientar amb encert la vida familiar. Així aconseguirem crear una societat més oberta a la cultura de la vida i desterrar situacions injustes com les anomenades *key children* o infants de la

ÀREA VIDA HUMANA

Delegació episcopal per a la Família i la Vida

C/ Diputació, 231 - 08007

Barcelona

www.arconet.es/familia

Tel. 934 538 659

Fax 934 539 401

clau (només es veuen amb els pares mitja hora per la nit, la resta del dia viuen sols, i tenen la clau de casa per entrar-ne i sortir-ne quan els vingui de gust).

Finalment, l'Àrea Vida Humana és conscient que la família i el valor transcendent de la vida humana són abatuts per nous costums, la televisió, el cinema, la comoditat, la vida plaent i de benestar costi el que costi... Enfront de tot això, vol vessar una mica d'esperança a tanta gent que no vol continuar tenint la consciència endormiscada i tenen el valor de formar-se i de continuar lluitant a favor de la cultura de la vida. (C.C.)

entrevista

Joan Manuel Gutiérrez és el nou responsable de l'Àrea Vida Humana de la Delegació episcopal de la Família i de la Vida

«Proposem un estil de vida des de l'humanisme cristià»

—Què espereu aportar a l'Església de Barcelona des d'aquest recentment remodelat departament?

—Ho podem resumir en tres aspectes: més evangelització, defensa conscient i eficaç de la cultura de la vida i més presència cristiana en el debat social. Per això, enfoquem aquesta nova etapa de l'Àrea de la Vida Humana com un nou impuls pastoral. L'objectiu és orientar els creients en temes relacionats amb la vida. Orientar, que significa informar i formar. Tot plegat, sota el prisma del diàleg amb la ciència i el món actual, sense pors ni ambigüitats.

—Sou conscients de la delicadesa dels temes a tractar?

—De temes, n'hi ha molts: eutanàsia, bioètica, clonació, avortament, fecundació *in vitro*... i també són moltes les persones que cerquen la veritat en aquests camps. Som conscients tant dels temes com de les persones a les quals ens adrecem. Som conscients del do de la missió rebuda de predicar una autèntica cultura: la de la vida. Tots els temes que tractem els analitzem des del punt de vista científic, filosòfic, teològic i social. Busquem formar i informar des d'una base científica i des de la Veritat de l'Evangeli.

—Com penseu contrarestar el pensament dominant tan diferent del cristià respecte de la vida humana?

—Des del testimoni, la convicció i la responsabilitat. Testimoni, perquè si no donem exemple del que proposem no serveix de res. Convicció, a l'hora de donar publicitat a les nostres idees i solucions a la problemàtica del món modern en temes sobre la vida, des de l'estudi i la pregària fecunda. I la responsabilitat. Ser el responsable d'aquesta àrea implica una forta dosi de servei a la comunitat de creients. Servei que es dinamitza al món actual, de vegades oposat radicalment a les nostres idees i projectes. Nosaltres proposem a aquest món actual tan desorientat un estil de vida des de l'humanisme cristià i ple de valors vers la vida humana, davant de qualsevol problema i situació.

La família és el marc imprescindible per al bon desenvolupament de la vida humana.

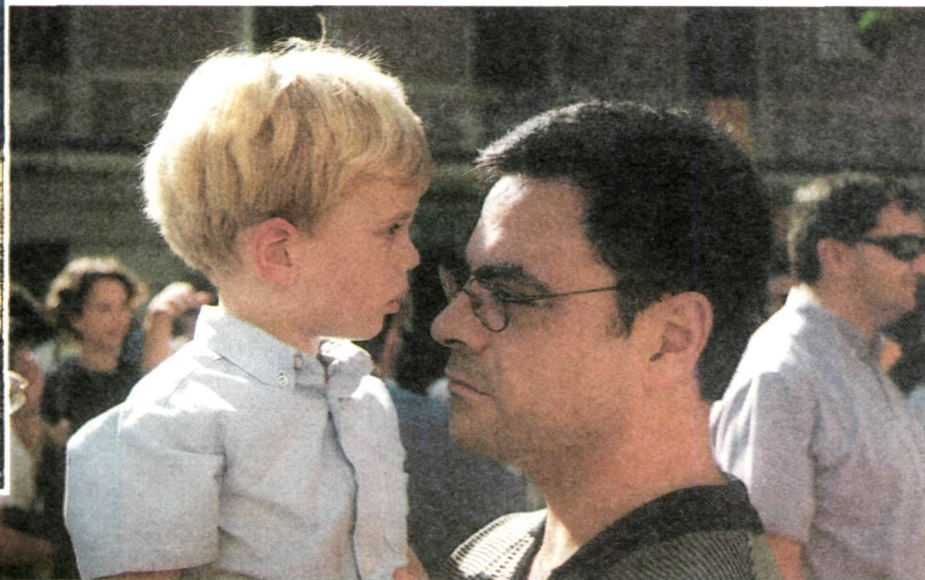

Foto: Vicente Serrano

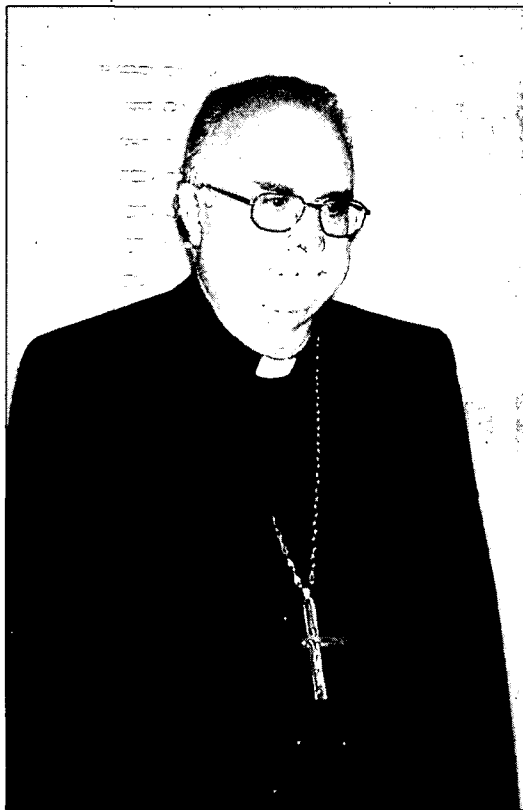
Lleida

«Banalitzar el sexe no ens porta per bon camí»

■ Mons. Ciuraneta participa en una tertúlia radiofònica

LLEIDA.— «La sexualitat és molt important per a la persona humana i per això la seva banalització no ens porta per bon camí.» El bisbe de Lleida, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, va fer aquestes declaracions durant l'emissió del programa *El contrapunt*, de la cadena Cope de Lleida, on participa el primer dimarts de cada mes.

Durant la tertúlia, el bisbe va qualificar de poc afortunada la campanya de la Generalitat sobre la conveniència o no d'instal·lar màquines expenedores de preservatius als instituts: «El risc d'aquesta iniciativa és que pot banalitzar la sexualitat entre els joves. El problema no és "màquines sí o màquines no", sinó que per damunt de tot ens cal reflexionar sobre quina mena d'educació es dona avui als nostres joves, en aquest i en d'altres aspectes. Als bisbes ens preocupa aquest tema, com als pares i a la societat en general, però davant d'aquesta preocupació també hem de ser coherents i és per això que hem demanat en una nota oficial de la Conferència Episcopal Tarra-

Mons. Francesc Xavier Ciuraneta.

purament materialista, pura fisiologia. Ens oblidem que la persona és alhora sentiments, afecte, entrega, donació..., i això s'aconsegueix mitjançant un domini d'un mateix, per entregar-se amb més plenitud quan arriba el matrimoni. D'això, els cristians en diem la virtut de la castedat, que actualment ha esdevingut gairebé un tabú del qual no es pot parlar, si no és desacreditant-la.»

Un altre assumpte tractat durant la tertúlia va ser el cas del vicari de Valverde del Camino que va declarar en una revista la seva homosexualitat i que no respectava el seu celibat. El bisbe Ciuraneta va dir que en casos com aquest calia primer de tot respec-

tar la persona, però va qualificar de negativa la postura del capellà Mantero: «Tots estem cridats a complir la voluntat de Déu i a exercir la castedat, tot i la condició de cadascú. L'acte sexual veritable no pot tancar-se a l'obertura de la vida i per això l'Església no pot donar suport a l'homosexualitat. Això no vol dir que no haguem de ser comprensius, encara que l'Església té el dret d'exigir als seus ministres un comportament honest i coherent amb el seu ministeri i sembla que aquest dret ha estat per molts discutit en aquest assumpte.»

En aquest sentit i en referència als escarafalls de la premsa sobre aquesta notícia, el bisbe Ciuraneta, a preguntes i comentaris dels periodistes, va assenyalar: «A Espanya tenim 30.000 sacerdots diocesans. Potser no cal magnificar aquest tema d'un d'aquests sacerdots, com si es tractés d'un escàndol nacional.»

Quant a temes més de casa, el bisbe de la diòcesi va qualificar de molt positiva la visita pastoral a les parròquies del barri de Cappon de Lleida i a la Sagrada Família i Santa Teresa Jornet. En aquesta darrera el bisbe va donar el seu suport a la comunitat parroquial per a la construcció d'un nou temple que substituiria l'actual, ubicat en un local provisional. La parròquia espera la donació d'un solar municipal que la Paeria ha reservat per fer-hi la nova església.

El bisbe Ciuraneta va manifestar també la seva satisfacció per l'èxit de convocatòria de la Vetlla de Pregària Interconfessional celebrada amb motiu de la jornada convocada a Assís pel papa Joan Pau II: «Tothom va quedar molt content i vam quedar d'acord a convocar-ne una altra i fins i tot a fer accions solidàries plegats.»

Jordi Curcó

«El problema no és "màquines sí o màquines no", sinó que per damunt de tot ens cal reflexionar sobre quina mena d'educació es dona avui als nostres joves, en aquest i en d'altres aspectes»

conense que es reconduïx la campanya. Des que sóc bisbe he viscut altres campanyes semblants i, si en surten de noves, això vol dir que les anteriors no han servit de gaire? Crec que informar s'ha de combinar amb formar en una escala de valors. Mentre ens dediquem només a campanyetes informatives d'aquest estil, poca cosa aconseguirem. Cal anar a l'arrel.»

El bisbe Ciuraneta va esmentar la família com a allò fonamental en l'educació integral del seus fills i el paper que ha de tenir-hi la societat en general: «En la nostra societat, des de la revolució sexual dels anys seixanta, s'ha produït una trencament entre sexualitat i amor i entre sexualitat i procreació, i aquest és el gran problema actual. La sexualitat al servei de l'amor i la sexualitat al servei de la procreació s'han deslligat i això porta a una visió de la persona humana

Projecte del Museu de Francesc Castelló

LLEIDA.— El proper diumenge 10 de març Lleida celebrarà el primer aniversari de la beatificació de Francesc Castelló, que tingué lloc a Roma l'11 de març del 2001. Els actes, organitzats per la comissió diocesana promotora de la seva canonització, s'iniciaran a les dotze del migdia a la fossa comuna del cementiri de Lleida, on tindrà lloc el descobriment i la benedicció d'una placa commemorativa amb la següent inscripció: «En aquesta fossa comuna reposen les despulles de Francesc Castelló i Aleu, beatificat a Roma l'11 de març del 2001 per Joan Pau II.»

A les set de la tarda, a l'església de Sant Pere, parròquia a la qual pertanyia el beat, el bisbe de la diòcesi, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, presidirà una concelebració eucarística. Un cop finalitzada, serà presentat el projecte del Museu del beat Francesc Castelló, que ocuparà la primera planta d'aquest temple.

El treball per a la realització del projecte han estat coordinats per l'equip tècnic del Museu diocesà de Lleida i l'arquitecte Mercè Agustí. El museu acollirà el records personals del beat, documentació, fotografies, les seves tres cartes i tot allò que faci referència a la seva vida i martiri. Es completarà amb un espai audiovisual. El museu pretén esdevenir alhora la seu de la comissió promotora de la seva canonització i dels Amics de Francesc Castelló. (J.C.)

Dos canonges de Sevilla prediquen la Quaresma

LLEIDA.— Dos canonges de la catedral de Sevilla seran els predicadors de la Quaresma a Lleida, amb celebració de l'eucaristia. Organitza l'Acadèmia Mariana i la Confraria del Natzarè, del populós barri de la Mariola.

Camilo Olivares predica del 4 al 8 de març, a dos quarts de vuit del vespre, una mena d'exercicis espirituals de sant Ignasi a l'oratori de la Verge Blanca de l'Acadèmia, patrona de Lleida. D'altra banda, Manuel Garrido farà el mateix de l'11 al 15 de març, també a dos quarts de vuit del vespre, a la parròquia de Sant Pau del barri de la Mariola. (J.C.)

«Escoltant la vida»

La delegació de la cadena Cope de Lleida ofereix en la seva programació altres programes de caràcter social i religiós com és *Escoltant la vida*. Es tracta d'una tertúlia setmanal (dijous a les 12.30) que aborda temes socials d'actualitat i la manera de veure i viure les situacions que ens presenta la vida. En el programa hi col·labora un equip de sis persones, coordinat per Àlex Escolà i amb l'assessorament pastoral del P. Joan Pujol, consiliari de Pastoral Juvenil.

Els diumenges al matí emet el programa *L'Església és notícia*, un espai del bisbat de Lleida, amb la intervenció del bisbe de la diòcesi i una entrevista d'actualitat religiosa coordinada per Mn. Jaume Montaña, delegat de Mitjans de Comunicació Socials.

El darrer dimarts de cada mes, amb la col·laboració de Càritas diocesana, a les 19.30, dins del programa *El contrapunt*, que dirigeix el periodista Sergi Tort, s'emet l'espai *La ràdio gran* per fomentar la inclusió de les persones grans a la societat de la informació i les noves tecnologies i apropar-los al món dels mitjans de comunicació i, en particular, la ràdio. En aquest programa col·laboren les Càritas parroquials i els voluntaris que treballen amb la gent gran, coordinat per Meritxell March.

Tarragona

Presentació d'«El seu primer petó»

■ El prevere i escriptor francès Denis Sonet va portar a Catalunya el seu darrer llibre

TARRAGONA.— El sacerdot Denis Sonet va ser uns quants dies a les comarques tarragonines per presentar el seu darrer llibre: *El seu primer petó*. El pare Denis Sonet és un prevere diocesà francès, pedagog, i es dedica a la Pastoral de la Família. És membre

del Centre d'Enllaç entre Equips de Recerca sobre l'Amor i la Família (CLRR), que és una associació laïcal, reconeguda per la Conferència Episcopal Francesa i pels Ministeris d'Afers Socials i d'Educació del govern francès.

El P. Sonet ha destacat pel fet de ser autor de llibres i de molts articles sobre la família, la parella i l'educació afectiva dels joves. Precisament la seva estada a Tarragona va servir per presentar el seu darrer volum, *El seu primer petó*, en el marc acollidor de la llibreria VYP.

Juntament amb la novetat *El seu primer petó*, Denis Sonet va parlar de la trilogia que queda complementada amb dues publicacions més: *Reeixir com a parella* i *Descobrir l'amor*. En aquest sentit, Denis Sonet va reconèixer: «Em dol que al meu país estimat, a Europa i també a Espanya neixin pocs fills. Sovint apareixen llibres que tracten sobre mètodes per a l'anticoncepció o sobre com evitar malalties de transmissió sexual. D'aquí la necessitat que vegin la llum llibres que eduquin l'amor en signe positiu.»

La presentació del nou llibre de Denis Sonet va anar a càrrec de Joan Vallbé, secretari de Família del Departament de Benestar Social de la Generalitat de Catalunya, el qual va assegurar que la darrera obra de Sonet «és un text que convida a la lectura —la seva traductora, la germana Teresa Pujal, li ha donat un llenguatge planer i l'ha acostat al lector català— i que interessa als pares, donat que respon a bastament als interrogants que planegen entre els fills. Educar en la llibertat i la responsabilitat és l'objectiu que proposa el treball que avui presentem». El presentador va incidir en el contingut del llibre *El seu primer petó* tot

El P. Denis Sonet va aprofitar per signar exemplars del seu darrer llibre.

assenyalant que aquest «té resposta i dona idees a través d'una actitud educativa i ajuda enormement a entendre què quan un fill s'acosta i et diu "escolta'm", en realitat vol dir "comprèn-me"».

El P. Sonet es va veure acompanyat, en la presentació del llibre de referència, pels gerents de les editorials Claret i Molino, Pere Codina i Lluís del Molino, respectivament, a més d'una concurrència nodrida. El prevere francès, de tarannà distès i afable, va comentar, a grans trets, els capítols que configuren el volum, dels quals es pot extreure una conclusió prou important: que «l'amor de la parella és el millor regal que es pot oferir als fills, puix que els ajuda a créixer en l'amor recíproc i de cara a la seva vida afectiva». El volum tracta també, il·lustrat amb dibuixos, fins i tot divertits, la projecció espiritual de l'amor, i alhora el vessant fisiològic, psicològic i de la salut.

Com a primícia, el pare Denis Sonet va anunciar que té en preparació un nou llibre, *La maison de l'amour*, que s'argu-

menta en quatre pilars fonamentals per al sosteniment del caliu i l'estructura familiar: la comunicació, la tendresa, la sexualitat reeixida i un projecte comú de vida. Si això s'assoleix, «ja es pot col·locar un bressol per posar-hi els fills», digué Sonet. *El seu primer petó*, autèntic manual pràctic de la família, ja es pot adquirir a les llibreries al mòdic preu de 6 euros (mil pessetes).

El pare Denis Sonet, en la seva estada a Tarragona, del 18 al 24 de febrer, va desenvolupar una atapeïda agenda, especialment convidat per la Delegació diocesana de Pastoral Familiar de l'arquebisbat de Tarragona, que té com a responsable Mn. Josep Moreno Espinosa. Tant a Tarragona com a Reus, el Vendrell i Valls, el prevere francès va mantenir xerrades i col·loquis per a professors, educadors i els mateixos pares, amb el tema genèric d'*En un món en canvi, preparem els joves per al futur. Propostes per a l'educació sexual i afectiva dels adolescents*. La seva presència al Vendrell es va aprofitar també per conduir una trobada amb preveres, a través de dos temes de diàleg: *Propostes per a l'acolliment i Formació i acompanyament de les joves parelles*.

Finalment, va dirigir a la casa d'exercicis de la Selva del Camp un curs per a animadors de grups de parelles i per a monitors d'educació afectivosexual, mitjançant diferents tallers de treball.

Joan Boronat

Nova embranzida per a la restauració de la catedral

TARRAGONA.— La restauració de la catedral de Tarragona rebrà una nova embranzida que serà possible gràcies a la dotació d'1,58 milions d'euros (uns 264 milions de pessetes) aportats per la comissió mixta de l'1% cultural dels ministeris de Foment, d'Educació i de Cultura i Esports. Aquesta important quantitat permetrà posar en marxa la tercera fase de les obres projectades, que consistiran en la restauració de les cobertes generals de la nau principal i la reposició de carreus a la façana. A més, es procedirà a la restauració de les vidrieries gòtiques. Dins del pla d'actuacions destinades a la conservació de catedrals de tot l'Estat espanyol, impulsat pel Ministeri de Foment, en aquesta ocasió, només les catedrals de Plasència (Càceres) i de Segòvia han rebut una partida econòmica superior a la que s'ha concedit a la de Tarragona. (J.B.)

Segon centenari del naixement del bisbe Caixal

EL VILOSELL.— L'any 2003 és el segon centenari del naixement del bisbe Josep Caixal i Estradé, que va néixer el 9 de juliol del 1803 al Vilosell (Garrigues) i que va ser bisbe d'Urgell entre el 1853 i el 1879. Amb motiu del primer centenari, el Vilosell va organitzar grans festes que duraran una setmana. Vingueren conferencians d'arreu de Catalunya i els admiradors del bisbe Caixal van costejar la gran placa de marbre que figura al presbiteri de l'església, així com un bust que va desaparèixer durant la guerra civil. La placa intentaren destruir-la a cops de martell, però sortosament no se'n sortiren. Es preveu que la trobada dels estudiosos de les Garrigues al Vilosell sigui un acte commemoratiu del naixement de l'il·lustre personatge. Es tracta d'un grup de persones de la comarca que cada any presenten un treball d'àmbit local. El 1999 va ser sobre Tarrés i el 2001 sobre les Garrigues, coincidint amb centenaris de la carta de població. Si el 2002 és l'any de Gaudí, el 2003 pot ser l'any Caixal, en complir-se 200 anys del seu naixement. (Lluís Noguer Pastó)

AJUDA'NS A SALVAR una vida!

- Centres d'acolliment de mares amb problemes.
- Ensenyament de planificació familiar natural.
- Grups de joves PRO-VIDA que promouen una cultura de la vida.

TELÈFONS DE LA VIDA
932 047 111 i 932 805 683

ASSOCIACIÓ PRO RESPECTE A LA VIDA HUMANA
BONAPLATA, 42, 1º, Tel. 204 71 11 08034 BARCELONA

COL-LABORA FENT-TE'N SOCI

☐ SÍ A LA VIDA, DESITJO REBRE EL BUTLLETÍ INFORMATIU PRO-VIDA

Nom

Adreça

Població

Província

ASSOCIACIÓ PRO RESPECTE A LA VIDA HUMANA- BONAPLATA, 42, 1R, Tel. 204 71 11 08034 BARCELONA

Conèixer i aprofundir en la reflexoteràpia quatre caps de setmana d'abril a la Conreria

Dirigeix:
Dr. Fèlix Millán (anatomia)
i Mn. Fàbregas (reflex.)
Informació: 938 300 784

ESPECIALMENT ORIENTAT A PERSONAL SANITARI, MISSIONERS I ONG

Girona

Tercer centenari de la mort de sant Josep Oriol

■ El santuari de la Mare de Déu de Bell-lloc viu una jornada festiva i commemorativa

PALAMÓS.— Enguany se celebra el tercer centenari de la mort de sant Josep Oriol (Barcelona, 1650-1702), conegut popularment com el *doctor paiaigua* per la fama que ja en vida va tenir de sant, de miracler i d'auster. A banda de la mateixa ciutat de Barcelona, hi ha moltes altres localitats de Catalunya que guarden records de la vida del sant. Tal és el cas de Palamós (Baix Empordà), on el 10 de març, al santuari comarcal de la Mare de Déu de Bell-lloc, se celebrarà aquest tercer centenari de la mort de sant Josep Oriol.

Si bé el tercer centenari comença pròpiament el 23 de març, vigília enguany de Diumenge de Rams, la commemoració a Bell-lloc s'ha avançat al dia 10, segon diumenge de març, per no fer-la coincidir amb la d'altres indrets i, així, facilitar-ne una assistència més gran.

Els actes començaran a dos quarts de deu del matí amb una marxa popular muntanyenca, des de la plaça de l'Ajuntament de Mont-ras fins al santuari. A un quart de dotze, tindrà lloc una audició de sardanes a càrrec de la Cobla Baix Empordà, i a les dotze del migdia, l'evocació del centenari. Mitja hora després, es farà una processó amb la imatge del sant i una missa solemne, presidida pel bisbe de Girona, Mons. Carles Soler. A les dues del migdia, tindrà lloc un dinar de germanor amb arrossada popular i, havent dinat, un recital de cants i jocs infantils. Per a dos quarts de sis de la tarda hi ha previst el comiat i el cant dels adéus.

Josep Oriol i Bogunyà va aconse-

Santuari de Bell-lloc de Palamós.

guir ser ordenat sacerdot gràcies al benefici eclesiàstic que li va atorgar el bisbe de Girona Balmaseda amb seu a l'altar major del santuari de la Mare de Déu de Bell-lloc, a la vall d'aquest nom de la Gavarra Marítima i terme municipal de Vall-llobrega, primer, i posteriorment de Vila-romà i, des del 1943, de Palamós. Això no obstant, no n'hi va haver prou, i onze anys després

el papa Innocenci XI li va concedir el benefici de l'altar de sant Lleóard a l'església del Pi que va servir catorze anys fins que va morir, el 1702. Sant Pius X el va canonitzar l'any 1909.

El Baix Empordà desitja fer una crida a tots els catalans o catalanes que porten el seu nom i cognom, o cognom sol, o apel·latiu de pila, perquè cada any facin una trobada a Bell-lloc. (C.C.)

Sant Josep Oriol.

Onze comunitats reflexionen sobre el capellà de monestir

GIRONA.— Onze comunitats claustrals femenines van elaborar, a petició de la Delegació de Vida Consagrada del bisbat de Girona, un perfil del capellà de monestir ideal. Un dels trets més destacats és que «ha de ser veritablement un home de Déu fervorós, que visqui amb il·lusió el seu sacerdoci, pietós i, si pot ser, un sant, un místic i un contemplatiu». També manifesten el desig que conegui i estimi la litúrgia, capaç de fer homilies «estimulants i amb contingut doctrinal ric, actualitzat i exposat amb claredat i brevetat, alhora que celebri pausadament i tranquil·lament l'eucaristia».

Aquesta descripció no vol ser una crítica dels sacerdots que actualment ja van a celebrar-hi la missa, i per això, en signe de reconeixement, la delegació va convidar-los a la trobada amb motiu de la vida consagrada, el 2 de febrer. En la carta que Jaume Avellí, delegat episcopal, els va adreçar subratllava, en nom de les religioses, que «som conscients i us estem molt agraïts per la vostra sacrificada labor pastoral, dia a dia, a vegades a trenc d'alba, sempre al servei de les nostres comunitats perquè siguin cada cop més autèntics llocs d'encontre íntim amb el Senyor, amb nosaltres mateixos i amb els germans».

El capellà de monestir és un càrrec nomenat directament pel bisbe de caràcter vitalici. La tasca no és senzilla perquè implica assistir una comunitat amb una vida i carisma propis. Per això en l'enquesta també es demana que el càrrec no sigui per sempre sinó que es pugui renovar. També fa notar que cal que el sacerdot «conegui, estimi, compregui i valori» la vida contemplativa i que, al mateix temps, respecti la intimitat de la comunitat amb prudència, discreció i sense interferències en qüestions internes. Igualment es manifesta l'interès perquè sigui una persona «eminent, competent i amb altres ministeris importants a la diòcesi» perquè d'aquesta manera podrà assegurar una bona formació i el coneixement de la realitat de l'Església local.

A Girona hi ha 125 comunitats, de les quals tretze són de vida contemplativa i la resta, apostòlica. Els preveres que fan aquest servei a congregacions i ordes femenins són un centenar. L'enquesta va ser el material de treball de la reunió de delegats de Vida Consagrada de tot Espanya a Madrid el mes de novembre. (G.F.)

URGELL

Suport als treballadors de l'empresa Lear de Cervera

LA SEU D'URGELL.— La Delegació d'Acció Caritativa i Social del bisbat d'Urgell i Càritas diocesana de Solsona, davant de la inquietud dels treballadors, així com de les seves respectives famílies, que ha generat l'anunciat tancament de l'empresa Lear de Cervera, han emès un comunicat que reproduïm a continuació.

«Manifestem que ens solidaritzem amb tots aquells que pateixen l'angoixa de la incertesa del seu futur laboral i que estem al seu costat donant-los el nostre suport en tot moment.

«Que no es pot tractar les persones com si fossin simple mercaderia donat que la persona és subjecte de drets laborals i mereix un respecte i una consideració.

«Que l'empresa ha arribat a ser el que és gràcies al treball de tots aquells que hi han col·laborat. Si el producte té sortida al mercat, no s'hauria de permetre el desmantellament de l'empresa.

«Que el fet de deixar sense feina més de mil persones és un problema social que ens afecta a tots. Cal que tota la societat en prengui consciència i que les autoritats frenin decisions empresarials si són injustes i promoguin les actuacions adients en un estat social de dret.

«Que en cas del tancament de l'empresa, que tots esperem que no es materialitzi, a més de la justa compensació, cal preveure que es puguin recol·locar les persones.

«I per aquests motius, convidem totes les comunitats cristianes del nostre bisbat a donar tot el suport a aquells germans nostres que pateixen la incertesa laboral.

«Que les nostres actituds davant d'aquesta situació responguin a la convicció que les angoixes d'aquells que les sofreixen les visquem com si fossin nostres. I que tots ens sentim involucrats en aquesta situació.» (C.C.)

MALLORCA

El bisbe Úbeda, medalla d'or de la comunitat autònoma de les Balears

PALMA.— El bisbe de Mallorca, Mons. Teodor Úbeda, ha estat distingit amb la medalla d'or de la comunitat autònoma de les Illes Balears, guardó que concedeix anualment el govern balear en reconeixement a la feina desenvolupada per persones o institucions a favor dels valors culturals, socials, històrics o mediambientals de les illes. El bisbe, i les altres tres institucions que també han estat guardonades —el Cercle Artístic de Ciutadella, l'Obra Cultural Balear i el Grup Ornitològic Balear—, va rebre la medalla d'or el 28 de febrer.

Nascut a Ontinyent (València) el 1931, Teodor Úbeda va ser ordenat bisbe com a auxiliar d'Eivissa el 1970. Nomenat administrador apostòlic de Mallorca el 1972, es va fer càrrec de la diòcesi com a bisbe residencial un any després, el 14 d'abril del 1973. Mons. Teodor Úbeda ha afavorit la normalització lingüística del català en la litúrgia, en la documentació i en les publicacions de la diòcesi. Ha orientat els fidels amb diversos comunicats en els moments de la transició a la democràcia, de l'Estatut d'Autonomia (1983) i de les diverses eleccions polítiques. Ha publicat tres cartes pastorals conjuntes amb els bisbes de les Balears sobre *Eco-*

logia i turisme (1990), *Constructors de solidaritat* (1994) i *La família, transmissora i educadora de la fe* (2000). Especialment interessat per la promoció de l'acció social de l'Església, va crear el 1979 la Delegació diocesana d'Acció Social i, durant els seus trenta anys de dedicació a la diòcesi de Mallorca, ha afavorit la creació de diverses fundacions d'ajut social com són la Sapiència, Deixalles i Home Lliure.

Declarat fill predilecte de la seva ciutat natal, Ontinyent, el 1995, Mons. Teodor Úbeda va rebre la medalla d'or de la ciutat de Palma el 1998. Amb aquesta nova distinció atorgada pel govern balear s'ha volgut reconèixer també en la figura del bisbe Teodor l'esperit de l'Església durant la transició a la democràcia.

D'altra banda, amb motiu del Dia de les Illes Balears, el govern de la comunitat autònoma lliurarà també els premis Ramon Llull, dos dels quals, inserits en l'apartat dedicat a les lletres, han estat per al prevere diocesà i moralista Bartomeu Bennàssar (Felanitx, 1937), professor del Centre d'Estudis Teològics de Mallorca, i per al jesuïta Bartomeu Melià (Porreres, 1932), antropòleg i prevere establert a Paraguai. (C.C.)

106.6 FM Barcelonès, Maresme, Vallès Oriental, Vallès Occidental i Baix Llobregat
93.7 FM Alt Penedès, Baix Penedès, Anoia, Bages, Berguedà i Garraf ARQUEBISBAT DE BARCELONA

103.4 FM Gironès, Selva, Alt Empordà, Baix Empordà, Pla de l'Estany i Garrotxa BISBAT DE GIRONA

105.0 FM Ràdio Principat: Alt Urgell, Cerdanya, Noguera, Segarra, Pla d'Urgell i Urgell
107.5 FM Ràdio Principat: Andorra BISBAT D'URGELL

Tortosa

Compromís de Mans Unides amb Àfrica i Perú

■ El P. Marteles va donar el tret de sortida a la 43a campanya

TORTOSA/AMPOSTA.— El 8 de febrer Mans Unides de Tortosa va començar el camí que acabarà, bifurcat, a Àfrica i Llatinoamèrica. La Delegació de Mans Unides va donar el tret de sortida a la 43a campanya valent-se de la persona del P. Lluís Marteles, jesuïta que treballa a Àfrica des de fa trenta anys.

El P. Marteles, tant en la roda de premsa i les xerrades al Col·legi Sagrada Família, com en l'homília a Sant Blai de Tortosa i després en la conferència al centre interparroquial d'Amposta, va insistir que els problemes d'Àfrica són les guerres tribals. «No tenen consciència de la pròpia identitat cultural i sobretot no saben conjuminar la diversitat amb la unitat. És cert que també arrosseguen problemes del colonialisme europeu però els hem d'ajudar a canviar la violència per la cultura plural i compartida», va afirmar el jesuïta.

La delegada de Mans Unides de Tortosa, M. Teresa Celma Subirats, ha explicat per escrit i de paraula els projectes adoptats l'any 2002 a càrrec de la diòcesi de Tortosa. Es tracta de dos projectes. Primer, un programa de crèdit i formació agropecuària per a joves artesans, a la regió de Kara, situada al centre-nord de Togo, un petit país de l'Àfrica occidental. La quantitat del projecte s'eleva a 207.195,79 euros. El segon projecte és la construcció d'una escola d'ensenyament gratuït a Lima, Perú. La quantitat és de 54.000 euros. Aquesta adopció ha estat propi-

ciada pel capellà tortosí Xavier Vallés, que l'estiu passat va visitar aquestes terres.

Per la seva part, el bisbe de Tortosa, Mons. Xavier Salinas, va dir en referència al lema «Si vols la pau, rebutja la violència»: «A tots ens cal recordar que una dimensió inherent a la realització de la fe és la promoció de la justícia. Tenim el perill de reduir el món al nostre entorn més immediat, a ser indiferents davant les necessitats dels altres. La crida de Mans Unides és una possibilitat més de créixer en aquest sentit universal i comprometre'ns en la construcció d'un món més just. (...) Precisament perquè sabem que volem, la pau, cal dir no a formes de violència. En els últims temps es parla molt de violència terrorista, i és una tara injustificable. Però també cal parlar de la violència que provoquen els qui semblen tenir les mans netes, com podem trobar en certes polítiques i sistemes econòmics, que porten a iniciatives que agreugen la situació dels

El P. Marteles i la presidenta de Mans Unides.

més pobres. (...) Si volem donar una oportunitat a la pau, diguem no a la violència. Cal impulsar un estil de vida, una forma de pensar en la qual siguin excloses les paraules com *enemic, odi, ressentiment*. Impulsem el diàleg, la tolerància, una forma de viure en què realment sigui possible la promoció de la dignitat de les persones.»

Arreu de la diòcesi es va celebrar el sopar de la fam, on els comensals són austeríssims i sobris, es mentalitzen, pregunten i comencen a donar euros que es convertiran en centres de promoció a Togo i Perú. L'experiència ens diu que la diòcesi de Tortosa és la campiona a Catalunya en la mitjana d'aportacions per habitants i l'estadística diocesana situa la col·lecta oberta tot l'any en una de les més generoses del bisbat.

J. Blanc i Bahima

GIRONA

Vuit projectes per un valor de 286.870 euros

GIRONA.— Pel que fa a la campanya d'enguany, «Si vols la pau, rebutja la violència», la Delegació de Mans Unides de Girona ha assumit vuit projectes que reclamen una ajuda de 286.870 euros (47.600.000 ptes.). A més, hi ha les accions puntuals i inesperades al llarg de l'any, com ara el terratrèmol de Turquia.

Pilar Pla, la delegada de Mans Unides a Girona, confia en la generositat dels gironins, de la qual ha dit que està «molt contenta» perquè es correspon al nivell de vida, que és el més elevat d'Espanya. L'any passat es van recollir 360.000 euros (seixanta milions de pessetes); 18.000 euros més que en la campanya anterior. Pla reconeix que cada any es queda sorpresa perquè pensen que han tocat sòstre però els donatius augmenten, la qual cosa permet atendre més projectes i situacions d'emergència.

Una novetat en la campanya que es va presentar a principis de febrer és que és en euros. La delegada espera «que això no hi influeixi i que la gent compti bé. Els mossens diuen que ho han notat, i es pensa que nosaltres també ho sentirem perquè si abans donaven 2.000 pessetes i ara donen 10 euros, el resultat és negatiu perquè 10 euros són 1.664 pessetes». La col·lecta extraordinària es va fer el diumenge 10 de febrer precedida per un dia de dejuni voluntari, però la recollida de diners dura tot l'any.

D'altra banda, Pilar Pla va declarar que pràcticament no tenen projectes de desenvolupament a països islàmics radicals, com Afganistan o Pakistan, perquè els dirigents d'aquests pobles consideren que Mans Unides és una ONG de dones, i per tant no els consideren interlocutors vàlids. Com que hi ha una gran dificultat per aconseguir visats per anar a contactar amb els col·laboradors, els projectes són pràcticament inexistents, i es redueixen a alguna intervenció a través de petites organitzacions humanitàries o d'ordes religiosos que s'hi han pogut implantar, com els jesuïtes al Pakistan.

Pla va manifestar la seva sorpresa perquè aquesta dada pesi més que el fet de ser una entitat cristiana. De fet, el cert és que la majoria de delegats són dones. Quan Pilar Pla va rebre el nomenament fa sis anys no hi havia cap home en representació d'una diòcesi, en canvi ara ja ha canviat: «Comencen a haver-hi jubilats joves que vénen del món de l'empresa i que saben negociar; col·laboren molt bé i tenen molta empena.» Curiosament, en els grups de Mans Unides a les comarques gironines, la majoria dels cinquanta participants fixos que hi ha són des de sempre homes. (G.F.)

Festa diocesana de l'Hospitalitat de Lourdes

TORTOSA.— El diumenge 17 de febrer la catedral es va omplir de fidels d'arreu del bisbat per celebrar la festa diocesana de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes. Tots evocaven els seus pelegrinatges a la gruta de Bernadeta i miraven el futur immediat: 28 de juny, data en què se sortirà de nou cap a Lourdes. Va presidir l'eucaristia el bisbe de Tortosa, Mons. Xavier Salinas, i van concelebrar onze sacerdots hospitalaris. Una seixantena de malalts van ocupar els primers llocs.

En la monició d'entrada la presidenta de l'Hospitalitat, Anna M. Calvo, va convidar a obrir els cors a la conversió a través del rostre amable de Maria. Durant la celebració es respirava un aire de fe compartida: cant animat pels joves, ofrenes litúrgiques en mans representatives i disponibilitat de servei com saben fer-ho els hospitalaris. En l'homília, Mons. Salinas va destacar que inicem el camí de la Quaresma vers la plenitud de la Pasqua: «Encara que patim no

estem com orfes abandonats. Sabem que el nostre projecte de vida té sentit amb l'ajuda de Déu. Confiam com Maria en la força de la Paraula de Déu i també com Jesús temptat al desert superem les dificultats del nostre camí.»

Acabada l'eucaristia, l'evocació de Lourdes es va concretar en la processó amb el Santíssim per les naus i el claustre de la catedral. Un detall: es va passar per la capella de la Santa Cinta. Beneïts els malalts i acabada la missa, la presidenta va donar gràcies al bisbe i diferents grups tot remarcant la cooperació dels joves. Literalment els digué: «Contents com esteu, voldria que fossiu més colla i per això diem a molts altres joves: veniu i veureu.»

Ja al Seminari, compartiren taula de germanor 427 hospitalaris. En acabar es va celebrar una paròdia musical del grup Quico el Célio, el Noi i el Mut de Ferreries. Fou interpretat pels joves Mn. Jordi Tomás, Miquel López i Albert Masip. Enguany el tema pastoral se centra en la proposta «La meua ànima té set del Déu vivent». Catequèticament es desglossarà en quatre consideracions: recerca en les profunditats, rentar-se, beure de la font i emportar-se l'aigua per als altres. (J.B.B.)

La catedral va acollir la festa de la Mare de Déu de Lourdes.

**Carlos M. San Martín
PARA ANDAR
EL CAMINO**

**Pregàries per a Quaresma,
Setmana Santa i Pasqua.**

Pregàries i meditacions d'un seglar, basades en les lectures litúrgiques de cada dia de la Quaresma, Setmana Santa i Pasqua. 256 pàg. 9,22 €

narcea, s.a. de ediciones

Dr. Federico Rubio y Gallí, 9 - 28039 Madrid
Tel. 915 546 102 - Fax 915 546 487

narcea@narceaediciones.es www.narceaediciones.es

Missions

TORTOSA

Akonibe: on se sent la vida

El poble d'Akonibe està situat al cor de la selva tropical de Guinea Equatorial. Amb selva exuberant i rodejat de rierols, és un lloc on la vida bull i se sent. Qui no ha sentit mai a la nit la veu de la selva no ha sentit la veu de la vida.

En començar la dècada dels vuitanta, vaig tenir la joia de viure a Akonibe. Sense normes urbanístiques, però amb un cert encís, pul·lulen les barraques de fusta, amb sostre de *nipas* (fulles de palmera trenades). Molts nens a l'escola, molts adults a les classes d'alfabetització i catequesi, i molts ancians venerables recordant la vida a les «cases de la paraula» o «abbà». Allí, a més de sentir la vida, hi ha temps per gaudir-la. Akonibe és un lloc on hi ha temps; no perquè les hores tinguin més de seixanta minuts, sinó perquè desconeixen la pressa.

Foren unes campanyes d'alfabetització i de catequesi les que em portaren a compartir la meua vida amb aquella bona gent, delerosa de saber i amb unes profundes conviccions cristianes pròpies de les Esglésies joves. És tan recent la presència cristiana en aquest lloc, que la gent guarda viu el record dels primers missioners que es van apropar amb l'Evangeli, quan aquelles terres eren impenetrables per a l'home blanc. Vaig conèixer les runes de la missió de Sant Pius X, menjades per la selva. Aquell lloc oferia serenitat. Imaginar la història heroica dels que havien

nodrissa d'Akonibe, amb qui manté contactes quasi setmanals.

—Què us impulsà com a orde a fundar en un país de missió?

—Respon a la crida de l'Església que vol que s'obrin monestirs en terres de missió. Conscients que la vida contemplativa pertany a la plenitud de la presència de l'Església, ja que tota Església particular estaria incompleta sense aquesta presència contemplativa. Tot monestir és un do per a l'Església local; representa el seu rostre orant. També ens impulsà l'anhel que el carisma del nostre orde fos present a la missió, i providencialment fou a Guinea Equatorial, que no tenia cap monestir de vida contemplativa.

—Sou presents en altres missions?

—Encara no, però la nostra Federació té un projecte d'una propera fundació a l'Índia, concretament a Goa. Un grup de joves índies s'ha format en un monestir d'aquesta Federació, i avui són monges professes solemnes.

—Per què aquesta fundació d'Akonibe a Guinea Equatorial?

—La nostra Federació tenia el projecte de fundar un monestir a Angola, però

nes. De les quals set som professes perpètues i tres, professes temporals. A més, tenim tres joves aspirants que fan els estudis.

—Què aporteuen al poble d'Akonibe i a l'Església africana?

—Oferim la presència contemplativa, única finalitat per a la qual vam ser cridades, i contribuïm així a l'apostolat de l'Església local. És la nostra presència discreta, vital, un testimoni silenciós, la crida constant a la pregària i a manifestar a totes les persones la presència absoluta de l'amor de Déu. El nostre monestir és el centre i el cor d'aquesta comunitat cristiana. Fem possible la participació activa dels fidels a la litúrgia i a l'Eucaristia, que comparteixen amb nosaltres l'oració i el cant de lloança. És aquest un lloc on l'Esperit Sant gemega i suplica per totes les necessitats d'Akonibe i s'eleva l'acció de gràcies per la vida que el Senyor ens regala cada dia. El nostre monestir s'ha convertit en centre d'oració, de caritat, d'acollida.

—Què rebeu les germanes, del poble?

—Amb els seus valors rics i propis, ja des del començament ens han ofert acollida, hospitalitat, el seu sentit de la presència de Déu, natural en l'africà. Agraïment per la nostra presència entre ells. El seu sentit d'alegria i continua festa i sobretot la capacitat d'adaptació a les circumstàncies adverses de la vida.

—Quins han estat els moments més difícils?

—Al començament, a causa del clima, malalties, pocs mitjans, comunicació, la malaltia greu d'una germana que hagué de tornar a Espanya. El moment més difícil fou l'incendi que destruï el monestir el 1995. Ens vam quedar sense res en plena selva; una germana digué: «Ara sí que som franciscanes de veritat.» Un altre moment difícil fou la nit que un grup de lladres assaltaren el monestir. I no tan difícil, però sí molest, han estat les dues vegades que hem hagut de desallotjar el monestir perquè el trasllat d'un formiguer ens agafava de ple en el seu camí. Són els inconvenients de viure en plena selva.

—I els més bons?

—El suport i l'acollida fraterna de tots els missioners del país; la inauguració el 1989; les noves vocacions natives i la seva perseverança; la inauguració del reconstruït monestir el 1997.

—Què és el que captiva del vostre carisma a les joves guineanes?

—Viure, celebrar i venerar Maria en la seva Immaculada Concepció, nucli del nostre carisma, viscut en fraternitat i vida monàstica contemplativa. El testimoni de

Les germanes ofereixen una presència contemplativa.

la vida en senzillesa, alegria, pobresa, humilitat com a contemplatives orants.

—Com s'evangelitza des de la clausura?

—La nostra aportació a l'evangelització és eminentment espiritual en l'Església i per a l'Església, com a ànima i ferment de les iniciatives apostòliques. La missió evangelitzadora és essencial per a la vida contemplativa. La monja contemplativa la viu en el cor de l'Església, des de l'oració i el sacrifici.

—Què és el monestir d'Akonibe per a les comunitats religioses que treballen a Guinea Equatorial?

—El nostre monestir s'ha convertit en centre d'espiritualitat, de trobades fraternes, de silenci i recés; una escola d'oració. Cada any, totes les comunitats religioses i el Sr. Bisbe amb els seus seminaristes i els sacerdots nadius fan aquí els seus exercicis espirituals.

—Quin és el paper de la comunitat de Benicarló?

—Ens tenen com a cosa pròpia. Diuen que som el cor de la seva comunitat. Procuren donar-nos tot el seu suport fraterno, humà, espiritual i material. Se senten responsables de tot el que ens passa.

Agustí Castell Maura

La història en deu dates

1883 Pel novembre arriben els primers missioners Claretians a Guinea Equatorial, procedents de Catalunya.

1885 Arriben les religioses Concepcionistes, també de Catalunya.

1923 Per primera vegada, un missioner claretian s'endinsa a les terres d'Akonibe, al cor de la selva tropical.

1956 S'obre a Akonibe una petita missió, sota l'advocació de sant Pius X.

1965 Es tanca la missió.

1980 S'encarrega l'evangelització de la zona als Pares Escolapis i a les Germanes Escolàpies.

1986 El 26 de setembre surten de Benicarló i dos dies més tard, arriben a Akonibe les Concepcionistes Franciscanes, la primera comunitat contemplativa de Guinea Equatorial. Converteixen l'antiga missió en monestir, una part de selva en horta i obren una casa d'espiritualitat.

1990 Ingressa a la comunitat la primera postulante guineana.

1995 El 29 de maig, un incendi destrueix el monestir.

1996 Es construeix un nou monestir.

habitat aquella missió et feia sentir com a testimoni d'excepció de les seves petjades i dels seus fecunds sacrificis evangelitzadors.

—«El nostre monestir és centre d'oració, de caritat, d'acollida»

Les Concepcionistes Franciscanes de la Comunitat de Benicarló m'han facilitat posar-me en contacte amb la comunitat d'Akonibe. El convent de la Puríssima Concepció de Benicarló fou fundat el 1886 pel beat Mn. Sol, amb cinc monges del convent de Tortosa. En l'actualitat, la comunitat de Benicarló s'ha convertit en

no va poder ser per les circumstàncies polítiques que travessava el país. En aquest període passà per un dels nostres monestirs d'Espanya el bisbe de la diòcesi d'Ebebiyin (Guinea Equatorial), que exposà el seu desig de fundar un monestir de vida contemplativa a la seva diòcesi. Molt aviat sorgiren sis germanes que respongueren a la crida de la mare presidenta. Fou a Benicarló on es formà i es preparà la comunitat.

—Quantes germanes formeu la comunitat d'Akonibe?

—Actualment, a la comunitat som deu germanes, cinc espanyoles i cinc guinea-

Les Delegacions de Missions de Catalunya i Balears preparen el 8è camp de treball missioner per a joves de més de setze anys. Amb el lema «Constructors de pau», es realitzarà del 17 al 27 de juliol al Masroig (bisbat de Tortosa). Més informació, a cada delegació.
(Joan Enric Reverté)

Tots els serveis per a la gent gran

■ La residència Parc Serentill ofereix una assistència integral

La residència Parc Serentill de Badalona és una institució pública que acull gent gran des de fa gairebé onze anys. Amb 56 places residencials i 25 de centre de dia, ofereix tots els serveis bàsics per cobrir les necessitats

físiques i espirituals de la vellesa. Un petit grup de voluntaris ajuden en algunes tasques, com ara donar el menjar o treure a passejar els residents més impossibilitats, i també s'ocupen d'alguns tallers i d'activitats lúdiques.

Propietat de l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials, l'ICASS, de la Conselleria de Benestar Social de la Generalitat de Catalunya, la Residència Parc Serentill està gestionada des de l'any passat per la Fundació Vallparadís, una entitat privada que pertany a la Mútua de Terrassa. Mentre l'ICASS s'ocupa de distribuir l'accés a les places i del càcul de la quota mensual dels residents, la Fundació Vallparadís gestiona el personal del centre.

Des de la seva inauguració, el maig de l'any 1991, el nombre de places no ha variat. El que sí que ha canviat, segons Míryam Rovira, assistenta social de Parc Serentill, és «l'estat de les persones que arriben al centre. Abans ens arribaven quan encara eren força vàlides per elles mateixes. En els últims dos o tres anys gairebé tots els ingressos són de persones molt dependents. Ara tenim gent amb demència o que han patit una embòlia o una paràlisi. A la majoria se'ls ha de donar el menjar i són incontinents».

Entre els serveis que ofereix la resi-

Els voluntaris ajuden a donar el menjar als residents.

de la parròquia de Sant Francesc d'Assís del barri de Bufalà de Badalona, el mateix on es troba la residència.

Voluntaris de mitjana edat

A més de les 36 persones de què es compon la plantilla, Parc Serentill funciona gràcies a l'ajuda desinteressada dels voluntaris. Provenen de quatre llocs diferents: gent del barri de Bufalà de Badalona, de la Creu Roja, de l'Incavol i de la parròquia de Sant Francesc d'Assís, també del barri.

El primer grup són «gent del barri que ens coneixen», afirma Míryam Rovira. Actualment hi ha quatre noies que a vegades fan suplències del personal i que realitzen activitats de passeig o simplement de fer companyia a la persona. De la Creu Roja hi van dues persones que donen suport a les activitats lúdiques de la residència i que treballen amb la Marta, l'animadora del centre. Fan els tallers de bingo i de jocs de taula. De l'Incavol hi va un senyor jubilat que porta a passeig sempre la mateixa senyora.

No obstant això, el gruix de voluntaris més important prové de la parròquia de Bufalà, on van penjar un cartell sol·licitant-ne fa uns quants anys. D'aquesta manera va començar a col·laborar-hi la

«El perfil de voluntari que funciona és una persona de mitjana edat, perquè comparteixen amb ells les mateixes aficions o han viscut les mateixes èpoques i circumstàncies»

Maria Dolors, que porta un taller d'escriptura que dona moltes satisfaccions: «Ajuda les persones grans a sentir-se més útils —comenta l'assistenta social—. No es tracta d'ensenyar-los res que no sàpiguen, ja que la majoria saben llegir i escriure, sinó de recordar-ho a qui ho hagi oblidat o de recuperar-ho a qui s'està rehabilitant d'alguna afecció que l'impe- deix escriure. És a dir, que no se'ls educa sinó que se'ls reeduca.» També hi van la Roser i tres persones més que ajuden a donar el menjar als residents.

A la residència sempre es necessiten nous voluntaris. Malgrat tot, Míryam Rovira apunta: «És molt difícil aconseguir un voluntari que funcioni, sobretot voluntaris joves, perquè amb el col·lectiu de persones grans és molt difícil que hi hagi un seguiment. Hem tingut experiències amb molts joves que arriben amb moltes ganes però que després ho van deixant estar, ja sigui perquè tenen exàmens, perquè tenen la seva vida o per culpa nostra.» I afegeix: «El voluntari necessita ser cuidat, que la seva feina es reconegui i s'agraeixi, i potser nosaltres hem fallat a vegades en aquest aspecte, no hem sabut fer un treball de reforç estimu- latiu a aquestes persones.»

L'assistenta social afirma que el perfil de voluntari que funciona «és una perso-

na de mitjana edat, de quaranta a sei- xanta anys. Potser és perquè compa- rten amb ells les mateixes aficions o han viscut les mateixes èpoques i cir- cumstàncies. A més, també tenen més paciència».

Les festes amb la gent gran

A la residència Parc Serentill les fes- tes són molt importants. Les més grosses són les de Nadal, Reis, Carnestoltes, Sant Joan i la trobada amb les famílies. En totes elles es convoquen les famílies dels residents i diferents associacions i col·legis del barri. Per Carnestoltes vénen nens disfressats, per Nadal canten corals i per Reis tots els residents reben un regal. A més, el personal de la residència s'ha unit en un grup de teatre i de ball, el Ball de les Musés del Serentill, que assaja fora d'hores de feina i que actua a totes les festes.

La més emotiva és la trobada amb les famílies: hi ha una convivència amb els diferents familiars dels residents i s'ator- guen els premis dels concursos que hi ha durant l'any. Al jardí del centre s'organit- za un berenar sopar on, pagant una aportació simbòlica, es comparteix la taula amb altres famílies.

Un altre tipus de festes són les d'ani- versari. Primer es consulta al resident per si ho vol celebrar i en cas afirmatiu es convoca la família a berenar a la residència cafè, cava i pastís. També es convida els companys del resident que fan els àpats amb ell a pastís i el personal li canta cançons. Per a Míryam Rovira «aquest dia és molt emocionant per al resident, tots els seus amics i familiars el feliciten».

Sara Antoja Xirau

«Ara tenim gent amb demència o que han patit una embòlia o una paràlisi. A la majoria se'ls ha de donar el menjar i són incontinents»

dència hi ha, a més de l'estada i els àpats, un fisioterapeuta, dues infermeres per- manentment, una metgessa que visita di- àriament, bugaderia, i podologia i perru- queria que es paguen a part. També hi ha missa un cop al mes celebrada pel mossèn

**RESIDÈNCIA PARC
SERENTILL**
C/ MOLÍ DE LA TORRE, S/N
08915 BADALONA
TEL. 933 999 512
FAX 933 975 882
a/e: fvbadalona@drac.com

Dóna
Suport
al voluntariat
a través del món
associatiu

Fomenta la
Formació
dels voluntaris

Facilita
Informació

incaVol

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social
Institut Català del Voluntariat

MÉS INFORMACIÓ
900 300 500

cultura

Ramon de Penyafort al Saló de Cent

■ Conferència amb motiu del IV centenari de la canonització del sant

BARCELONA.— *Ramon de Penyafort i el Consell de Cent* és el títol de la conferència que va oferir Josep Maria Mas Solench, president d'Amics i Devots de Sant Ramon de Penyafort, en un acte commemoratiu del IV centenari de la canonització del sant. La ponència va tenir lloc al Saló de Cent de l'Ajuntament de Barcelona el 21 de febrer passat i la van organitzar el mateix consistori i l'Associació Consell de Cent.

Una ressenya molt completa de la vida de sant Ramon de Penyafort i de la seva relació amb el Consell de Cent, així com el seu procés de beatificació i posterior canonització, van ser els eixos en què es va desenvolupar la conferència de Josep Maria Mas Solench. L'acte, que s'inseïeix en el marc de la celebració del 750 aniversari dels privilegis atorgats per Jaume I a la ciutat de Barcelona l'any 1249, va ser presentat per Caty Carreras, regidora de Relacions Ciutadanes de l'Ajuntament de Barcelona, en representació de l'alcalde de la ciutat, Joan Clos, que no hi va poder assistir.

Josep Maria Ainaud de Lasarte, membre d'Amics i Devots de Sant Ramon de Penyafort i amic personal del conferenciant, va fer una petita introducció en la qual

va enumerar els trets més característics de la personalitat del sant: la seva capacitat de diàleg, el seu seny i el seu amor al proïsme.

Josep Maria Mas Solench va començar parlant de la vida de sant Ramon de Penyafort i del seu ingrés a l'orde dominic l'any 1222, després de conèixer el fundador, Domènec de Guzman, a Bolonya. A partir d'aquest moment, Ramon de Penyafort es va dedicar plenament a servir l'orde, fins que al 1230 el papa Gregori IX el va nomenar penitencier (un dels canonges d'ofici dels capítols de les catedrals que té com a obligació escoltar les confessions dels fidels, amb potestat d'absoldre els pecats). Després de viatjar molt per Europa assumint diversos càrrecs, el 1240 es retirà al convent de Santa Cateri-

na de Barcelona, on va passar els seus últims trenta-cinc anys de vida.

El seu anhelat descans va ser constantment interromput per resoldre infinitat de qüestions que diàriament li presentaven: harmonitzar les relacions dins l'orde, aconsellar mercaders i senyors de tota classe social, i assessorar el rei Jaume I el Conqueridor. La seva relació amb el monarca va perdurar fins a la mort de sant Ramon de Penyafort, l'any 1275, quan tenia noranta anys. Sota el seu consell el rei va atorgar els privilegis d'autogovern municipals a Barcelona, i va crear l'anomenat Consell de Cent.

Quatre anys després es va enviar una sol·licitud al papa Nicolau IV perquè iniciés el procés de canonització, que no va culminar fins tres segles i mig més tard, el 1601. El president d'Amics i Devots de Sant Ramon de Penyafort va acabar la conferència amb una petició: que l'Ajuntament de Barcelona reprengui el patronatge del sant i que restitueixi la celebració solemne de la seva festivitat.

Caty Carreras va tancar l'acte amb un record per als gegants del Pi, ja que el

Sant Ramon de Penyafort, gravat de fra Angèlic.

primer document on consten és on es parla de les festes a Barcelona per la canonització de sant Ramon de Penyafort. També va fer èmfasi en l'afany conciliador i de diàleg de sant Ramon de Penyafort entre les diferents religions i cultures, «tan necessari abans com ara i que cal recordar per viure plenament el Fòrum de les Cultures 2004».

Sara Antoja Xirau

PERE FARNÉS

CELEBRAR LA SETMANA SANTA A LES PETITES ESGLÉSIES

- Llibre practicodoctrinal. (Partint d'unes celebracions plenament fidels a la normativa eclesial, conté alhora nombroses explicacions per descobrir l'espiritualitat de la litúrgia i preparar-la.)
- Útil a totes les esglésies, fins i tot a aquelles que disposen de pocs ministres o mitjans (per això hi figura el subtítol *a les petites esglésies*).
- Llibre escrit especialment per als celebrants que, en celebracions poc habituals, necessiten un instrument que els faciliti el seu ministeri.
- Obra en què figuren seguits tots els textos de cada celebració (en lletra molt gran els que pertanyen al celebrant i en lletra més petita les lectures, que habitualment es fan des del Leccionari, i les parts del poble.)
- Obra prologada i recomanada pel Card. V. Noé, Arxipreste de la basílica de Sant Pere del Vaticà i antic Secretari de la Congregació del Culte Diví, que en castellà ha assolit diverses edicions i que en alguns bisbats va ser distribuïda a totes les parròquies.

DEMANI'L A LA SEVA LLIBRERIA.

Edició a dues tintes, 264 pàg. + apèndix de 24 pàg.
Editorial COMBEL-CASALS, Casp, 79 - 08013 Barcelona
Tel. 932 449 550 / Fax 932 656 895
casals@editorialcasals.com
Preu: 15,00€

Jornada commemorativa de la Germandat de la Mare de Déu de Montserrat

MONTSERRAT.— El 9 de març tindrà lloc a Montserrat una sèrie d'actes amb motiu de la celebració de la 46a assemblea de la Germandat del Terç de Requetès de la Mare de Déu de Montserrat. A les 9.30 es farà un viacrucis comunitari a la cripta, seguit del responsori de difunts. A les 12.00 una de les dependències del monestir acollirà una assemblea ordinària de la Germandat. En el curs de l'acte serà beneïda pel P. abat

Josep M. Soler una imatge de la Mare de Déu de Montserrat oferta pels veïns de Vilalba dels Arcs, destinada a ser entronitzada a l'església parroquial de la població. A les 13.15 se celebrarà una missa comunitària a l'altar major de la basílica. A les 14.45 s'organitzarà un dinar de germanor i a les 16.30 tindrà lloc la cloenda de la jornada. Per a més informació: tel. 972 216 305, 972 260 517 i 972 570 146. (C.C.)

Quaresma

Hola, amics! Som ja en el temps de Quaresma, un temps de reflexió i d'aprofundir en el nostre interior. Com està la balança? Estem satisfets de la nostra conducta? I els ideals, continuen fermes?

Durant aquestes setmanes hi ha el costum tradicional a moltes ciutats i pobles de representar la vida pública de Jesús i la seva Passió. És impactant. Si llegeixes un drama el pateixes com si fos teu; això sent un escrit, per tant, imagineu-vos que la història és real. Heu patit mai angioxa? Jesús la va sentir a l'hort de Getsemani, i allí mateix va patir el dolor d'una traïció. Més tard, va sentir en el cap com se li clavaven unes punxes d'arç. Us heu punxat mai amb una agulla cosint? El dolor que se sent multipliqueu-lo per milers de milers.

Què se sent en veure plorar i patir una mare? Ell va veure la seva com patia i sabia per què i per a què. Considerem totes aquestes circumstàncies i, més endavant, contemplem el dolor en el Calvari.

Cecília Aranés Mallol

Coses de la vida

Coses de la vida

La Passió, un missatge de fe i amor

La representació de la Passió és un gran esdeveniment que uneix els esforços de tot un poble per fer realitat que cada any milers d'espectadors puguin emocionar-se amb un gran espectacle teatral que reviu la vida, la passió, la mort i la resurrecció de Jesús. Són moltes les Passions que es duen a terme en aquestes dates arreu de la geografia catalana. En recollim aquí algunes de les més rellevants.

❖ **BADALONA:** Què va passar després de la mort de Jesús? *El Camí d'Alegria*, de l'associació Arsis, explica la segona part d'una història que semblava acabar amb la passió i mort. És la representació viva d'aquest argument poc explicat i desconegut. Sota una direcció teatral que busca connectar el missatge de Jesús amb l'actualitat, aquesta adaptació teatral del llibre d'Alfredo Rubio *Andadura pascual, camino de alegría* vol comunicar amb música, color, efectes especials i participació activa i voluntària de la comunitat el significat veritable de les paraules de Jesús en les seves múltiples aparicions després d'haver ressuscitat.

L'espectador tindrà l'oportunitat de conèixer valors com l'amistat, la fidelitat i, no cal dir, l'alegria, representats magistralment pel grup Proa al Vent. L'obra es representarà el 6 d'abril en castellà i el 7 d'abril en català, a la parròquia de Sant Pau (c/ Llefià 1-7, Badalona); i el 13 i 14 d'abril en català, a la parròquia dels Carmelites (c/ Sant Miquel, Badalona). Per a més informació: tel. 934 607 875.

❖ **CERVERA:** *La Passió de Cervera*, declarada d'interès públic, és molt més que un espectacle. Es tracta d'una gran manifestació de fe i amor que es du a terme des de fa sis segles. Tres-cents actors escenifiquen cada any al Gran Teatre de La Passió de Cervera la vida, passió, mort i resurrecció de Jesús. Hi ha documentació que demostra que des del 1481 el temple de Santa Maria de Cervera acollia unes representacions del *Misteri de la Passió de Jesucrist*, interpretat principalment pels mateixos preveres de la comunitat cerverina.

Les dates de representació de la temporada 2002 són aquestes: la versió castellana tindrà lloc el 3, 10 i 17 de març i el 21 i 28 d'abril. La versió catalana es representarà el 24 i 29 de març i el 7 i 14 d'abril. Els horaris són els següents: de 10.15 a 12.30 (primera part) i de 15.00 a 17.00 (segona part). Els dies 24 i 29 de març l'horari serà de 16.00 a 20.30. Per a més informació: tel. 973 530 357, 973 532 661 i fax 973 533 544.

❖ **ESPARREGUERA:** *La Passió d'Esparreguera* és un esdeveniment popular amb quatre-cents anys de bagatge que perdura per l'activa dedicació de generacions de vilatans disposats a donar continuïtat a aquesta herència cultural que tenen la voluntat de compartir i llegar com a patrimoni de la humanitat. La conjunció de diversos elements fan que la representació actual de la Passió pugui considerar-se un gran espectacle, caracteritzat per la força dramàtica dels episodis de la Sagrada Passió de Jesucrist, el repartiment, l'acompanyament musical en directe, el teatre, i els equips tècnic i artístic.

Enguany *La Passió d'Esparreguera* es

representarà els dies 3, 10, 17, 23 i 29 de març, el 7, 14, 21 i 27 d'abril i l'1 de maig. Els horaris seran els següents: pel que fa a la primera part, dissabtes, de 18.00 a 20.15, i diumenges, de 10.15 a 12.30; i quant a la segona part, dissabtes, de 21.15 a 23.45, i diumenges, de 15.30 a 18.00. Per a més informació, tel. 937 771 587.

❖ **LLINARS DEL VALLÈS:** *Veniu a mi. La Passió de Llinars del Vallès* no té efectes especials, ni decorats. «Tota la seva força es concentra en la interpretació dels actors, en el text i en el missatge de Jesús. És a dir, en el que es diu i com es diu», afirma la seva directora, Reyes Baragán, que també és autora de l'obra. Aquesta Passió es representarà al cinema-

teatre de Llinars del Vallès els dies 16, 17, 23 i 24 de març, a les 18.00.

❖ **MATARÓ:** L'Escola Pia de Santa Anna, a Mataró, ha volgut al llarg dels seus anys que els alumnes visquessin el misteri d'amor que és la Passió del Senyor, fent-los representar les escenes que narren els evangelis. El 1896 el germà Joaquim Brucart, gran parvulista, va crear els coneguts Armats del Germà Joaquim, que feien la seva processó. El 1904 va perfeccionar-los amb la representació dels quadres de la Passió amb un text de petits poemes escrit pel P. Josep Concabella. Aquesta representació va durar fins al 1935.

L'Escola de Pares de Santa Anna va recuperar el 1987 amb renovada il·lusió aquesta tradició, pensant en el bé que aportava als infants sentir-se protagonistes actius del drama de la Passió. Amb l'ajut de la parròquia de Sant Josep i l'Ajuntament de Mataró es continua representant *La Passió Infantil de Mataró*. Enguany tindrà lloc el 16 de març, a les 18.00, al teatre monumental de Mataró, i el 22 de març, a les 21.00, a

l'església de Sant Josep. L'entrada és gratuïta. Per a més informació: tel. 937 908 703.

❖ **MOLINS DE REI:** Cal destacar també la Passió que es fa a Molins de Rei, que té com a principal tret característic que s'ambienta en un context modern. *La Passió del Natzarè*, de Mateu Janés i Duran, es representarà els dies 16, 17, 23 i 24 de març al teatre del Foment Cultural i Artístic de Molins de Rei, sota la direcció de Quimet Pla. Per a més informació: tel. 936 682 585. (C.C.)

❖ **OLESA DE MONTSERRAT:** *La Passió d'Olesa de Montserrat* s'inscriu en la més genuïna tradició d'arrel medieval. Les primeres notícies documentals es remunten al 1540, quan un inventari de l'església parroquial ressenya la *Consuetud* de paper per fer la representació de *La Passió*. Consuetud era el llibre o quadern on no tan sols s'escriu els diàlegs del drama, sinó també unes acotacions escèniques cada vegada més precises. A més, l'inventari enregistra també certs vestits del personatges (Maria, Jesús), el sudari de Crist i algun element d'utilleria com la bacinà per al pa de la Sant Sopar.

Per a la temporada 2002, les dates de representació de *La Passió d'Olesa de Montserrat*, que tindran lloc al teatre nou de La Passió, són les següents: 3 de març (de 10.15 a 14.00), 9 de març (de 21.00 a 00.45), 16 de març (de 18.00 a 21.00), 17, 24 i 29 de març (de 10.15 a 14.00), 7 d'abril (de 10.15 a 14.00), 13 d'abril (de 18.00 a 21.00), 14, 21 i 28 d'abril (de 10.15 a 14.00) i 1 de maig (de 10.15 a 14.00). Per a més informació: tel. 937 781 009 i fax 937 785 181.

❖ **REUS:** El Teatre Fortuny de Reus acollirà un any més (el 23 i 24 de març) la representació de l'obra *El Natzarè, camí del Calvari*, sota la direcció de Josep M. Llop. Estructurada en tres actes, *La Passió de Reus* analitza la humanitat de Jesús, la seva trajectòria existencial, la relativització de les formes religioses, culturals i legals d'aquell temps i el seu missatge compromès i comprometedor que se sintetitza en l'amor. Una reflexió sobre el misteri del Déu fet home.

❖ **ULLDECONA:** Per parlar de *La Passió d'Ulldecona* cal retrocedir fins al segle XVI, ja que a l'actual Arxiu Parroquial va ser trobat un manuscrit titulat *El davallament de la Creu* i datat en aquella època. Aquest costum, amb el pas dels anys, es va perdre. El 1955 Josep M. Rafà va inculcar el fervor espiritual d'uns textos senzills, però vàlids per a aquells temps. Avui dia *La Passió* s'escenifica damunt del renovat teatre municipal d'Ulldecona amb dos textos: un en llengua catalana, a càrrec de Jaume Vidal, i un altre en castellà, obra de Josep M. Junyent. Mentre que aquest darrer es troba dividit en quadres, la versió de Vidal té una acció continuada. Els dies de representació en català són: el 21 i 28 d'abril i l'1 i 5 de maig, mentre que la versió en castellà tindrà lloc el 17 i 24 de març i el 7 i 14 d'abril. Per a més informació: tel. 699 048 356 i 977 720 117 (de 10.00 a 12.00 i de 15.00 a 19.00). (C.C.)

«La Passió de Cervera.»

«La Passió Infantil de Mataró.»

«La Passió d'Ulldecona.»

«El Camí d'Alegria.»

José Miguel Oriol és director d'Ediciones Encuentro i fundador a l'Estat espanyol de la Companyia de les Obres

«La comunió viscuda i experimentada allibera l'home»

José M. Oriol és un exemple viu del que Déu és capaç de fer en els homes quan aquests es deixen. És un home d'acció i de compromís social, lliurat complement a l'anunci explícit i sense ambigüitats que només la trobada amb Crist pot donar sentit a una vida. El 15 de febrer passat, a Barcelona, el grup Fe i Cultura que presideix el cardenal Carles el va convidar a parlar sobre un tema que li toca ben de prop: la vigència avui de la doctrina social de l'Església.

—Donant un cop d'ull al seu currículum es descobreix fàcilment que vostè és un home d'acció. Encarna perfectament aquesta doctrina social que predica tant, no tan sols amb paraules sinó amb la seva pròpia vida. Què el fa estar implicat en tants fronts?

—Únicament el fet de ser cristià i de prendre consciència del que això implica. Jo sóc membre de Comunió i Alliberament, on en primer lloc intentem viure un cristianisme

Pau VI posa primer l'evangeli i després els compromisos morals. El prioritari és tornar a reevangelitzar la cultura. Això vol dir que la mentalitat europea, tradicionalment cristiana, ha estat escombrada culturalment i la fe ha estat relegada a una mera inspiració religiosa. Ell torna a anunciar la centralitat de la trobada existencial amb Crist i de tot el que se'n deriva.

Ediciones Encuentro neix d'aquesta necessitat de reevangelitzar la cultura. Al mateix temps descobrim en aquesta mateixa època el floriment d'una sèrie de grans teòlegs que des dels anys seixanta no es publicaven a l'Estat espanyol per neoconservadors. És el cas de Von Balthasar o d'Henri de Lubac. Aquests havien creat una revista de teologia molt interessant, *Communio*, en la qual també participava Ratzinger, Wojtyla, etc. Aquesta revista serà un punt de referència de la teologia catòlica des d'aleshores i un dels primers productes editorials d'Ediciones Encuentro. Vam començar amb la publicació de la revista per seguir després amb els llibres de Von Balthasar, de De Lubac, de Guardini... autors que cap als anys seixanta van quedar bloquejats quan es van separar de tot corrent progressista posterior al concili.

En contra del corrent dominant, liderat per teòlegs catòlics que deien que feien el concili però que en el fons en passaven olímpicament, nosaltres vam apostar per uns autors que aleshores eren considerats carques, reaccionaris i conservadors. Això va ser a l'any 78. I precisament Von Balthasar, De Lubac o Ratzinger són avui els grans teòlegs de referència per a la renovació de la teologia catòlica, d'on es nodreixen els joves teòlegs avui.

—Al mateix temps, Encuentro no deixava de publicar altres temàtiques.

—Des del principi ens vam adonar que anàvem tan contra corrent que necessitàvem un producte editorial que funcionés sense traïr la identitat d'Ediciones Encuentro. I ho vam descobrir per l'amistat amb un editor catòlic italià, també de Comunió i Alliberament, que començaven a desenvolupar a Itàlia una col·lecció d'estudis sobre l'art romànic. Ells havien editat un treball detallat sobre l'art romànic, regió per regió d'Europa, i havien publicat deu volums sobre l'Estat espanyol. Arran d'això, vam arribar a un acord i vam començar a publicar aquests llibres que van tenir un gran èxit editorial. Això ens va salvar des del principi, va incrementar la facturació de l'editorial, ens va fer entrar a moltes llibreries de qualitat... Molts llibreters catòlics van descobrir autors i obres que els sonaven molt bé. Es van adonar que havien de fer lloc a Ediciones Encuentro. I per aquí van sorgir contactes molt interessants amb professors universitaris, intel·lectuals, sacerdots, que van descobrir un punt d'enllaç amb la tradició viva.

que va ser elaborada als anys cinquanta.

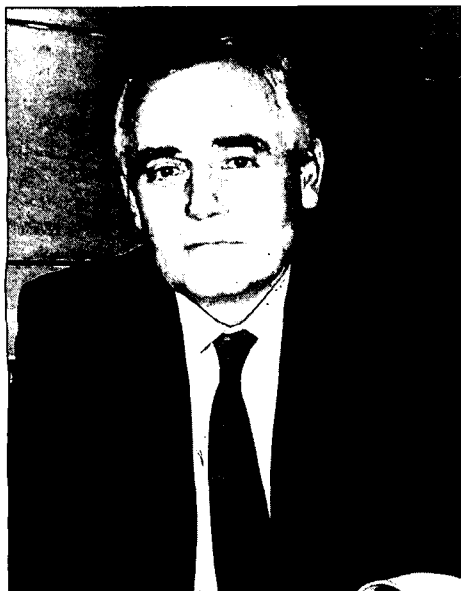
—El món editorial és un vessant més dels molts en què vostè es belluga. Fa uns quants anys que va fundar a Espanya la Companyia de les Obres. Expliqui'ns una mica de què es tracta.

—Com Ediciones Encuentro, la Companyia de les Obres neix en el seguiment de la rica complexitat d'iniciatives que el moviment Comunió i Alliberament ha produït a Itàlia. És el fruit madur del compromís amb la realitat social, econòmica, familiar... per a la renovació de la societat i de la vida política.

—És una doctrina social aplicada?

—Aplicada, viscuda i ensenyada. És l'impuls a viure la identitat cristiana en l'ambient. Aquesta identitat no s'atura quan entra en un despatx o quan s'arregla una canonada... Es tracta de viure el cristianisme d'una manera pública. Viure una unitat entre la feina i la vida personal. Així, la Companyia de les Obres es planteja com una associació civil d'empreses, d'organitzacions no lucratives i de persones, que pretenen generar i regenerar al mateix temps obres socials que neixen d'una inspiració cristiana. És la proposta de reconeixement civil de les obres socials catòliques. Per això, insistim en una acció política que defensï aquesta mena d'obres i per tant, el principi de subsidiarietat i que el faci endinsar-se en la mentalitat amb què es governa i es fa política.

Samuel Gutiérrez

José M. Oriol va estar a Barcelona per parlar sobre «La vigència de la doctrina social de l'Església».

que és conscient que l'encarnació de Crist és l'esdeveniment central en la història. I aquest esdeveniment decisiu per a la vida de l'home avui continua passant.

No obstant això, avui dia la fe es dona per suposada i es parla de la moral cristiana, exigint accents morals de diferents tipus segons se sigui de dretes, d'esquenes o de centre en termes polítics o culturals. Això és un error perquè el problema no rau aquí, sinó en la recuperació de l'experiència originària de la fe que és el reconeixement de la presència misteriosa de Crist a les nostres vides. És un canvi de mirada radical. Cal, doncs, una recuperació de la relació personal amb Déu i donar-ne testimoni. No tant com a exemple moral, com tantes vegades es fa, sinó com a testimoni de pertinença a l'Església. La comunió viscuda i experimentada és el que autènticament allibera l'home.

—Fruit de la seva experiència a Comunió i Alliberament neix el 1978 Ediciones Encuentro. A què es vol donar una resposta amb aquesta editorial de marcat accent cristià?

—L'any 1975 se celebra el sínode que dona lloc a la famosa exhortació de Pau VI, *Evangelium nuntiandi*, que d'alguna manera preannuncia el que serà la insistència central sobre la nova evangelització de Joan Pau II.

LES RECEPTES DE

JOAN
Villaró

Que elegant que és el llagostí

Que elegant que és el llagostí. Un veritable senyor, esvelt, dret, pit enfora i de línies suaus. És el senyor de la marisqueria on em trobo amb el director d'una revista de cuina importantíssima en què col·laboro. Tots dos degustem aquest menjar, un fruit del mar que pot arribar fins als 20 centímetres i que una vegada cuit canvia de color i es torna rosat. Si el posem dret sembla un model de prêt à porter. L'executiu de la revista em somriu i em diu: «Joan, de qualsevol cosa en fas una fantasia. Em sento orgullós que treballis per a la nostra revista.» I jo li contesto: «Més orgullós estic jo de col·laborar-hi per la seva gran difusió tant aquí com a Colòmbia, Mèxic i Bogotà.»

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402.

Restauració del cambril de l'església de Passanant

■ Una tasca que ha estat reconeguda amb la concessió del premi Dovella

PASSANANT.— El 18 de gener passat, al palau Alenyà de Montblanc, seu del Consell Comarcal de la Conca de Barberà, la parròquia de Sant Jaume de Passanant es va adjudicar el premi Dovella que s'atorga en reconeixement a les institucions públiques i privades que malden per la salvaguarda del patrimoni artístic.

L'equip de restauradors del cambril de la Mare de Déu de Passanant, encapçalats pel rector, Mn. Josep Moreno, va assistir al lliurament del guardó, el qual acredita l'esforç realitzat en un petit poble, però amb resultats de gran abast.

La restauració del cambril de la Mare de Déu de Passanant és fruit de la prestació i l'aportació de moltes persones que no han escatimat esforços per tal que el conjunt del cambril, una autèntica joia, llueixi amb l'esplendor que històricament li pertoca.

Ara la bellesa de les teles, talles i estocats són de bell nou motiu d'admiració per a qualsevol que s'enfila al cambril. El suport de tot el poble ha estat coordinat

Escena de la Pentecosta, corresponent al cambril.

per un equip de professionals format per Joan Folch, Cristina Puyo i Olga Jusas, amb Joan Figuerola a la direcció, esperonats per la perseverància i l'empenta de Mn. Josep Moreno. Una feligresa, Mercè Roca, va ser l'encarregada de recollir el guardó en representació de tantíssima gent

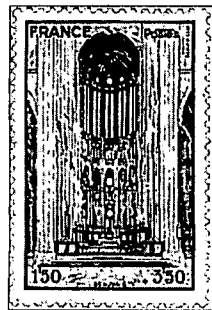
que ha donat suport al projecte, executat ja en la segona fase. La tercera correspondria a la restauració de la nau central i coberta. Fins ara les aportacions i donatius de particulars han possibilitat aquest petit miracle.

La construcció del cambril de la Mare de Déu de Passanant és testimoni d'una arrelada devoció popular que es remunta a l'edat mitjana i que s'articulava a començaments del segle XVII amb la constitució d'una confraria a la Mare de Déu. La construcció d'aquest cambril que avui dia encara es conserva i que es pot admirar, degudament restaurat, se situa a finals del segle XVIII. Al voltant de la restauració d'aquest cambril s'han editat dos llibres importants que són: *Passanant i el santuari de la Mare de Déu: un projecte de recuperació* i *Passanant restaura el cambril de la Mare de Déu*. És una manera d'aproximar-se a aquesta joia recuperada.

Joan Boronat

FILATÈLIA

per Enric Graupera

Catedral de Beauvais

Cinquè segell i últim de la sèrie filatèlica dedicada a les catedrals de França, emesa el 1944. Oferim avui el segell corresponent a la catedral de Beauvais. La catedral primitiva, molt simple, és Notre-Dame de la Bassè-Oeuvre (987-988). La catedral nova és Saint-Pierre, d'estil gòtic, i malgrat que resta incompleta és una de les més importants de França. Està formada tan sols de capçalera (1227-1272) i de transsepte (acabat al segle XVI). Els vitralls són dels segles XIII, XIV i XVI.

Dansaires del Penedès van ballar una sardana davant el Papa

La plaça de Sant Pere va ser l'escenari d'una sardana.

EL VENDRELL.— Amb motiu de la celebració del 55è aniversari de la seva fundació, la colla sardanista Dansaires del Penedès, del Vendrell, va fer un viatge a Roma i també a la Ciutat del Vaticà, on van romandre del 5 al 10 de febrer. El grup, integrat per dinou membres de la colla sardanista i encapçalat pel seu director, Joan Morros, va ser conduït a la Ciutat del Vaticà pel monjo Manel Nin, que durant bastants anys en fou de Montserrat i ara desenvolupa la seva tasca docent a Itàlia.

La colla sardanista Dansaires del Penedès va participar a l'audiència concedida pel papa Joan Pau II el dimecres 6 de febrer, que va aplegar unes 2.000 persones. El Sant Pare va beneir tots els

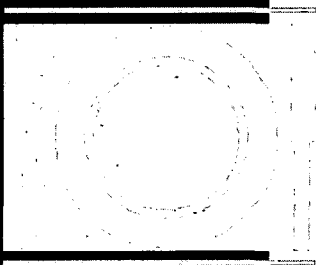
assistents, entre ells el grup vendrellenc, en cinc idiomes. Posteriorment, els dansaires penedesencs es van fer una fotografia amb el Pontífex i li van oferir la ballada d'una sardana, a la qual Joan Pau II va correspondre amb un gest de paternal beneplàcit. L'endemà, la colla va ballar una altra sardana davant de la basílica de Sant Pere per celebrar-ho.

Els actes del 55è aniversari de la fundació de la colla sardanista Dansaires del Penedès tindran continuïtat el dia 12 d'octubre amb un concert que tindrà lloc a les deu de la nit al teatre de la Lira Vendrellenca i que serà presentat per la cantant Núria Feliu. Hi intervindran les cobles Sant Jordi, la Principal de la Bisbal i la Polifònica de Puig-reig. (J.B.)

Melmelada de ceba per a marisc

INGREDIENTS:

3/4 de quilo de cebes
vinagre
vi blanc
mel
aigua
60 g de mantega

PREPARACIÓ:

Poseu en una cassola de porcellana o de fang 3/4 de quilo de ceba tipus Figueres, una cullerada de vinagre bo, un got de vi blanc, tres cullerades de mel i una mica d'aigua. Coeu-ho tot suaument i remeneu-ho sovint durant uns 30 minuts. Al final, afegiu-hi 60 grams de mantega.

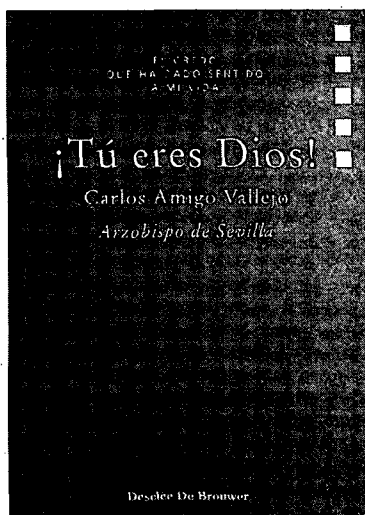
Atenció, poseu poca melmelada sobre el marisc per no contrarestar-ne el gust delicat.

LLIBRES

Quan l'amor tot ho pot

Déu és una realitat personal, viva i present. No és una doctrina, ni un ésser distant. És el que crida a cadascú pel seu nom i l'estima com a fill seu. No és un tractat de sublimitats, sinó Aquell que ha descobert el seu rostre davant nostre. Més que conèixer Déu, se'l reconeix com qui dóna raó de si mateix i de tot el que pugui existir. És el que fa la perfecta unitat entre el que som i la missió que hem de fer en aquest món. Però, deixant al marge de qualsevol dubte que Déu no pot ser mai el resultat dels buits de l'home. Hem de tornar al que constitueix la vida i la raó de l'existència i l'acceptació de la fe: Déu. El Déu de Nostre Senyor Jesucrist. «El credo que ha donat sentit a la meua vida no és altre que el que confessa i proclama l'Església catòlica. Des d'aquesta professió de fe, he cregut que es pot buscar la bondat de les coses, que Déu sempre arriba puntual, que l'amor tot ho pot, que vivim per viure sempre, que en la vocació rebuda se'ns dóna l'esperança», escriu en la introducció l'autor del llibre, Carlos Amigo Vallejo, franciscà i arquebisbe de Sevilla. (C.C.)

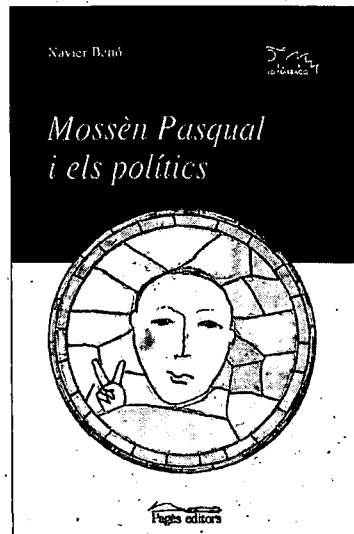
Carlos Amigo Vallejo, ¡Tú eres Dios! Editorial Desclée De Brouwer, Col·lecció El Credo que ha dado sentido a mi vida, Bilbao 2001, 139 pàg.

Visió irònica de la política

Què és un polític? Resposta: l'animal que s'assembla més a un aparador. Què són les eleccions? Resposta: una fira de vanitats amb exposició zoològica permanent. En clau d'humor i amb vocació de sàtira, *Mossèn Pasqual i els polítics* descriu una campanya electoral a Murets en què un grup de catòlics decideix dir prou! i afrontar amb valentia i coratge l'onada general d'ateisme practicant que envaeix la nostra societat. El llibre «vol ser, a més d'una narració de fets i d'una descripció de circumstàncies, un acte de combat en la lluita contra una manera única d'entendre la política, la persona humana i el món, una manera caracteritzada, principalment, per l'absència més absoluta de Déu, per l'omissió —poques vegades culpable però gairebé sempre negligent— de l'única referència que permet d'entendre de debò les coses». Xavier Bañó i Millet (Barcelona, 1955), de professió advocat, és l'autor d'aquesta singular obra, «plena de punts i coma, de parèntesis i de dos punts; és a dir, una novel·la gairebé arcaica», segons es descriu a la contraportada. (C.C.)

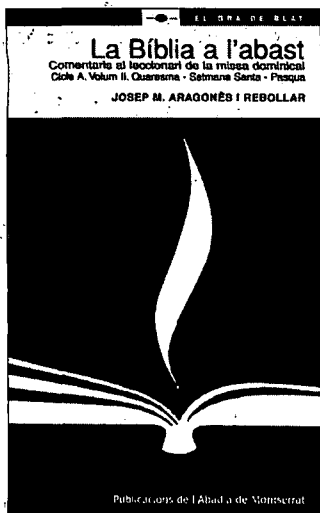
Xavier Bañó, Mossèn Pasqual i els polítics. Pagès Editors, Col·lecció Lo Marraco, Lleida 2001, 259 pàg.

Inculcar les lectures bíbliques

Aquest volum, que comenta les lectures bíbliques i els salms responsorials de la Quaresma, la Setmana Santa i el temps pasqual, forma part d'una sèrie dedicada a repassar, d'una manera senzilla i atractiva, els textos de la missa de cada diumenge, corresponents als cicles A, B i C. L'origen del llibre són els articles que, cada setmana, Mn. Josep M. Aragonès, canonge de la catedral de Barcelona i rector de Torrelavit, ha publicat a *Catalunya Cristiana* des del 1979, any en què va néixer la publicació. L'objectiu és, segons l'autor, «ajudar a la comprensió dels textos que, escoltats senzillament en la proclamació litúrgica de la Paraula de Déu, restaven estranys, si no intel·ligibles, per a molts fidels. D'altra banda, es pretenia inculcar la lectura de la Bíblia». Una vegada publicats a *Catalunya Cristiana* han estat moltes les persones que han demanat que aquests articles de Mn. Aragonès sortissin a la llum convertits en llibre perquè podien fer un bon servei tant als lectors laics com als mateixos sacerdots i diaques. (C.C.)

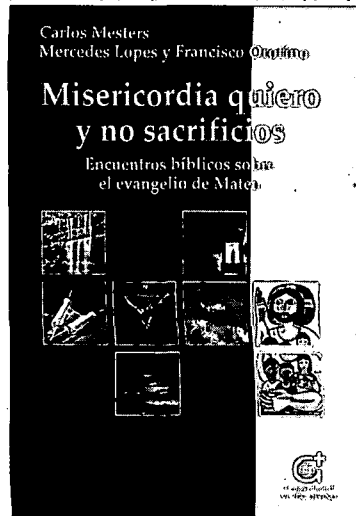
Josep M. Aragonès i Rebollar, La Bíblia a l'abast. Comentaris al leccionari de la missa dominical. Cicle A. Volum II (Quaresma, Setmana Santa, Pasqua). Publicacions de l'Abadia de Montserrat, Barcelona 2002, 389 pàg.

Viure l'evangelí de Mateu

La Bona Notícia de Jesús, transmesa per Mateu, és una llum que ve de Déu per ajudar-nos en la travessia i recrear, entre nosaltres, la comunitat que Jesús va somiar com a mostra del Regne de Déu. Aquest llibre té tres parts. La primera ens ofereix una clau per llegir tot l'evangelí de Mateu. Amb ella s'obre la porta. La segona té una sèrie de 25 trobades bíbliques sobre el mateix evangelí. Amb ella pots anar per tota la casa. La tercera ofereix un suggeriment per a la celebració. Aquesta és la que agrupa el personal de la casa per fer festa. De tant en tant, durant l'any, després d'un determinat nombre de trobades, seria bo que els membres de diversos grups o comunitats de l'arxiprestat es reunissin per donar gràcies a Déu i compartir les seves experiències. La celebració ajuda a estrenguer els llaços d'amistat entre les comunitats. Cada trobada té la mateixa divisió, el mateix esquema. Primer es mira la situació del grup o de la comunitat. Després es convida a mirar la pràctica de Jesús. Al final s'acaba celebrant la vida de la comunitat. (C.C.)

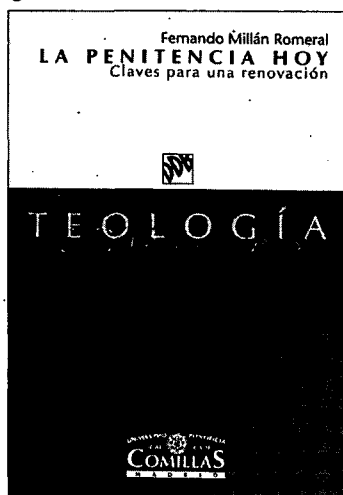
Carlos Mesters, Mercedes Lopes i Francisco Orofino, Misericordia quiero y no sacrificios. Encuentros bíblicos sobre el evangelio de Mateo. Editorial Verbo Divino, Navarra 2001, 143 pàg.

La dimensió sacramental del perdó

El sagrament de la penitència o de la reconciliació és un dels temes més controvertits de la teologia sacramental del segle XX. En aquesta obra s'intenta en primer lloc situar aquest sagrament en la seva situació actual. Per a això s'analitzen quatre «paràmetres» fonamentals: el nou ritual de la penitència aparegut el 1974, la situació de crisi pastoral aguda que aquest sagrament arrossega des de fa diversos decennis, la controvèrsia teològica sobre el nom correcte per designar aquest sagrament i l'interès d'alguns àmbits de la nostra cultura pels temes relacionats amb el perdó i la reconciliació i les seves connotacions ètiques, filosòfiques i polítiques. Posteriorment, se suggereixen una sèrie de pautes per a una possible renovació en la línia de la concepció sacramental del Concili Vaticà II, com ara: el redescobrimient de les dimensions comunitària, profètica i festiva de la penitència; la cura litúrgica d'un sagrament generalment descuidat en aquest sentit; la importància d'integrar la penitència cristiana amb la maduresa humana i psicològica o la necessitat de centrar bé aquest sagrament teològicament i pastoralment. (C.C.)

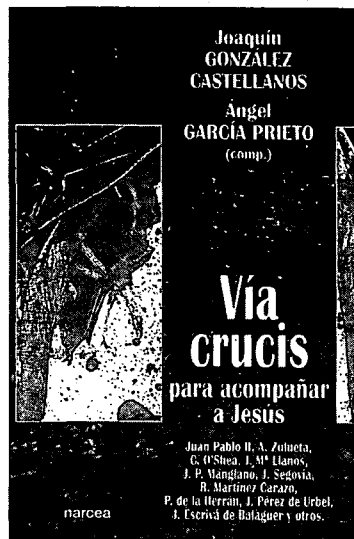
Fernando Millán Romeral, La penitencia hoy. Claves para una renovación. Universitat Pontificia Comillas-Editorial Desclée De Brouwer, Col·lecció Biblioteca de Teologia Comillas, Bilbao 2001, 304 pàg.

Una devoció pietosa tradicional

El viacrucis és un exercici pietós de gran arrelament entre els cristians que, a través de les catorze estacions, acompanyen amb compassió el camí dolorós de Crist des de la seva condemna fins a la seva mort i sepultura. En aquest volum es reuneixen catorze viacrucis de diferents autors —entre altres, Joan Pau II, Adrián Zulueta, P. Llanos, Josepmaria Escrivà de Balaguer, José Pedro Mangano Castellar i Josefa Segovia—, longitud i intensitat perquè parròquies, grups, comunitats i particulars puguin elegir en cada moment el que s'ajusti més a les seves necessitats. Encara que el viacrucis és una devoció tradicional de la Quaresma i la Setmana Santa, qualsevol època és adequada per recórrer entranyablement els últims moments de la vida de Jesús, i fer-ne no tan sols un instrument de pregària, sinó un motiu de meditació i reflexió sobre el misteri de la redempció, associant-nos a la Passió del Senyor. Joaquín González Castellanos, sacerdot i teòleg, i Àngel García Prieto, doctor en Medicina i Psiquiatria, s'han encarregat de compilar aquests catorze viacrucis. (C.C.)

AA.DD., Vía crucis para acompañar a Jesús. Editorial Narcea, Madrid 2001, 141 pàg.

El llibre de la setmana

Jesús de Natzaret

Un diccionari voluminós i exhaustiu en què la figura central és Jesucrist. Vint-i-vuit teòlegs i escriptors col·laboren amb el Dr. Felipe Fernández Ramos, catedràtic de la Pontifícia Universitat de Salamanca, amb milers d'entrades que han tingut com a «objectiu... descobrir la presència de Déu en la persona de Jesús de Natzaret amb tot el seu poder alliberador de l'home; amb la seva força creadora d'amistat íntima i indestructible; amb la seva mediació aproximativa del món de Déu al de l'home; amb la irrupció de l'eternitat en el temps, del món futur en el present; de l'últim en el moment actual; amb la interrelació de la salvació i el judici en el mateix esdeveniment protagonitzat per Jesús de Natzaret».

Una intenció clara avalada per la qualitat dels comentaristes que han resumit en els diferents mots i entrades el que es pot dir de manera sintètica i sistemàtica de Jesucrist.

Caldria un espai més ampli que el d'aquest comentari breu per analitzar les línies fonamentals que han orientat, en primer lloc, la iniciativa primera del professor Fernández Ramos, i després ca-

Autors diversos,
Diccionario de Jesús de Nazaret.
Ed. Monte Carmelo, Burgos 2001, 1.344 pàg.

dascuna de les exposicions dels diferents apartats. Podem dir, no obstant això, que no és una iniciativa fallida, sinó tot al contrari.

No es pot demanar que cada capítol sigui un estudi exhaustiu de cristologia, però aquestes pàgines són una ajuda excel·lent per aclarir conceptes, i il·luminar amb una visió actual i amb un llenguatge assequible i modern, tot el que s'ha pogut resumir del passat i el present dels estudis cristològics.

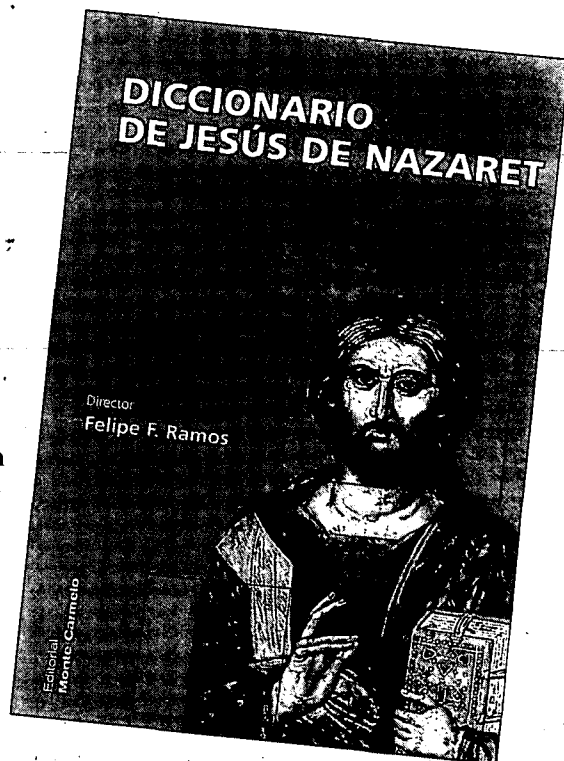
Com en altres diccionaris o vocabularis bíblics o teològics (pensem aquí en el que va publicar fa uns quants anys el jesuïta francès Xavier Léon-Dufour), la posada al dia sintetitzada dels continguts de la fe, sobretot si es tracta del que es refereix a la persona de Jesús i al seu

entorn, és una tasca urgent. I en qualsevol cas, proporciona un instrument molt apte per a la predicació i la reflexió.

Tot el que es digui de Jesucrist i de la seva realitat sempre és fonamental en l'estructuració del pensament i el dinamisme interior de qualsevol creient. I aquest diccionari, que no intenta ser cap centó apologètic, sinó un arxiu viu de tot el que cal perquè, encara que sigui d'una manera gradual, s'aclareixin conceptes i s'enriqueixi el coneixement de la història i de la reflexió sobre Jesús a través dels segles de vida de l'Església.

No s'ha pretès reconstruir el que Jesús va dir i va fer amb l'exactitud exigida als historiadors professionals. És una presentació evangèlica, no pas històrica. I comprèn un ventall sistemàtic ampli que va des de la història de la investigació sobre Jesús, ens porta fins al misteri de la seva vida, de les seves paraules, dels seus miracles, de la seva mort i resurrecció.

No dubtem que aquest diccionari ampli, que edita Monte Carmelo, ha de

ser un instrument útil per a biblioteques de consulta, per a professors de religió, per a pastors i creients que vulguin aprofundir en la persona de Jesús i ampliar-ne seriosament els coneixements.

Cristóbal Sàrrias

TAMBÉ HEM LLEGIT

- Azoug Begag, *El pasaporte*, Muchnik, Barcelona 2001, 175 pàg. Quatre policies a la deriva en una gran ciutat. Les incongruències, les injustícies, el caos d'un món cada vegada més absurd. I els fonamentalistes algerians acorralant-los...

La sardana i la dansa

Continuïtat

Ens plau recollir la notícia de la continuïtat de dues entitats que estaven en perill de desaparició i que, amb la voluntat i l'esforç de diferents persones, estan aconseguint una nova estabilitat.

D'una banda, l'Agrupació Sardanista Barretina d'Agramunt compta amb una junta directiva que s'ha responsabilitzat de l'entitat i s'ha fet càrrec de l'organització d'activitats. Anna Santacreu és la nova presidenta d'aquesta entitat, que va estar a punt de desaparèixer per manca de gent disposada a assumir les tasques directives. Sortosament, el nou equip ja prepara l'organització del proper aplec, que se celebrarà el mes de juny, i les ballades dels dies festius al llarg de tot l'estiu. Agramunt disposa d'un bon espèctol de cobles joves: la Jovenívola, Riella i Quatre Vents; i l'Agrupació Barretina porta 14 anys d'activitat sardanista.

De manera semblant, la continuïtat del Casal Tarragoní, històrica entitat de Tarragona que, entre altres activitats, organitza anyalment el concurs de colles sardanistes per Santa Tecla i l'aplec de la

Sardana, està quasi assegurada tot i que el seu futur va perillar el mes de novembre a causa de les dificultats econòmiques. Una junta provisional gestora s'ha fet càrrec de la direcció d'aquesta entitat amb 45 anys d'existència. En poc temps s'ha començat a reflotar la situació, i s'ha aconseguit un increment d'associats i també el suport de l'Ajuntament. Actualment la gestora, integrada entre d'altres per Jordi Grau, Àngel López, Joan Jordà, Josep Saperas, Josep Maria Gual i Mercè Yago, treballen en la formació d'una nova junta directiva i per aconseguir un candidat d'un cert prestigi a Tarragona per tal que assumeixi la presidència.

D'altra banda, l'actual direcció també vol donar un altre enfocament a l'aplec de la sardana i canviar-lo de lloc i també estudia canviar la seu de l'entitat, situada a la Cooperativa Obrera, per unes dependències a l'Hotel d'Entitats on el lloguer és més barat. El Casal Tarragoní disposa d'una biblioteca i d'un important arxiu i fons fotogràfic. (C.C.)

Catalunya Cristiana
Una xarxa per a l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara
només per 75,02€ (12.480 ptes.) l'any

Desitjo subscriure'm al setmanari CATALUNYA CRISTIANA durant un any (52 números)

Edició en català ☐ Edició en castellà ☐

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 75,02€ (12.480 ptes.) per any

☐ Amb dos pagaments semestral de 37,50€ (6.240 ptes.)

☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors, Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular Data

Entitat Oficina DC Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Atenció amb les espècies exòtiques!

El 22 de maig d'enguany se celebrarà el Dia Mundial de la Biodiversitat. Es tracta del tema de la conservació de les espècies vives al nostre planeta. El principal objectiu que té és fer prendre consciència del fet que la introducció en un país d'espècies exòtiques és «la més gran amenaça per a la diversitat biològica, després de la destrucció dels hàbitats» en frase de Klaus Toepfer, director del PNUMA (Programa de Nacions Unides per al Medi Ambient).

I és que, segons la UICN (Unió Internacional per a la Conservació de la Natura), s'ha calculat que el 39% de les extincions d'espècies a escala mundial des del 1600 s'ha esdevingut per la introducció a l'hàbitat d'espècies autòctones d'unes altres vingudes de lluny. L'exemple més clar és el desastre que ocasionà a la fauna australiana la introducció de conills; ara el govern premia els qui en maten més, però la plaga encara no s'ha pogut tallar. Amb tot, n'hi ha molts altres exemples: a l'illa de Guam (Marianes) s'hi deixà en llibertat una serp procedent de Nova Guinea i en poc temps va eliminar 12 de les 19 espècies d'ocells que hi havia. Recordem

constitueixen el 7% del total dels vertebrats de tot l'Estat.

Laura Capdevila, que amb Bernardo Zilletti coordina un grup de l'Associació de Joves Investigadors per l'Estudi i la Conservació de la Biodiversitat, ha dit que posar espècies exòtiques en llibertat és com posar «una bomba ecològica que no sabem com ni quan esclatarà». Cal, doncs, que tothom ho sàpiga i que tinguem en compte el que hi puguem fer.

el que vam explicar aquí, no fa gaires setmanes, dels inconvenients causats a Seva i a altres poblacions per la formiga *Lasius neglectus* vinguda de Turquia. A Barcelona, i a altres llocs d'Espanya, veiem que la cotorra grisa portada aquí el 1975 procedent de l'Argentina ja té molts individus en llibertat i està competint amb altres ocells urbans, devorant ous i pollets. El visó americà, arribat a una granja de Segòvia el 1958, ha donat exemplars salvatges a Galícia, Aragó i Catalunya que provoquen el retrocés del visó europeu, que pot acabar extingint-se... S'ha calculat que a Espanya ja hi ha 49 espècies de vertebrats exòtics en llibertat (13 ocells, 7 mamífers, 2 amfibis i 2 rèptils) que ara

Actualitats científiques

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

Església i ciència al llarg de la història

35 Més observatoris astronòmics de l'Església

Ens fariem pesats si volguéssim detallar la llista de tots els astrònoms eclesiàstics que hi ha hagut al llarg dels segles. La Companyia de Jesús hi prestà una contribució molt notable, com hem vist en el cas de l'Observatori del Col·legi Romà i en el del Vaticà. Però no s'acabà pas amb aquests observatoris la seva contribució a l'astronomia. Quan la Companyia fou suprimida el 1773, dels 130 observatoris que hi havia arreu del món arribaven a 30 els que eren dirigits per pares jesuïtes. No cal que ens entremetiguem a mencionar-los. I no s'acaben tampoc amb ells els astrònoms de l'Església. Hi hagué, a més, membres d'altres congregacions religioses i sacerdots diocesans que també es dedicaren amb competència a la ciència dels astres. Per esmentar-ne alguns (a part de Jean Picard, del qual ja vam parlar al capítol 26): el francès Louis Feuillé (1660-1732), religiós dels mínims, membre de l'Acadèmia de París i que hi publicà memòries durant setze anys; l'espanyol José Celestino Mutis (1732-1808), sacerdot, fundador el 1803 de l'Observatori de Bogotá, el més alt del món en aquell moment; l'italià Giuseppe Piazzi (1746-1826), religiós teatí, que va dirigir la construcció de l'Observatori de Palerm i després, essent-ne director, es féu famós per haver descobert ell el primer asteroide, Ceres, l'1 de gener del 1801; el també italià Bernabé Oriani (1752-1832), religiós dels barnabites, que des de l'Observatori de Berra calculà l'òrbita del planeta Urà...

L'Observatori Ximeniano de Florència

Aquest observatori va tenir una certa rellevància en la història de l'astronomia i es mereix que en parlem a part. Va ser fundat per un jesuïta i regentat després per escolapis. El fundador es deia Leonardo

Ximenes (o Ximénez, 1716-1786). Va néixer a Trapani (Sicília), de pares espanyols, el 27 de desembre del 1716. Als 15 anys entrava de novici a la Companyia de Jesús. Després de fer de professor de filosofia a Sicília, va passar a Siena i a Florència. S'havia dedicat a la ciència i, coneixedor de la geografia, la hidràulica, la matemàtica i l'astronomia, escriu articles sobre aquests temes i el 1761 rep el títol de Geògraf de l'Emperador. A Florència funda l'Osservatorio di San Giovannino, que serà més conegut pel nom d'Osservatorio Ximeniano pel cognom del seu fundador. En suprimir-se la Companyia el 1773, les autoritats civils l'autoritzen per seguir fins a la mort al capdavant de l'observatori que havia creat. Va morir el 3 de maig del 1786.

Aleshores l'observatori és confiat a les Escoles Pies, que encara n'aixecaren més el nivell fins a fer-lo famós. Podem parlar de quatre directors esdevinguts cèlebres:

Giovanni Inghirami (1779-1859) va néixer a Volterra. Quan feia de professor a l'Escola Pia va tenir d'alumne el futur Pius IX. En ser nomenat director del Ximeniano va consagrar tot el seu esforç a fer-ne un centre de nivell científic ben alt. I ho va aconseguir de debò. Els seus treballs de composició d'efemèrides dels planetes i dels asteroides, i els seus estudis geogràfics (com el *Plànol trigonomètric de Toscana* i altres) van fer que no tan sols les acadèmies italianes el nomenessin soci corresponent sinó també les de Londres (l'Astronòmica i la Geogràfica) i la Geogràfica d'Alemanya. Les seves obres fan llista llarga. Per citar-ne una: *Sèries de l'ocultació d'estrelles per la Lluna al meridià i paral·lel de Florència, calculades des de l'any 1809 fins al 1830*. També publicà textos elementals per a les escoles.

Giovanni Antonelli (1818-1887) va ser un digne successor seu en la direcció del

Ximeniano. Va procurar mantenir-lo a l'alçada que li donà Inghirami. Antonelli va ser qui va anticipar amb els seus càlculs el descobriment de la companya de Sírius, la famosa nana blanca descoberta visualment per A. Clark el 1862. També col·laborà amb el P. Secchi a l'hora de construir termòmetres i baròmetres de precisió. Va escriure *Studi analitici sui barometri statici ed aerometrici* i un *Trattato di calcolo differenziale*.

Filippo Cecchi (1822-1887), de Ponto Buggianese, després d'haver ensenyat matemàtiques i física durant vint-i-cinc anys a Florència és nomenat director del Ximeniano a la mort del P. Antonelli. D'acord amb la seva especialitat li donà una orientació meteorològica i geofísica fins a excel·lir per damunt d'altres observatoris dedicats a aquestes especialitats. Hi va construir nous aparells de gran perfecció. Se l'honorà amb una medalla d'or a Torí en una exposició pel seu sistema de sismografia.

Guido Alfani (1876-1940) fou un excel·lent successor de Cecchi pel que fa a la sismografia. Precisament la fama mundial que obté el Ximeniano és deguda principalment a l'especialització sismològica, gràcies a nous aparells inventats o perfeccionats pel P. Alfani.

Observatoris d'Amèrica i Filipines

Jà hem mencionat l'observatori de Bogotá del 1803, fundat per José C. Mutis. Més important va ser el creat a l'Havana (Cuba) el 1857 pel jesuïta català Antoni Cabré (1829-1883), anomenat Observatori de Belén. El director que li donà fama va ser un altre català, Benet Viñes (1837-1893), natural de Pobolada (Priorat). Havia entrat de jove a la Companyia i el 1868, per causa de la Revolució de Setembre, hagué d'exiliar-se a França, on completà la seva formació eclesiàstica i científica. Nomenat professor del Colegio de Belén de l'Havana i director de l'observatori, estudia les observacions arxivades i segueix fent-ne amb meticulositat. El resultat és que pot establir les lleis fonamentals de la circulació ciclònica de les Antilles.

Explica l'origen dels tornados tropicals i el valor dels núvols per predir huracans. Publica el 1877 *Apuntes relativos a los huracanes de las Antillas*. El 1892 és premiat a Chicago per l'invent de dos aparells anomenats per ell *ciclonoscopi* i *ciclonefoscopi*, per detectar huracans i deduir-ne el moment de l'arribada. Morí a l'Havana mateix el 1893, després de publicar *Investigaciones relativas a la circulación y traslación ciclónica*.

L'observatori de Manila a les Filipines va ser fundat el 1865 també per un jesuïta català, Frederic Faura (1840-1897), que li donà un caire semblant al que el P. Viñes donà al de l'Havana, ja que investigà els tifons del Pacífic que afectaven aquells indrets i el 1882 publicà *Señales precursoras de temporal en el Archipiélago Filipino*. El 1886 proveeix l'observatori de tots els aparells per a les seccions meteorològica, magnètica, sísmica i astronòmica.

El successor del P. Faura va ser un altre català, el P. Josep Maria Algué (1856-1930), que adquirí renom internacional com a meteoròleg. Natural de Manresa, havia ingressat a la Companyia el 1871 a Andorra. Hagué de fer, com el P. Viñes, part dels seus estudis a França i s'ordenà de sacerdot el 1888. A Barcelona cursà matemàtiques (amb Laureà Clariana) i a l'Havana, meteorologia (amb el P. Viñes), i, encara, anà a Georgetown (EUA) dos anys a completar estudis. Fou destinat a Manila el 1893 per col·laborar amb el P. Faura, i el 1897 el succeí en la direcció de l'observatori. A Georgetown havia inventat un tipus de telescopi zenital de reflexió i, el 1897, a Manila construí un barociclòmetre, aparell que permetia la previsió de tifons. Va escriure *Baguños y ciclones filipinos* i *El barociclómetro*. No cal dir que contribuï a beneficiar la navegació per l'arxipèlag. Va ser representant d'Espanya i dels Estats Units en congressos i exposicions internacionals de meteorologia. El 1900 publicava el gran *Atlas de Filipinas*, finançat pel govern nord-americà. El 1904, *The Cyclons of the Far East*. El 1926 tornà a la pàtria. Quatre anys més tard moria a Roquetes, a la casa dels jesuïtes que tenien cura de l'Observatori de l'Ebre.

Pensadors cristians del segle xx (59)

Péguy: per un cristianisme coherent

GERENT, ESCRIPTOR I POETA

Charles Péguy va néixer a Orléans el 1873. De família humil, el seu pare, fuster de professió, va morir al poc temps de néixer Charles. Cursa els estudis de filosofia i literatura a l'Escola Nacional Superior. Allà coneixerà Henri Bergson, professor de filosofia. Coneixerà altres personatges francesos rellevants per a la història francesa: Ollé-Laprune, R. Rolland...

Aviat abandonarà la seva fe catòlica de la infantesa per seguir les tesis socialistes. Als vint anys s'afilia al partit socialista francès. Era, llavors, ateu declarat i anticlericalista. Als quaranta anys s'autodefineix com a «excomunicat» per l'Església catòlica.

Contraurà matrimoni amb la germana del seu amic Marcel Baudouin. A partir d'aquest moment comença la seva activitat com a escriptor polític, i cerca un canvi social des de les tesis del marxisme en la seva vessant socialista. Desenvoluparà amb entusiasme els ideals del denominat socialisme llibertari (*libertaire*) i s'oposarà al socialisme doctrinal del partit.

El 1900 fundarà els *Cahiers de la Quinzaine*. Esdevé gerent d'aquesta publicació, que resulta ser un mitjà idoni per fer propaganda de les seves idees socialistes. Abraça amb passió la doctrina socialista, i l'arriba a entendre com una veritable religió.

El seu retrobament amb el cristianisme sorprèn tothom, fins i tot la seva esposa. Van ser molts els qui es van oposar a la seva conversió cristiana. El seu retorn a l'Església catòlica va decebre els seus companys de partit. Però Péguy es manté ferm en les seves conviccions religioses, sense deixar de banda les idees socialistes, com a opció política per canviar la societat.

Els seus escrits van vendre poc. De fet va fracassar en les vendes dels seus llibres. Va arribar a vendre pocs exemplars de la seva famosa obra *Juana de Arco*. Però el reconeixement social va arribar-li

«Però no ens devem estar equivocant parlant de Péguy com d'algu del passat? La veritat és que avui ell és tan viu, més viu que quan va viure. El lector comprendrà que no exagero quan entri en les seves pàgines. Comprendrà que Péguy és avui, per a nosaltres, el gran testimoni de la fe, l'esperança, la caritat»
(Martín Descalzo).

Charles Péguy.

després de la seva mort (el 1914). Péguy va caure al front, a la batalla de Marne, prop de París, als pocs dies d'allistar-se a la cruel Primera Guerra Mundial.

D'entre les seves obres destaquem la ja esmentada *Juana de Arco*, drama en tres actes, escrit el 1897; *Louis de Gonzague* (1905); *De la situation faite à l'histoire et à la sociologie* (1906); *Un nouveau théologien, Fernand Laudet* (1911) i *Tapisserie de Notre-dame* (1913). També hem de subratllar les seves poesies, algunes recollides al llibre *Palabras cristianas* (editorial Sígueme, 1966).

HISTÒRIA D'UNA CONVERSIÓ

És sorprenent la conversió o el retrobament de Péguy amb la fe cristiana. No té res a veure amb les conversions de Maritain ni Frössard ni d'altres molts intel·lectuals que hem analitzat. Péguy es converteix a la fe i continua sent socialista.

La seva tornada al catolicisme va significar per a la seva vida un autèntic calvari. Superada la sensació de l'absència de Déu, i ple de la profunditat de la fe, Péguy no va a l'Església, no va als sagraments. Havia deixat de banda la seva idea que l'Església era la religió dels rics i els burgesos. Ara veia en el cristianisme un autèntic alliberament espiritual.

No va practicar, ni va fer practicar els seus fills la fe cristiana. Què passava? No podia combregar perquè estava casat civilment. La seva dona, socialista convençuda i anticlerical, defuig la idea que el

seu marit abraçés de nou el catolicisme. Ni encara menys deixava que els seus fills es bategessin.

Per davant de tot, Péguy resava perquè la divina gràcia toqués l'ànima dels seus familiars i fes el miracle de la conversió, també en els seus cors. El feria profundament aquesta separació espiritual amb els seus éssers més estimats. Un cop mort el nostre pensador cristià, tota la seva família es va convertir al catolicisme, excepte el seu fill Marcel, que es va fer metodista. I és que Péguy posava la seva família una vegada i una altra, a les mans de la Mare de Déu.

EL SEU PENSAMENT ESPIRITUAL

A l'escrit *Palabras cristianas* trobem un compendi del seu pensament espiritual i humà. El mateix J. L. Martín Descalzo, al pròleg, ens presenta Péguy com a «Pare de l'Església actual». Sense ser una exageració, el pensador francès esdevé per als cristians com el constructor de l'Església, no en el seu sentit tècnic d'aixecar pedres, sinó en el sentit més espiritual.

Péguy, sense cap mena de dubte, va ser un home fecund. I el seu pensament ens ajuda a donar raons d'esperança als qui ja no esperen res d'aquest món. Davant d'un món que eleva els seus ulls al déu de la comoditat, ell ens situa en l'ordre sobrenatural. Es va estimar més mirar al Déu cristià.

Precisament el seu pensament espiritual es forja en el dogma de l'Encarnació.

Contemplant com el petit Déu es fa home a Betlem, ens adonem que aquest és el punt de partida de la nostra vida cristiana. Una vida cristiana que ja no tindrà fi, com si es tractés d'un Nadal etern.

La vida cristiana és esperança per a Péguy. La seva teologia de l'esperança se centra en la seva immensa fe en Déu. És continuar lluitant davant de les tragèdies d'aquesta vida. Buidar-se dels pessimismes és difícil, però si gosem viure l'esperança la nostra vida canviarà de rumb, ja no estarà buida. El mateix pensador francès exclamava: «Aquesta petita esperança és la que travessarà els mons, aquesta petita nena de no res, ella sola (...), ella és la que travessarà els mons plens d'obstacles.»

HUMANISME CRISTIÀ

Entre les reflexions de Péguy, trobem les que fan referència al tema de l'ésser humà. La seva riquesa humanística no ens pot passar per alt. Entre els temes que rodegen l'ésser humà trobem: la pobresa, el compromís, els pecadors, la llibertat...

Péguy desitja presentar-nos un nou home i una nova dona, plens de valors humans. Davant d'un món avariós i amoïnats pels diners, sorgeix una nova visió de la realitat, potser més solidària. Així s'expressa Péguy: «Quan el món modern dona als nens una llibreta d'estalvis en entrar a l'escola fa una cosa molt lògica, perquè la llibreta d'estalvis és el veritable breviar del món modern, una mena d'assegurança de tranquil·litat (...). És a dir, una mena d'assegurança d'avarícia i de materialisme en l'ordre de l'esperit.»

«Davant d'un món que eleva els seus ulls al déu de la comoditat, ell ens situa en l'ordre sobrenatural»

La seva preocupació pel pecat mai no el va portar a reflectir pessimisme. La seva esperança en les Paraules de Crist va ser constant. Com constant va ser també la recerca de la veritat al llarg de la seva vida. Vida coherent de cristià ferit pels problemes del seu entorn. Però ferm en la fe. És així com Péguy ens ensenya a tots que el compromís del cristià ha de ser diari, constant; treballat des de l'amor: «Ens toca a nosaltres, de nosaltres depèn que les Paraules de Déu no es perdin, depèn de nosaltres, de nosaltres que no som res de res, de nosaltres que només passem a la terra uns pocs anys, depèn de nosaltres assegurar a aquestes Paraules una segona eternitat eterna.»

Joan Manuel Gutiérrez Delgado

Escriptor i humanista (stein@mixmail.com)

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA
(edició setmanal)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT DE BARCELONA
(edició mensual)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA
(edició anual)

RÀDIO ESTEL
FM 106.6

Informeu-vos al telèfon: 934 092 810
Fax: 934 092 820
c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona
e-mail: publicitat@catcrist.com

CADENA ESTEL

Des de les 02.00 a les 8.00 hores, selecció de música instrumental.
 El tren de les set (reflexió matinal), 07.00 hores.
 Espurna d'Alba, a les 07.15 i 02.00 hores.
 Informació general, d'Església i solidaritat, serveis i cultura, cada quart d'hora.
 Comentari de l'Evangeli a les 7.30, 15.30, 18.55 i 2.10 hores.
 Pensament humà i cristià, cada hora.
 Comentari creient sobre l'actualitat, a les 9.30 i 17.30 hores.
 Angelus cantat, a les 12.00 hores.

Dilluns

07.00-08.00 *Radiofórmula*
 08.00-09.00 *El Primer Cafè* (informatiu i tertúlia).
 09.00-19.00 *Radiofórmula*
 19.00-20.30 *La Consulta* (magazín de serveis).
 20.30-22.00 *Sin concesiones* (esports).
 22.00-23.00 *Qui tingui oïdes* (actualitat en clau cristiana).
 23.00-00.00 *Planeta Blau* (medi ambient).
 00.00-02.00 *La Gran Diferència* (selecció musical).

Dimarts

07.00-08.00 *Radiofórmula*
 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
 09.00-19.00 *Radiofórmula*
 19.00-20.30 *La Consulta*
 20.30-22.00 *Sin concesiones*
 22.00-23.00 *Qui tingui oïdes*
 23.00-00.00 *Paraules d'amor* (família).
 00.00-02.00 *La Gran Diferència*

Dimecres

07.00-08.00 *Radiofórmula*
 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
 09.00-19.00 *Radiofórmula*
 19.00-20.30 *La Consulta*
 20.30-22.00 *Sin concesiones*
 22.00-23.00 *Qui tingui oïdes*
 23.00-00.00 *Radiofórmula*
 00.00-02.00 *La Gran Diferència*

Dijous

07.00-08.00 *Radiofórmula*
 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
 09.00-19.00 *Radiofórmula*
 19.00-20.30 *La Consulta*
 20.30-22.00 *Sin concesiones*
 22.00-23.00 *Qui tingui oïdes*
 23.00-00.00 *A tota costa* (submarinisme).
 00.00-02.00 *La Gran Diferència*

Divendres

07.00-08.00 *Radiofórmula*
 08.00-09.00 *El Primer Cafè*

09.00-19.00 *Radiofórmula*
 19.00-19.30 *Ressons*
 19.30-20.30 *Catalunya Sense Barreres* (atenció als discapacitats).
 20.30-22.00 *Sin concesiones*
 22.00-23.00 *Qui tingui oïdes*
 23.00-00.00 *Amb llum pròpia* (personatges famosos).
 00.00-00.30 *De nou n'nou* (música alternativa).
 00.30-02.00 *La Gran Diferència*

Dissabte

07.00-08.30 *Radiofórmula*
 08.30-09.00 *Contes de la Fada Vetakika*
 09.00-10.00 *Club de golf* (deportes).
 10.00-11.00 *Trotamundos* (turisme rural).
 11.00-12.00 *Radiofórmula*
 12.00-13.00 *Fills: preguntes i respostes* (escola cristiana).
 13.00-17.00 *Radiofórmula*
 17.00-18.00 *Vaixells, trens i música country*
 18.00-19.00 *Cum laude* (universitats).
 19.00-20.00 *Afinado con Brasil* (música brasilera).
 20.00-21.00 *Els temps de la música* (música clàssica).
 21.00-22.00 *Tanca els ulls i fixa-t'hi bé* (música cinema).
 22.00-23.00 *Mar de claror* (catequesi).
 23.00-00.00 *Temps de Paraula* (Bíblia).
 00.00-00.30 *Cova de Jazz* (música).
 00.30-02.00 *La Gran Diferència*

Diumenge

07.00-08.30 *Radiofórmula*
 08.30-09.00 *Contes de la Fada Vetakika*
 09.00-10.00 *Tot sardana*
 10.00-11.00 *Rutes per Catalunya* (excursions).
 11.00-18.00 *Radiofórmula*
 18.00-18.30 *La Taula de l'Evangeli* (comentari de les lectures dominicals).
 18.30-20.00 *Avui és el dia del Senyor* (prèvia i Eucaristia des de la catedral de Barcelona).
 20.00-21.00 *Melodies de fe* (música cristiana).
 21.00-23.00 *Radiofórmula*
 23.00-23.45 *Missatge en una ampolla* (reflexions).
 23.45-00.00 *Moments a mitjanit* (reflexió cristiana).
 00.00-00.30 *La cova del Country*
 00.30-02.00 *La Gran Diferència*

CADENA ESTEL

Desconnexions de Ràdio Estel**De dilluns a divendres:**

08.00, 08.15 Desconnexió *El Primer Cafè*
 14.00, 14.15 *Informatiu migdia*
 18.30, 18.45 *Informatiu vespre*
 09.15, 14.15, 19.15 *el Temps*
 12.00, 15.00, 17.00 *Butlletins horaris*

Cada dia

06.45 *Un bon motiu per viure*
 08.10, 10.45, 16.15 *Agenda*
 12.45, 17.45 *Recomanacions turístiques*

Dimecres

00.00-00.30 *El que més ens agrada*

Dijous

00.00-00.30 *La Taula de l'Evangeli*

Dissabte

13.00-13.30 *Església d'Urgell*
 13.30-14.00 *In Corpore Sano*

Diumenge

18.00-18.30 *La Taula de l'Evangeli*

RÀDIO BARCELONA (OM 666)
 Diumenge - De 22.05 a 23.00h,
Objectiu, l'home: programa de valors humans. El cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista a Conxita Figueras i Feliu, missionera durant 53 anys a la selva amazònica; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles (edita i presenta: J.M. Alimbau).

106.6 FM Barcelonès, Maresme, Vallès Oriental, Vallès Occidental i Baix Llobregat.
93.7 FM Alt Penedès, Baix Penedès, Anoia, Bages, Berguedà i Garraf ARQUEBISBAT DE BARCELONA

103.4 FM Gironès, Selva, Alt Empordà, Baix Empordà, Pla de l'Estany i Garrotxa BISBAT DE GIRONA

105.0 FM Ràdio Principat: Alt Urgell, Cerdanya, Noguera, Segarra, Pla d'Urgell i Urgell.
107.5 FM Ràdio Principat: Andorra BISBAT D'URGELL

Diumenge 10

08.45 *Tiempo de creer* (programa protestant).
 Programa dedicat a les manifestacions religioses de la comunitat musulmana, jueva i evangèlica.
 Direcció: José Pablo Sánchez Núñez.
 09.30 *Pueblo de Dios*
 «San Egidio: un nombre para la paz.»
 La Comunitat de Sant Egidio va néixer als anys seixanta a Roma, a iniciativa d'uns joves preocupats per la manera de conjuminar la vida amb l'Evangeli. El reportatge mostra la vida quotidiana dels membres d'aquesta comunitat i el seu compromís amb els més pobres.
 10.00 *Últimas preguntas*
 Programa religiós catòlic per a gent que té dubtes.
 Direcció: María de los Ángeles Fernández.
 10.30 *Santa Missa*
 Amb la participació de la Coral Lloriana de Sant Vicenç de Torelló (Osona), sota la direcció d'Aida D. Raurell.
 (Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Víctor Subirana.)

Dilluns 11

17.15 *Pueblo de Dios*
 «El corazón herido de Camboya.»

Cambodja és un país marcat per la tragèdia. El reportatge acompanya el jesuïta Kike Figaredo en les seves visites pastorals per les comunitats de la Cambodja profunda.

Diumenge 10

09.00 *Signes dels Temps*
 «Immigrants a l'escola cristiana.»
 La integració dels alumnes immigrants és un repte per a les escoles cristianes. Des de fa molts anys, els centres religiosos potencien l'escolarització dels fills de famílies immigrants tot respectant les seves creences religioses. Reportatge sobre la convivència entre alumnes al col·legi l'Escorial de Vic de les Carmelites de la Caritat Vedruna.
 Altres temes:
 —Entrevista al delegat d'apostolat seglar de Lleida, Bonaventura Pelegrí, amb motiu dels seus 80 anys.
 —Balanc del III Congrés Europeu de Santuaris i Pelegrinatges celebrat a Montserrat.
 —Reportatge sobre la Junta Constructora del Temple de la Sagrada Família.
 —Entrevista sobre els 50 anys de l'Escola Diocesana de Navàs.
 —Història de l'Església, amb Josep M. Ballarín.
 —Comentari de l'Evangeli de diumenge.

(Dirigit per Francesc Rosaura i presentat per Teresa Pou.)

Signes dels Temps repeteix l'emissió la nit del diumenge al dilluns, a partir de les 02.00 h per TV3; el diumenge a les 11.20 h pel Canal TVC Internacional i pel Canal TVC Sat.

Divendres 8

20.30 *Creure avui*
 «Entrevista d'opinió»; «Espai de notícies»; l'agenda d'activitats a càrrec de l'equip d'*El Full de Mataró*; «Temps de reflexió», comentari de l'evangeli de diumenge. Presentat per Steffi Leonardi i coordinat per Ramon Safont-Tria.
 El programa repeteix l'emissió el dilluns a les 14 h.

Cada diumenge

12.00 *Paraula i vida*
 Espai que escriu i presenta Mons. Lluís Martínez Sistach.
 (El programa repeteix l'emissió el diumenge a la tarda cada tres hores).

Canal Berguedà de Televisió

Bona notícia, programa setmanal que s'emet els dijous a les 20.15h, el dissabte (migdia i vespre) i el diumenge (matí, tarda i nit).

MARÇ ÉS EL MES CONSAGRAT AL PATRIARCA SANT JOSEP

Altres bisbats

• **CATEDRAL DE L'ALMUDENA.**— El 15 de març, a les 19.00, meditació quaresmal sobre *La Cuaresma, camino de la cruz hacia la Pascua*, a càrrec de Mons. Antonio Astillero, degà del capítol.

• **IDIA JÚNIOR.**— Serà el 16 de març, de 10.00 a 18.00, al Parc Reina Sofia d'Eivissa. Destinataris: tots els grups Júnior.

• **TURBALLOS.**— La comunitat de Turballos organitza un curs de sanació i contemplació els dies 16 i 17 de març. Cal confirmar l'assistència; els dies 23 i 24 convida a participar d'una experiència de silenci i contemplació. Per a més informació: tel. 966 516 710 i 966 660 726.

Barcelona

• **PARROQUIA DE SANT RAMON DE PENYAFORT.**— El 7 de març, a les 19.45, conferència quaresmal de Mn. Antoni Nello Figa sobre *De la conversió del cor a l'acció eficient*. Serà a la capella del Santíssim. Rbla. Catalunya, 115 - Barcelona.

Quaresma 2002

dissabte 9 de març

Recés per a dones dirigit pel
PARE JOSEP LLUÍS CORRONS, s.j.

Casa de la Sagrada Família
c/ Sagrada Família, s/n (Vallvidrera)
08017 Barcelona

Entrada: a les 10.30 hores
Sortida: a les 17.00 hores

Per a més informació i reserves
telèfon 932 047 803

• **TAULA RODONA.**— El 9 de març, a les 12.00, taula rodona sobre *Estudio, trabajo, servicio* amb Nuria Chinchilla (professora de l'IESE), Paloma Gómez-Borrero (periodista) i Evgeny Pazukhin (escriptor, filòsof i periodista). Modera: Dolors Massot, periodista, cap de Cultura de l'ABC a Catalunya. Col·legi Major Universitari Bonaigua, c/ Jiménez Iglesias, 3 - Barcelona.

• **CONCERT.**— El 9 de març, a les 20.00, concert d'orgue (Izumi Kando), violí (Larisa Shalomy) i contrabaix (Josep Quer) per recaptar fons per acabar l'orgue de l'església del Pi. El concert serà al temple.

• **TROBADA QUARESMA PER A JOVES.**— El 10 de març, de 16.00 a 18.00, Mn. Antonio Rubio parlarà sobre *Ser joven y ser cristiano*. Organitza: Germanes de la Immaculada de Castres, comunitat del Fons, c/ Mozart, 45-47, at. 3a - Badalona, tel. 933 987 320.

• **ASSOCIACIÓ CIC.**— Organitza una aula d'extensió universitària per a la gent gran l'11 de març, a les 17.00, sobre *Wagner: les obres de joventut*, a càrrec de Roger Aliet (professor de la Universitat de Barcelona). Més informació: Via Augusta, 228, baixos - Barcelona, tel. 932 013 701.

• **DILLUNS DELS DRETS HUMANS.**— L'11 de març, a les 19.00, conferència de Gaspar Mora, teòleg, sobre *La família, demà*. C/ Roger de Llúria, 13 - Barcelona, tel. 933 176 177 i 933 172 398.

• **FUNDACIÓ ALFONS COMÍN.**— L'11 de març, a les 19.30, quarta xerrada del cicle *80 anys de relacions entre el Món Àrab i Islàmic i Occident*. Dominique Vidal (redactor en cap de *Le Monde Diplomatique*) parlarà sobre *El calvari del poble palestí a partir de la declaració Balfour (1917)*. Informació: Av. República Argentina, 216, pral. 1a - Barcelona,

tel. 934 185 497 (de 9.30 a 14.00), fax 934 188 145, a/e: fdacomin@retemail.es

• **ESCOLA DE TEOLOGIA MARISTES CATALUNYA.**— La propera sessió serà l'11 de març, a les 21.30, sobre *Eutanàsia. Hi ha dret a decidir sobre la pròpia vida en situacions límit?* a càrrec de Josep Mascaró

• **CRISTIANISME I JUSTÍCIA.**— El 12 de març, a les 19.30, conferència de Luis de Sebastián (cat. Economia Esade) sobre *La herència de Porto Alegre*; els dies 20 de març, i 3, 10, 17 i 24 d'abril, i 8 de maig, seminari sobre *Té sentit continuar parlant d'ètica avui?* (I), a càrrec de Joan Carrera, s.j. Més informació: c/ Roger de Llúria, 13 - Barcelona.

• **«EL VIOLÍ DE SARAJEVO».**— El 12 de març, a les 21.00, conferència sobre *Entre el crit i el càntic: obertures al transcendent en la poesia catalana actual*, a càrrec de Jacint Torrents. Sala de petit format de l'Ateneu de Castellar del Vallès.

• **MUSEU GEOLÒGIC DEL SEMINARI DE BARCELONA.**— El 14 de març, a les 18.30, Mn. Francesc Nicolau (sotsdirector del Museu Geològic del Seminari i professor de Filosofia de la Natura a la Facultat de Filosofia de la URL) parlarà sobre *Doctrina de l'Església catòlica sobre l'origen de l'home*. C/ Diputació, 231, tel. 934 541 600.

• **PARROQUIA DE SANT PERE DE LES PUEL·LES.**— El 14 de març, a les 19.30, conferència quaresmal sobre *Itinerari espiritual de Nostre Senyor a la Passió*, per Mons. Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona.

• **CENTRE CULTURAL DE MARA-TA.**— El 14 de març, a les 21.30, *Trobem-nos i parlem-né... de Núria Feliu: desvetllant poemes*, amb Núria Feliu (actriu i cantant). Les Franqueses del Vallès.

• **RELIGIOSOS CAMILS.**— El Centre d'Humanització de la Salut organitza, a Barcelona, del 15 al 17 de març un curs per a religiosos (amb col·laboració amb la FERS Catalunya) sobre *Acompañamiento espiritual y pastoral a los mayores en residencias*. Més informació: tel. 918 060 698.

• **GRUPS D'ORACIÓ I AMISTAT.**— El 16 de març, trobada de pregària i amiat per a joves, dirigit per Mn. Josep Gassó, de 10.00 a 18.00, a la casa d'espiritualitat Sagrada Família de Vallvidrera. Informació i reserva de places: tel. 932 181 005 i 932 136 048.

• **VOCACIONS.**— El 16 de març, jornada de portes obertes al Seminari Conciliar de Barcelona, de 17.00 a 20.00. A la capella del Seminari, de 20.00 a 22.00, vetlla de pregària per les vocacions sacerdotals dirigida pel rector del Seminari i delegat episcopal de Pastoral Vocacional, Mn. Francesc Prieto. C/ Diputació, 231 - Barcelona, tel. 934 541 600.

• **JOCES FLORALS.**— Fins al 16 de març es poden presentar els poemes o recull de poemes que participaran als Jocs Florals de Barcelona. Més informació: Oficina d'Informació de l'Institut de Cultura de Barcelona, la Rambla, 99 - Barcelona.

• **GRUP ESCÈNIC PARROQUIAL DE MONTBAU.**— El 17 de març, a les 18.00, representa *Jesucristo Superstar* a l'Associació de Veïns del barri (c/ Roig i Soler).

• **INSTITUT DE TEOLOGIA I HUMANISME.**— Del 18 al 22 de març, de 19.00 a 20.00, curs sobre *La fe cristiana ante el desafío de la increencia*, impartit pel P. Martín Gelabert, o.p. Més informació: P. Dominics, convent de Santa Caterina, c/ Bailèn, 10 - Barcelona.

• **EXERCICIS ESPIRITUALS.**— Organitzats per les Franciscanes Missioneres de la Immaculada, del 23 al 30 de març, dirigits pel P. Francisco Mier (passionista). Casa d'espiritualitat La Immaculada, c/ Cardedeu, 25 - la Garriga, tel. 938 714 848.

• **ASSOCIACIÓ COS DE PORTANTS DEL SANT CRIST.**— Representa l'acte sacramental de fra Antoni de Sant Jeroni (s. XVII). Són diversos actes units per cant coral. Són motets originals del poeta músicats pel mestre local Antoni Casampere,

Si a la teva família algú té problemes, crisis,
desajustaments familiars...
Tots en patim les conseqüències

Podem
ajudar-te!

CENTRE D'INFORMACIÓ
I D'ORIENTACIÓ
FAMILIAR

CENTRE PASSATGE «CIOF» - Passatge Mercader, 13 - 08008 Barcelona

934 875 632

Dimarts i dijous
Matins de 10 a 13 h
Tardes de 18 a 21 h

LA PASSIÓ INFANTIL DE MATARÓ

XVI ANY - 2002
REPRESENTACIONS:

TEATRE MONUMENTAL

Dissabte 16 de març a les 6 de la tarda

ESGLÉSIA DE SANT JOSEP

Divendres 22 de març a les 9 del vespre

ENTRADA GRATUÏTA AMB DONATIU
VOLUNTARI

INFORMACIÓ: Tel. 937 908 703

VOLUNTARIS DE LA PREGÀRIA PER LES VOCACIONS

13. «Que Déu s'apiadi de nosaltres i ens beneeixi, que ens faci veure la claror de la seva mirada» (Sl 66,2).

□ Pare, tingueu pietat de nosaltres i doneu llum i força als joves, ells i elles; perquè seguint la vostra vida descobreixin en els altres el vostre rostre d'Amor.

Número de contacte 972 570 439 (Banyoles)

Des del carrer

Jorge Eduardo es dedica actualment a la població desplaçada per la guerra a Colòmbia. El 1984 va crear la campanya «Tots som germans», que desenvolupa les anomenades «olles comunitàries» per alimentar més de 1.500 famílies sense feina. El 1989 abandona Colòmbia per amenaces contra la seva vida per part dels paramilitars. Torna el 1992 i crea el programa «Dones i mares obrint camins» per a dones maltractades. La seva feina amb els desplaçats fa seu el lema de la campanya de Mans Unides d'enguany, «Si vols la pau, rebutja la violència».

Jorge Eduardo Serrano és el responsable del Servei Jesuïta a Refugiats (SJR) de Colòmbia

«El camperol colombià espera contra tota esperança»

—Com treballa el SJR?

—Fonamentalment, el nostre objectiu és ajudar la població desplaçada a refer la seva vida. Responem a les necessitats que s'identifiquen a mesura que es generen certes condicions d'estabilitat per començar una nova vida. Ens centrem en tres vessants: tot el que té a veure amb la persona que ha estat trencada per la guerra, la qual cosa implica un treball de reconstruir l'esperança, la capacitat de tornar a somiar...; tenim en compte els components ecològics i socioeconòmics que faciliten que aquestes persones puguin ser altra vegada agents productius, generadors d'ingressos...; i un darrer aspecte és la participació en la societat, la construcció d'un teixit social i comunitari que sigui capaç de controlar el maneig de la cosa pública.

—Quants desplaçaments hi ha a Colòmbia?

—Als desplaçats per desastres naturals se'ls anomena «damnificats». Quan parlem de desplaçats ens referim exclusivament a aquelles persones que ho són com a conseqüència de la guerra. És

una població superior als dos milions i mig de persones. Nosaltres animem i coordinem quatre equips de camp que treballen amb població desplaçada, la qual cosa significa que tenim contacte anualment amb unes 10.000 persones, de les quals 2.500 continuen un procés de formació amb una certa continuïtat. Cal dir que a Colòmbia no hi ha camps de desplaçats. Tenim espais (esglésies, col·legis, estadis...) ocupats per gent. Aquí es troba la minoria de desplaçats. La majoria viu amb els seus parents i esdevenen una càrrega econòmica per a aquests parents que es troben en condicions més bones.

—Hi ha raons per a l'esperança?

—La gent té esperança. El camperol colombià espera contra tota esperança, conrea blat de moro cada any hi hagi collita bona o dolenta... és difícil derrotar un camperol. La gent sap que darrere de tot hi ha una força, una vida, un amor molt gran que és l'amor del Creador i que passi el que passi, com Job, mai no se sentirà abandonada. Però, òbviament, hi ha gent que ha perdut l'esperança. Els desplaçats viuen un

drama molt dolorós, però nosaltres ho vivim com un part en les condicions més dolentes, però del qual sorgeix una nova forma de viure a Colòmbia, de gent cansada de la guerra, cansada de la injustícia... els colombians comencen a entendre que darrere de la violència hi ha problemes socials, que mentre no es resolguin no hi ha res a fer.

—Mans Unides convida a lluitar contra la injustícia.

—Mans Unides ens diu que està molt bé ser solidaris, però que també cal treballar per la justícia. Mans Unides és molt agosarada perquè qüestiona tot el sistema de solidaritat internacional. Crida a replantejar-se la macroeconomia com a responsable de la crisi del Tercer Món. És fer un canvi de mentalitat, de lectura dels conflictes de l'únic món que tenim. La solidaritat internacional és evident i molt gran, però la responsabilitat del Nord davant de les causes que generen els desplaçaments és una assignatura pendent. Si afrontéssim les causes d'aquests desplaçaments, la solidaritat seria més gran i més bona. Mans Unides entén que el desenvolupament no és només fer hospitals, sinó que implica ajudar a augmentar el capital humà de la gent, formar la gent. Mans Unides es compromet i compleix; els diners que ens envia, arriben i ens permeten treballar.

Rosa María Jané Chueca

La guerra de l'asfalt

Provoquen anualment més d'un milió de morts arreu del món. No són fruit de cap conflicte armat ni de cap activitat terrorista, i causen més víctimes que tots ells. Són els accidents de trànsit. Les autoritats fan innombrables campanyes de conscienciació, de controls d'alcoholèmia i posen límits a la velocitat. Per la seva banda, els fabricants també milloren les mesures de seguretat dels automòbils, tant per als ocupants com per als vianants. Però malgrat totes aquestes actuacions la xifra és esgarriosa, massa alta. I si normalment tendim a associar la paraula *accident* amb un fet fortuït, inevitable, davant d'aquests milions de morts aquest plantejament queda qüestionat. Si analitzem amb detall alguns punts d'aquestes polítiques preventives en podem veure els errors. Per exemple, en el de la velocitat: d'una banda els governs i els organismes públics no es cansen de repetir que cal conduir amb prudència. Però de l'altra el reclam publicitari dels fabricants remarca fonamentalment la rapidesa dels vehicles, no n'hi ha cap que en destaquï la seva velocitat moderada. I la realitat és que la majoria de cotxes poden agafar velocitats de competició... però això sí, sense les proteccions dels vehicles de competició.

Eduard Brufau

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

Del dia a dia de Sant Egidí

En els debats que s'han anat succeint sobre els possibles continguts del Fòrum del 2004, alguna vegada s'ha fet al·lusió a les trobades per la pau de la Comunitat de Sant Egidí. La celebració de la de l'any passat a Barcelona ha afavorit el paral·lelisme. Ara bé, entre moltes —i fonamentals— diferències entre l'un i l'altra, n'hi ha una de molt important: les trobades per la pau no són actes isolats. Responen a un treball permanent, sovint discret, sempre tenaç, que la comunitat desenvolupa al llarg de l'any.

Ara mateix, treballa en una campanya per alliberar el continent africà de la sida. Concentra especialment les seves energies a Moçambic, el país on la mediació de la Comunitat de Sant Egidí ja va ser decisiva per a l'obtenció d'una pau que, feliçment, perdura.

És coneguda la magnitud d'aquesta epidèmia a Àfrica: els afectats per ella augmenten cada any en cinc milions. És la malaltia de la globalització, fàcil de contreure i difícil de diagnosticar enmig de la precarietat africana. Des del 1996 la sida té, en el món desenvolupat, un tractament eficaç. Però, als africans,

amb una esperança de vida de 50 anys —o de 40, si són víctimes de la sida— el cost de la medicació els resulta inassequible. D'aquí ve que els estats i les organitzacions internacionals centrin els seus esforços no en el guariment de la malaltia, sinó, sobretot, en la seva prevenció. Més que a una política sanitària es tendeix a una política demogràfica. En aquest sentit, els progressos comencen a ser notables: ja són pocs els infants que neixen infectats. Però, i els malalts actuals? Els deixarem morir? Es dona el cas de nens i nenes que han nascut sans, gràcies a les mesures

preventives, però que queden orfes ben aviat, perquè les seves mares no han estat guarides, i menys encara els seus pares. Per això la campanya que promou la Comunitat de Sant Egidí prioritza el guariment de les persones i denuncia la manca de recursos. Es calcula que amb menys de cinc mil milions de dòlars es podria vèncer aquesta malaltia a Àfrica. Un xifra, certament, elevadíssima, però no impossible si la situem entre les grans partides que es destinen a les guerres.

Totes aquestes dades les he recollides de la presentació que el doctor Leonardo va fer de la campanya en la reunió de bisbes i preveres de diverses confessions cristianes, amics de la Comunitat de Sant Egidí, que cada any té lloc a Santa Maria in Trastevere, de Roma. Respon a l'altra vessant, la interior, del carisma d'aquesta comunitat, que després es projecta enfora, a favor de la pau i de l'apropament als més pobres de la terra. Justament la reunió d'enguany duia aquest lema: «El primat de la santetat i de la pregària en la missió de l'Església.» Aquests són, en efecte, els nostres valors eclesials prioritaris, però no separats. D'aquesta arrel surten aquelles accions... Així ho expressà Joan Pau II, en la càlida audiència que ens concedí: «El segle tot just encetat espera que l'Evangeli li sigui comunicat *sine glossa*, com s'agradava de dir sant Francesc; espera deixebles que en siguin testimonis coherents fins al fons...»

Rauxa